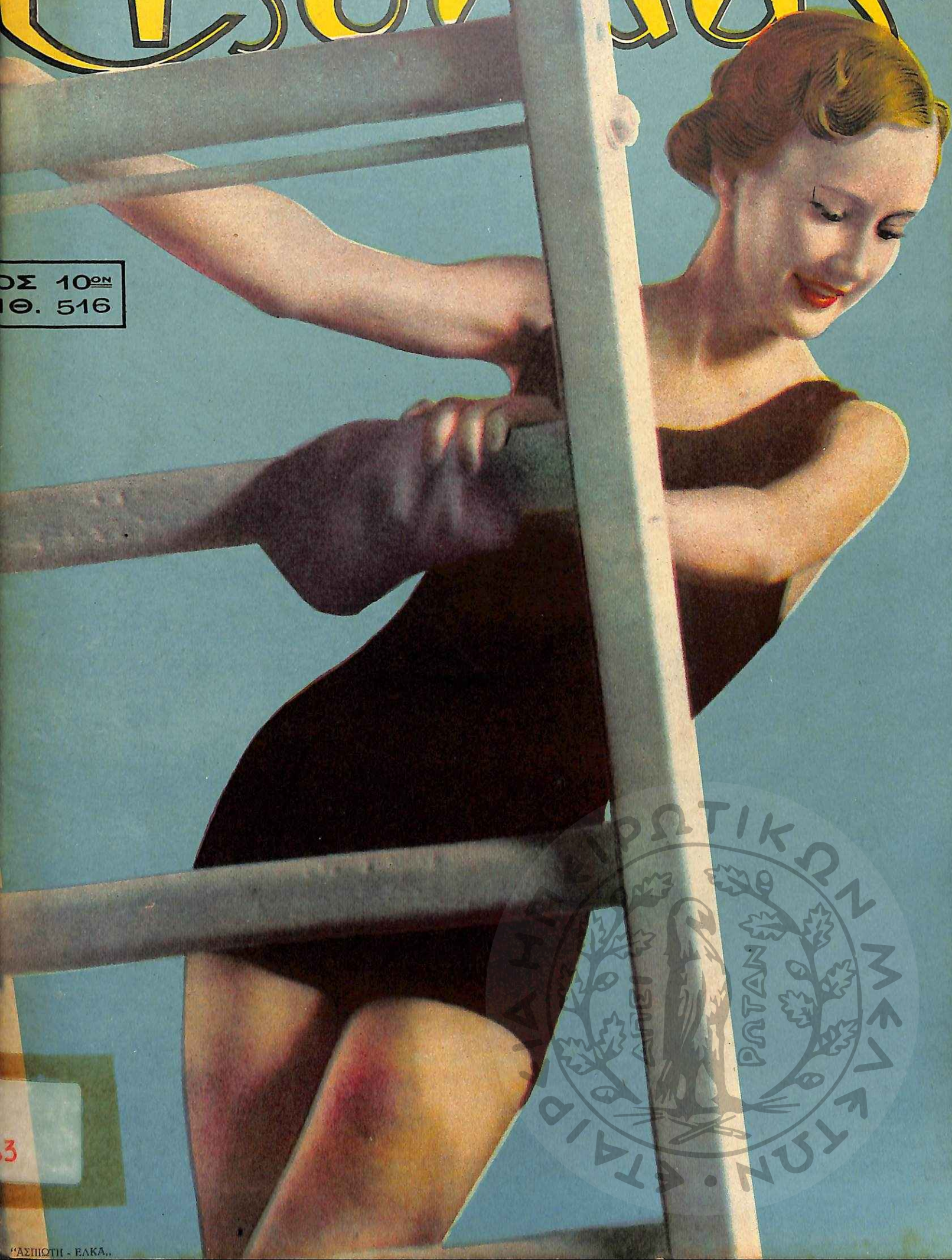

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΣ

ΔΣ 10^{ον}
10. 516

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

"Ετρεξαν και φέτος τὰ πλήθη τῶν πιστῶν στὴν χάρη Τῆς, σὲ μιὰ ἀτελεύτητη θεωρία καὶ γύρισαν πίσω μετὰ τὴν ἀνακούφιση στὴν ψυχὴ.

Τὸ μεγάλο πανελλαδικὸ προσκύνημα ἔφερε πάλι στὴν Τῆνο μαζί με τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πονοῦν κι' ὅσους πιστεύουν, γενικά. Καὶ ὑπῆρξαν ἀπειροὶ αὐτοί, περισσότεροὶ ἀπὸ κάθε χρονιά. Φαινόμενο παρήγορο κι' αὐτὸ μέσα στὴν ἄλλη συνδρομὴ τῶν ἐνθαρρυντικῶν γιὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς ἐνδείξεων. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ὁ χριστιανικώτερος τοῦ κόσμου, λέει κάποιος Βύρων. Οἱ ἐποχές δὲν θὰ τὸν διέψευδαν, ἀν ζοῦσε σήμερα.

Τὸ μεγαλειότερο ἑλληνικὸ προσκύνημα ὑπῆρξε φέτος ἕνας ἀκόμη θρίαμβος τῆς ἑλληνικῆς πίστεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, τῶν δύο αὐτῶν βασικῶν στοιχείων τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ποὺ καμμία ἐποχὴ καὶ κανεὶς μονοδερνισμὸς δὲν θὰ τὰ ὑποσκελίσῃ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

"Εξ' ἀπὸ τὰ χειμερινὰ θεάτρα καὶ τοὺς κινηματογράφους τῆς πρωτευούσης, ἀρχίζει νὰ γράφεται ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Προθήκες ἐπισκευάζονται, αἶθουσες φρεσκάρονται καὶ νέα πανώ μετὰ ἔργα ποὺ πρόκειται νὰ παιχθοῦν, ἀντικαθιστοῦν τὰ παλιά. Ὁ χειμῶνας πλησιάζει.

Δὲν προφθάσαμε καλὰ, καλὰ ἀκόμη νὰ γκρινιάσουμε γιὰ τὴν ζέστη καὶ ἐτοιμάζεται αὐτὴ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ...

Βέβαια ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς σκηνοθεσίας, πάντως ὅμως, ὅσοι μετὰ φρίκη ἀναπολοῦν τὴν ὁδυνηρὴν ριπὴν τοῦ ξεροθωριοῦ, αἰσθάνονται, ἀπὸ τώρα, μετὰ τὰ προανακρούσματα αὐτά, νὰ τοὺς περνᾷ ἡ χειμωνιάτικη ἀνατριχίλα ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴ στήλη. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἡ σεβασμιαία ἡλικία...

Ἡ Ἰνφάντη μετὰ τὸ ρόδο

ΕΝΑΣ ἔρωας δυνατώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλο αἰσθημα.

ΜΙΑ θύελλα ποὺ παρασύρει στὸ πέρασμά της τὴς προλήψεις τῶν ἀνθρώπων.

ΜΙΑ ἱστορία γεμάτη ἔρωτα καὶ μίσος.

Ἡ πάλη μεταξὺ ἔρωτος, καθήκοντος καὶ ἀδελφικοῦ αἰσθήματος.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΓΟΥΗΚ-ΕΝΤ

Τί ἀπαίσια ἡ Ἀθήνα μας!
Ἄν θές νὰ πάψῃ ἡ γκρίνα μας
ἄς πᾶμε νὰ ξεσκάσουμε
σὲ κάποια ἐξοχή...
Μὲ πνίγει τὸ παράπονο:
νᾶχω ἕνα σύζυγο ἄπονο!
Κύττα! "Ὁλ' οἱ φίλοι φύγανε...
μείναμε μοναχοὶ!"

Σάββατο θράδυ φύγαμε
καὶ Κάνιγγος ἐπήγαμε
ὅπου μᾶς δώσανε ἀριθμοὺς
σὺν νάμασταν σέ... λότο!
Ἐκάναμε τεράστια... οὐρά!
ὥσπου νὰ βροῦμε ἐμεῖς σειρὰ
καὶ μέσ' τὸ «μποῦσι» μῆλκαμε.
τὸ εἰκοστὸ καὶ πρῶτο!

Στὸ «μποῦσι» στριμωχθήκαμε,
στὸ δρόμο σκονισθήκαμε
κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τραντάγματα
γέννησε μιὰ κυρία!
Ὁ δὲ σωφὲρ, λίαν εὐγενὴς,
ζήτησε νὰ γινῇ... νουνός!
Καὶ βάλτε μετὰ τὸν νοῦ σας πὰ
κακὸ καὶ φασαρία!

Εἰς τὸ κατέβασμα ἡ μοντὰμ
ξέσκισε κάλτσα τοῦ «Ἐτάμ»
κι' ἐγὼ ἐθρήνησα πικρά
τὴν ἑκατὸν ὀγδόντα!
Ἐκεῖ δὲ ποὺ ριχτήκαμε!
δύο-τρία ζωῦφια βρήκαμε—
ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ ἐγχώρια—
παρακαλῶ!—προϊόντα!

Δωμάτιο βρήκαμε κακὸ—
μὰ ἦταν τὸ μοναδικό!
Κι' ὁλόνουχα, ἐκδικητικὴ,
ἡ σκνίπα μᾶς ἐτάραξε!
Μεγάλον ἀγῶνα στήσαμε
καὶ μάτι δὲν σφαλήσαμε—
ὥσπου μᾶς ἐλυπήθηκε
ὁ "Υψιστος... καὶ χάραξε!

Κλείσαμε μάτι... τὸ πρῶτο!
Τὸ μεσημέρι δὲ φαί
δὲν βρήκαμε ὅ,τι θέλαμε
ἀλλ' ὅ,τι μᾶς ἐδώσανε!
Τὸ θράδυ ξεκινήσαμε
ἀφοῦ ὅλα θλαστήμησαμε
καὶ πάλι μετὰ τοὺς «λότους» μᾶς
στὰ «μποῦσια» μᾶς ἐχώσανε!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

«Δὲν πᾶμε—τώρα λέω γώ—
γυναῖκα εἰς τὸν Χολαργό,
στὴν Κηφισιά ἢ κάπου ἄλλου
λίγο νὰ δροσιθοῦμε!»

«Ἄν θέλῃς πᾶμε ἐξοχὴ
στὸ Ζάππειο γιὰ ἀναψυχὴ!»
Μοῦ ἀπαντᾷ προσθέτοντας:
«Κι' αὐτό... νὰ τὸ σκεφθοῦμε!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Ἡ "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ"

Φρικαλέος καύσων ποὺ μεταβάλλει
τὸ ἄστρ' μας εἰς κάμινον καὶ τὸν Λυ-
καθητὸν εἰς ὕψικαμινον ποὺ ἐκπέμπει
κύματα κολάσεως! Ἀτονία τῶν πάν-
των, πλὴν τοῦ φρικαλέου συντάκτου
τῆς παρούσης στήλης.

Ἀκούστε καὶ φρίξτε!
Ἐρώτησις.—Ἄν ἔχω ἕνα ὄτ' καὶ
πάγω ἐκδρομὴ γιὰτὶ δροσιζομαι;
Ἀπάντησις.—Γιατὶ εἶναι παγω-
τό!

Πάραυτα, ὁ συντάκτης δέχεται συν-
θετήριον τοῦ Σκαρίμπα στὸ κεφάλι.
Δυστυχῶς, τὸ συνθετήριον δὲν ἐπιτυ-
χάνει τοῦ σκοποῦ του καὶ χτυπᾷ τὸν
βιβλιοδέτη τῆς «Εβδομάδος» Πολύ-
δωρον!

Ὁ ἄλλος... τὸ βιολὶ του!
Ἐρώτησις.—Συνήθως, οἱ λαθρο-
θῆραι ἐπιδίδονται λάθρα στὸ κυνήγι
τῶν λαγῶν. Ἄν ὅμως τοὺς ἀγοράσουν
μετὰ παρὰ, πῶς λέγεται τὸ νέον σύστη-
μα;

Ἀπάντησις.— Παραλλα-
γῶν!

Τέσσερις ἀναγνώσται τῆς «Εβδομά-
δος» καὶ μιὰ συνδρομητρία ἔρχονται
νὰ λυντσάρουν τὸν συντάκτη μας...
ποὺ ὅμως γίνεται λαγὸς!

Καὶ συνεχίζει... ἀπ' τὴν Γῆν τοῦ Πυ-
ρός, ὅπου πῆγε μετὰ τὸν κ. Βόρειον τῆς
«Βραδυνῆς»:

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ὁ πορ-
θμὸς ὅπου περνοῦν οἱ θαλασσοπόροι
μὰ δὲν γελᾷ;

Ἀπάντησις.— Μα... γελᾷ ἄν...

Κλάψτε μαννάδες! Ὁ κ. Ἀσπρέας
παρευθὺς, εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Βρα-
δυνῆς» ὁργανώνει ἀποστολὴν 666.666.
666 Ἑλλήνων εἰς τὴν Καπνικαρέαν, διὰ
νὰ ἐξοντωθῇ ὁ συντάκτης μας.

Καὶ ὑπόσχεται στοὺς ἀναγνώστας
τοῦ νὰ τοὺς κρατήσῃ ἐνημέρους περὶ
τῶν συμβησομένων...

Κι' ἐμεῖς θέλομεν πράξει τὸ αὐτό...

Ἡ Ἰνφάντη μετὰ τὸ ρόδο

Τὸ παθητικώτερο ἐρωτικὸ ἀ-
ριστοῦργημα.

Τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἔχει ἀρ-
χίσει ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο
ἡ «Εβδομάς» καὶ ποὺ μπορεῖτε
καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ παρακολου-
θῆσετε.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΕΛΑΦΡΥΝΤΙΚΟ

Ο συνήγορος (ἀγορευών).—Και μὴν ξεχνάτε κ. κ. ἑνορκιοί, ὅτι κάθε ἀνθρώπος ἔχει καὶ τὸ πεπρωμένον του, καὶ ὅτι ἂν τὸ θῆμα τοῦ κατηγορουμένου ἀπέθανε, θὰ πῇ ὅτι τοῦ ἦτο γραφτό του νὰ πεθάνῃ, συνεπώς, ὁ θάνατός του πρέπει νὰ τοῦ καταλογισθῇ ὡς κατ' ἐξοχὴν ἐλαφρυντικὴ περίπτωση!

ΤΟ ΒΡΗΚΕ Ο ΤΟΤΟΣ

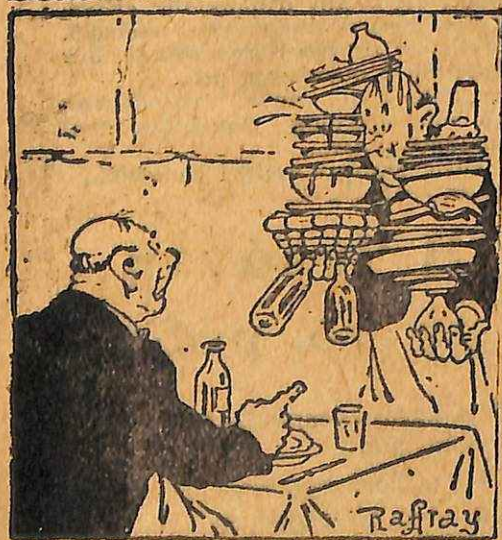
Ο μικρὸς Τότης (βλέποντας μιὰ γελᾶδα νὰ πίνει νερό).—Πατέρα! Πατέρα. Αὐτὴ ἡ γελᾶδα κερώνει τὸ γάλα της!...

ΤΙ ΕΙΧΕ

—Πῶς εἶσαι ἔτσι Γιῶργο, μὲ πένθος!...
—Ἄστα μὴν τὰ ρωτᾷς, ἔχασα τὴ θεία μου.
—Συλλυπητήρια. Κι' ἦταν καιοὺ ἀρρωστή;
—Πολὺν καιρὸ. Χρόνια...
—Τί εἶχε;
—Ἐνεπνέτα ὀχτὼ χρόνια στὴ ράχη της.

ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ο Κ. ἀγοράζει κάποιο θράδι ἀπὸ ἓνα παλιοπωλεῖο ἓνα ἀδιάδροχο ποὺ τὸ νόμιζε γιὰ πράσινο. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως εἶδε πῶς ἦταν μαύρο.
—Λίγη ὑπομονή, τοῦ λέγει ὁ παλιοπωλὴς, καὶ θὰ πάρῃ σὲ λίγες μέρες τὸ χρώμα ποὺ θέλετε...

ΕΝΑ ΕΠΙΜΟΝΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

—Γιαρσόν, εἶμαι ἓνας ἡλίθιος ἂν αὐτὸ ποὺ μοῦ σέβειρες εἶναι πέρδικα.
—Εἶναι πέρδικα, κύριε.

Ένας καλός ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ντεμποῦτο τοῦ Τζίμ τοῦ Τολμηροῦ στὴν τέχνη τοῦ ἐγκλήματος εἶχε λάβει χώραν ὑπὸ πολὺ περιέργους συνθήκας καὶ ὑπῆρξε κάτι τὸ μοναδικὸ ἴσως στὸ εἶδος του. Τέτοια τόλμη, τέτοια θράσος πρώτη φορά σημειωνόνταν πᾶς χρονικὰ τοῦ ἐγκλήματος. Ἰδοὺ πῶς εἶχε διαπραχθῇ τὸ πρῶτο ἐγκλημα ἀπὸ τὸν Τζίμ—ποὺ εἶχε ἐπνομοσθῇ καὶ δικαίως ὕστερα ἀπὸ αὐτό: «ΤΟΛΜΗΡΟΣ».

Ἦταν ἓνα μεσημέρι, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ «ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΤΡΑΜΜΟΝΤ ΚΑΙ ΣΙΑ» ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ τὶς πόρτες της.

Ἐνὰς ὑπαστυνόμος, μὲ στολὴ παρυσίαστικῆς ἑαφνικῆς στὴν κεντρικὴ αἵθουσα, ὅπου δὲν εἶχαν μείνει πελάτες, ἀλλὰ μονάχα μερικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ κι' αὐτοὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγουν.

Ο ὑπαστυνόμος προχώρησε κατευθεῖαν πρὸς τὸ ταμειοφ. ὅπου ὁ ταμίας ἦταν ἐτοιμὸς νὰ κλειδῶσῃ τὰ μεγάλα χρηματοκιβώτια, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο βοηθοὺς του.

—Σταθῆτε μιὰ στιγμή! διέταξε ὁ ὑπαστυνόμος.

Κύτταξε τοὺς τρεῖς ἄνδρες καὶ προχωρώντας ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸν νεώτερο, τοῦ εἶπε ἀκουμπώντας τὸ χέρι στὸν ὄμο του:

—Χάρολντ Ντάν, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω.

Κατάπληκτοι, οἱ τρεῖς ὑπάλληλοι τοῦ ταμείου τὸν κύτταζαν χωρὶς λέξη.

—Μά... κάνετε λάθος! τραύλισε ὁ βοηθὸς τοῦ ταμείου ποὺ εἶχαν ἀποκαλέσει ὁ νετέκτιβ Χάρολντ Ντάν. Ὁ νομάρχουμι Ρόμπερτ Ντάξ.

—Σὲ ἄλλους αὐτὰ! Κύριε ταμιά, πόσον καιρὸ θρίσκεται αὐτὸ τὸ άτομο στὴν ὑπηρεσία σας;

—Μά... πέντε μῆνες...

—Ἀκριβῶς. Ἦρθε ἐδῶ καὶ τὸν προσλάβατε ὕστερα ἀπ' τὴν ἀποφυλάκιση του. Πλησίωσε, Ντάξ νὰ σὲ ἐρευνήσω. Πῶς; Τί γυρεύει αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ; Ἀσφαλῶς θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε μόνις ἔκανες τὴν μάζα σου στὴν τράπεζα. Κ. Ταμιά, ὁ «ἐντιμος» αὐτὸς ὑπάλληλός σας κατῶρθωσε καὶ ὑπεξήρесе χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀπ' τὸ ταμειο χρηματοδόξα 3.000 ἐκατομμυρίων φράγκων. Τώρα θὰ πῇτε πῶς τὰ κατάφερε καὶ δὲν παρατηρήσατε καμμιὰν ταμιακὴ ἀνωμαλία; Ἀπλούστατα, τὸ ἀντικατέστησε μὲ ἄλλο περιεχόν τὸ ποσὸν σὲ πλαστὰ χαρτονομίσματα.

—Μά, κύριε ὑπαστυνόμει... τραύλισε ὁ κατηγορηθεὶς. Σὰς θεαίῳ πῶς...

—Σωπῇ. Κ. ταμιά ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ ξεχωρίσετε τὰ χρηματοδόξα ποὺ ἐτοίμασε ὁ ληστής.

Ο ταμίας ὑπάκουσε μηχανικὰ κι' ἐβγάλε τὰ χαρτονομίσματα ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ νετέκτιβ ἔψαξε καὶ ξεχώρισε τρία χρηματοδόξα τῶν 1000 χαρτονομισμάτων τῶν 1000 φράγκων καθένα.

—Αὐτὰ εἶναι, εἶπε. Βλέπετε τί κολληριστὰ ποὺ εἶναι! Δύσκολο νὰ τὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπ' τὰ ἀληθινὰ. Πάρτε τὰ τρία αὐτὰ χρηματοδόξα. κ

—Αὐτὰ εἶναι, εἶπε. Βλέπετε τί κολληριστὰ ποὺ εἶναι! Δύσκολο νὰ τὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπ' τὰ ἀληθινὰ. Πάρτε τὰ τρία αὐτὰ χρηματοδόξα. κ

ταμιά, κι' ἔλατε μαζί μου στὴν ἀσφάλεια νὰ σὰς παραδοθῶν τὰ πραγματικά χαρτονομίσματα.

Ο ταμίας θέλησε νὰ συμβουλευθῇ τὸν διευθυντὴ, ὁ προϊστάμενός του ὅμως εἶχε φύγει. Τότε, χωρὶς δισταγμούς, πῆρε τὰ τρία χρηματοδόξα κι' ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο μαζί μὲ τὸν βοηθὸ ταμιά στὸν ὁποῖο εἶχε περάσει τὶς χειροπέδες.

—Στὴν ἀσφάλεια! διέταξε τὸν σωφῆρ.

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἀθλος τοῦ Τζίμ τοῦ Τολμηροῦ, ποὺ τὸν διέπραξε μέρα μεσημέρι κάτω ἀπ' τὴ μύτη ὁλοκλήρου προσωπικοῦ τραπεζῆς, χωρὶς ἄλλο βοηθὸ ἀπ' τὸν σωφῆρ ποὺ τὸν βοήθησε νὰ δέσῃ χειροπέδες τὸν ταμιά—ὁ βοηθὸς ἦταν ἤδη δεμένος— νὰ πάρῃ τὰ τρία ἐκατομμύρια φράγκα νὰ βγάλῃ τὴν στολὴ τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ νὰ γίνῃ ἄφαντος.

Σιγά-σιγά μὲ τὴν ἀξία του, ὁ Τζίμ κατῶρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὰ κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ νὰ κάνῃ δικὴ του συμμορία στὸ πρᾶστειο τῶν Βερσαλλιών, στὸ Παρίσι.

«Ἡ ἀστυνομία, ἔλεγε, ἂν δὲν θαρρεῖται ὅς μὲ παίρνει στὸ κυνήγι. Ὁ ἀστυφύλαξ ποὺ θὰ μὲ συλλάβῃ δὲν ἔχει ἀκόμα θυγὴ ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του!».

Ἐνα ὁμορφὸ ἀπόγευμα τοῦ φθινοπώρου ποὺ εἶχε θυγὴ περίπατο στοὺς κήπους τοῦ Τριανόν οἱ σφῆς του σκέψαι (χαίρετοῦσαν ἓνα καλὸ κόλπο, σὲ κάποια ἀκατοκίηθ θίλλα) διεκόπησαν ἀπὸ κάτι ξεφωνιτὰ:

—Πιάστε τον! Κλέφτης!
Ἐπακολούθησε ὁ θόρυβος διαστικῶν θημάτων.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐπρόκειτο περὶ «συναδέλφου» ποὺ κινδύνευε νὰ συλληφθῇ. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ συναδελφικὴν ἀλληλεγγύη, ὁ Τζίμ ὁ Τολμηρὸς ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Σὲ λίγο ἐβλεπε ἓνα ἄνδρα νὰ προβάλλῃ μπροστὰ του στὴν καμπὴ μιᾶς δεινροστοχίας.

—Μὴ φοβᾶσαι τίποτα, τοῦ εἶπε ὁ Τζίμ, πέσε πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν θάμνο κι' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ χάσουν τὰ ἱχνη σου ἐκεῖνοι ποὺ σὲ κυνηγοῦν.

Μόλις ὁ φυγάς ἐξελύσθηκε σὰν χέλι μέσα στίς πρασινάδες, ὁ Τζίμ κυλίστηκε χάμω, ξεφωνίζοντας:

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἐνὰς ἀστυφύλαξ, κι' ἓνας πολίτης, λαχανιασμένοι κι' οἱ δύο τους, ἔφθασαν σὲ λίγο κοντὰ του.

—Θέλησα, τοὺς ἐξήγησε, νὰ συλλάβω ἐκεῖνον ποὺ καταδιώκατε, μ' ἔρριξε ὁμως χάμω μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιά στὴν κοιλιὰ. Ὑστερα, ὁ κακοῦργος συνέχισε τὸ τρέξιμό του πρὸς ἐκείνη τὴν διευθύνση.

—Ἀπάνω του, εἶπε ὁ ἀστυφύλαξ, καὶ

σύντροφος ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΙΕΟΝ

θὰ τὸν προλάβουμε στὴν χαθεύζα ποὺ εἶναι γεμάτη νερὸ καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν περάσῃ.

Καὶ συνέχισαν τὴν καταδίωξή τους. Μετὰ ἓνα λεπτὸ ὁ κλέφτης ἔγρηκε ἀπ' τὴν κρυψὼνα του γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Τζίμ τὸν Τολμηρὸ.

—Χωρὶς ἐσένα, τοῦ εἶπε, θὰ μὲ δοῦ-
ταγαν γιὰτὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ κουράζω-
μαι. Εἶσαι λεβεντιά κι' ἂν ποτὲ ἔχεις τὴν ἀνάγκη μου εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθήσω. Τώρα οἱ δύο μας εἵμαστε φίλοι στὴν ζωὴ καὶ στὸν θάνατο.

Συγκινημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκδήλωση εὐγνωμοσύνης, ὁ Τζίμ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Συμφωνοῖ. Δουλεύω καμμιὰ φορὰ μὲ φίλους καὶ θάσαι καὶ σὺ τῆς πα-
ρέας. Τόνομά σου;

—Μπιμπὶ ὁ Παπατζῆς.

—Καὶ τώρα, Μπιμπὶ, πές μου τί σοὺ συνέβη καὶ γιὰτὶ τὸ εἶχες θάλει στὰ πόδια;

—Μόλις εἶχα θυγὴ ἀπ' τὴν φυλακὴ καὶ πῆγαινα περίπατο μέσα στὸ πάρκο, ὅταν εἶδα, μέσα σ' ἓνα κισκάκι, ἓνα ποὺ κοιμόταν σ' ἓνα παγκάκι. Ἐκῆνα νὰ ψάξω τὶς τσέπες του ἔβα-
λε ὅμως τὶς φωνὲς κι' ἔτρεξε ὁ ἀστυ-
φύλαξ. Τὰ παρακάτω τὰ ξέρισε...

Φέρθηκες πολὺ ἀπερίσκεπτα. Πρέ-
πει πάντα κανεὶς νὰ φυλάγεται ἀπὸ ἐ-
κείνους ποὺ κοιμῶνται μέσα στὸ πάρκο τῶν Βερσαλλιών, γιὰτὶ τὶς περισσό-
τερες φορὲς κοιμῶνται μ' ἓνα μάτι!
—Τί τὰ θέλεις, πεινοῦσα, δὲν εἶχα φράγκο.

—Φουκαρὰ μου, σὲ λυπᾶμαι, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἔλα νὰ φάμε μαζί. Σοὺ κά-
νω τὸ τραπέζι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα, ὁ Μπιμπὶ ὁ παπατζῆς ἔγινε ἀχώριστος μὲ τὸν Τζίμ τὸν Τολμηρὸ, ποὺ δὲν εἶχε πιά μυστικὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ ποὺ ἔλεγε στοὺς ἄλλους συμμορίτες:

—Πιστεύω πῶς θῆκα ἓνα σύντροφο-
μάλαμα καὶ ξέρω καλὰ τοὺς ἀν-
θρώπους ἐγώ. Εἶναι ἓνα παλληκάρι ποὺ ἔχει ἄρρος κι' ἐπιτηδεύει καὶ θὰ τὸν κάνω ξεφτέρι στὸ εἶδος μας.

Ο Τζίμ ὁ Τολμηρὸς δὲν ἔκανε ποτὲ τίποτα χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ πρῶτα καλά.

Βδομάδες τώρα σχεδίαζε μιὰ ἐνο-
πλὴ ἐπίθεση ἐναντίον μιᾶς μεγάλης τραπεζῆς τῆς Ἀβενῦ Ὡς, ἐπιχείρησις μεγάλης δόξης, ποὺ θὰ ἦταν ἡ ἐπι-
σφράγιση τῆς ἐγκληματικῆς σταδιο-
δρομίας του, καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε στὴν λαϊκὴ φαντασία τὴν αἶγλη ἐνὸς κινήματογραφικοῦ στάρ.

Ἀφοῦ ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα του κι' ἐξασφάλισε τὴν σύμπραξη ὅλων τῶν κακοποιῶν ποὺ ὀποτελοῦσαν τὰ τακτι-
κὰ μέλη τῆς συμμορίας του, ὁ Τζίμ, σὰν καλὸς στρατηγός, συγκέντρωσε τὸ στράτευμά του κι' ἔδωκε τὶς τε-
λευταίες διαταγές του.

Χωριστὰ καὶ σὲ ἀραιὰ διαστήματα οἱ λησταὶ μῆκαν στὴν τράπεζα καὶ καθένας τοποθετήθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ θυρίδα, τῆς ὁποίας ἀπασχόλησε τὸν ὑπάλληλο, ζητώντας του πληροφορίες. Κι' ὕστερα ξαφνικὰ, ὅταν μῆκαν ὁ Τζίμ μὲ τὸν Μπιμπὶ, κάθε ληστὴς ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ τοῦ καὶ διέταξε:

—Ψηλά τὰ χέρια!

Ἐδῶ εἶναι ὅμως ποὺ τὰ πράγματα πῆραν μιὰ παράξενη τροπὴ.

Μόλις ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους τὰ ρεβόλβερ, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἔγιναν ἄφαντοι ὡς διὰ μαγείας πίσω ἀπ' τὶς θυρίδες τους, ἀφήνοντας τοὺς κατα-
πληκτοὺς ληστές μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν!

—Παραβιάστε τὶς πόρτες! διέταξε ὁ Τζίμ ποὺ καὶ στίς δυσκολότερες περι-
στάσεις δὲν ἔχανε ποτὲ τὸν μπουσσο-
λά του.

Οἱ συμμορίται ὤρμησαν. Μιὰ πόρ-
τα, ὅμως ἀπὸ αὐτὲς ἀνοίξε μόνη τῆς καὶ σ' ἀνοίγμά της πρόβαλε ἡ κάνη ἐνὸς ὁπλοπολυβόλου.

Μιὰ φωνὴ ἐπιβλητικὴ διέταξε:

—Πεταῖτε τὰ ὅπλα! Ἀλλοῶς σὰς
θερίζω!...

Σὰν ὠριμα φρούτα, τὰ ρεβόλβερ
θρέψαν μονομιάς σκορπισμένα χάμω
κι' οἱ ἀστυφύλακες ποὺ ἔκαναν εἰσβολὴ
μέσα στὴν αἵθουσα, τὰ μάξψαν κι' ἔ-
βαλαν τὶς χειροπέδες σὲ ὅλη τὴν συμ-
μορία, ἐξὸν ἀπ' τὸν Μπιμπὶ τὸν πα-
πατζῆ ποὺ δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια
τοῦ ὑπαστυνόμου.

—Ὡστε ἐσὺ μὲς πούλησες, παλιο-
σπιόνει! φώναξε ὁ Τζίμ ὁ Τολμηρὸς, σκανδαλισμένος ἀπὸ τὴν δολιότητα. Δὲν ντρέπεσαι, ὕστερα ἀπὸ τόσα ποὺ ἔκανα γιὰ σένα νὰ μὲ πληρώσῃς μ' αὐτὸ τὸ νόμισμα; Εἶσαι ἓνας ἀχάρι-
στος κι' ἓνα συχαμερὸ ὑποκείμενον!

Πρὸς μεγάλῃ του ἐκπληξῇ ὅμως, ὁ Μπιμπὶ ὁ παπατζῆς τοῦ μίλησε πολὺ φιλικὰ:

—Σὲ παρακαλῶ νὰ προσέχῃς τὰ λό-
για σου καὶ νὰ μὴ μὲ προσβάλῃς. Μά-
θε πῶς δὲν εἶμαι οὔτε ἀχάριστος, οὔ-
τε παλιοσπιόνει, οὔτε συχαμερὸ ὑπο-
κείμενον!

—Μπᾶς κι' εἶσαι κανένας... ἅγιος;

—Εἶμαι! Ἐπιβεωρητὴς τῆς Δημο-
σίας Ἀσφαλείας. Ἐκῆνα τὴν δου-
λειά μου ἐξυπνά, γιὰ νὰ καταφέρω μα-
ζί μὲ σένα νὰ συλλάβω κι' ὅλη τὴν
συμμορία σου.

—Μά...τὸ κόλπο τοῦ κλέφτη;

—Σάμπως ἐσὺ δὲν τὸ χρησιμοποίη-
σες ἀπ' τὴν ἀνάποδη; Ἀφοῦ ἐσὺ, ἄλ-
λοτε, ἔκανες τὸν ὑπαστυνόμο, γιὰτὶ ἐ-
νὼ σήμερὰ νὰ μὴν κάνω τὸν κλέφτη;
Εἶχα μᾶθει πῶς καυχίσσουν ὅτι δὲν
νευνήθηκε ἐκεῖνος ποὺ θὰ
ἔρ καὶ θέλησα νὰ σοὺ δώσω ἓνα σπου-
δαῖο μάθημα. Ἐνὼ σκηνοθέτησα τὴν
ψεύτικη καταδίωξή στὸ πάρκο τῶν
Βερσαλλιών κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγ-
μὴ σχημάτισα τὴν γνώμην πῶς ἂν εἶ-
σαι μένεις ληστής... εἶσαι συγχο-
νως καὶ μέγα κορόϊδο γιὰ νὰ τὴν πα-
θαίνῃς ἔτσι!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΙΕΟΝ

Εξυπνα και κουτά

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Ο κ. Τ. παραπονέται στὸ γιατρὸ του:
—Αἰσθάνομαι, γιατρέ μου μιὰ μεγάλη
κούραση τώρα τελευταία. Τὸ πρῶτο πηγαί-
νοντας στὴν ἐργασία μου περῇ, κατὰ τὴν
συνήθειά μου, κόβομαι στὰ μισὰ τοῦ δρό-
μου. Τί πρέπει νὰ πάρω;
—Ἐνα ταξί.

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

—Ὡστε ἔτσι, κέρδισες πολλὰ λεπτὰ ἀπὸ
τὰ διθλία σου. Ἐλπίζεις ὅμως νὰ ἐπιζήσουν
τὰ ἔργα σου μετὰ τὸν θάνατό σου;

—Δὲν ξέρω, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ξέρω, ὅτι
θὰ ζήσω οπωσδήποτε ἐγὼ καὶ ἂν ἀκόμη πα-
θάνουν ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἔργα μου...

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

—Πῶς! Δὲν τὸ πούλησες λοιπὸν τὸ αὐ-
τοκίνητό σου;

—Ὁχι. Ἐβαλα ἓνα σ' ἓνα πρακτορεῖο
νὰ μοῦ δημοσιέψῃ μιὰ ἀγγελία στίς ἐφημε-
ρίδες, ὅταν ὅμως τὴν διάβασα, εἶδα ὅτι τὸ
αὐτοκίνητό μου εἶχε τόσες ἀρετές, ὥστε ἀ-
ποφάσισα νὰ τὸ κρατήσω...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

—Μπορεῖς Ἀννούλα μου νὰ προχωρήσῃς
ἀφοῦ ὡς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς λίμνης.
Δὲν βλέπεις ποὺ τὸ νερὸ στίς πάπιες ἔ-
κεῖ, φθάνει μονάχα ὡς τὸ στήθος τους;

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Μοῦπαν πῶς εἶ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωριὸ
ἓνας αἰωνόβιος, δὲν φαντάζομαι νὰ εἶσαι
ἐσεῖς;

—Ὁχι, εἶναι ὁ γυιὸς μου...

Μιά γυναικεία σκιά μέσα στη νύχτα

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Ν. Χάγερ - Μπουφίδη

Δέν θάταν ούτε μεσάνυχτα ακόμα. Ναί. Είχα φύγει από το θέατρο—έπαιζαν μία επιθεώρηση—στα μέσα του έργου, και προχωρούσα άσκοπα μέσα στη νύχτα, όταν...

Μά πρέπει να τὰ πω από την αρχή. Είχα μπη σ' ένα στενό δρομάκι, σ' ένα δρομάκι πολύ στενό και σκοτεινό. Γιατί είχα μπη εκεί, ούτε ο ίδιος δεν ήξερα. Ίσως έπειδή ταίριαζε τόσο με την ψυχική μου κατάσταση, ίσως γιατί ένοιωθα τόσο βαρεια την ψυχή μου εκείνο το βράδυ...

"Α, ή μοναξιά! Η μοναξιά όταν είσαι νέος, είκοσιπέντε χρόνων, κι όταν στα μικρά σου νειάτα δεν γνώριζες ποτέ ένα βλέμμα στοργικό να πέφτει επάνω σου, δυο λόγια γλυκά να φθάνουν σε" ατύα σου... Πώς σε πνίγει ή μοναξιά, τις σκοτεινές καλοκαιριτικές νυχτιές...

Προχωρούσα, λοιπόν, άσκοπα κι άφηρημένος, όταν έξαφνα στο γύρισμα του δρόμου άκουσα ένα γρήγορο βηματισμό, και είδα μία σκιά, σαν κυνηγημένη να προχωρή προς το μέρος μου.

Πριν προφθάσω να προφυλαχθώ, πριν καλά-καλά κάνω την παραμικρή κίνηση, ή σκιά έπεσε πάνω μου. Και δεν ήταν ή σκιά παρά ένα φοβισμένο πλασματάκι, ένα κοριτσάκι ως δεκαοχτώ χρονών.

Αυτή έτρώμαξε, ώστόσο, περισσότερο από μένα.

Καθώς μ' άγγιξε, έρριξε μία κραυγή.

—Θεέ μου!... Έκαμε συγχρόνως. Και με κύτταζε τρέμοντας, έτοιμη να λιποθυμήσει.

—Εγώ, είχα συνέλθει. Έγέλασα για να της δώσω θάρρος.

—Ήσυχάστε... της είπα. Δεν είμαι κανένας κακούργος!... Άλλά, σε έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότητα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

Η άλήθεια είναι πως έξακολουθούσε να τρέμη. Το ύφος μου της είχε δώσει κάποια έμπιστοσύνη, φαίνεται, δεν τὸ άπαφάριζε όμως ν' άπομακρυνθώ, σαν να την άπειλούσε κάποιος κίνδυνος.

—Φύγανε;... Φύγανε;... ρώτησε λαγανισμένη, ρίχνοντας μία φοβισμένη ματιά πίσω της.

Τι να ένοιωθω άραγε; Ο δρόμος ήταν έρημος... Για μία στιγμή, μία ή-ποUILA πέρασε απ' το μυαλό μου: Μήπως είχα να κάνω με καμιά τρελλή;

Αυτή, από το βλέμμα που άθελά μου της έρριξα, κατάλαβε φαίνεται τη σκέψη μου.

—Ετρόμαξα τόσο, Θεέ μου... είπε φέρνοντας το χέρι στο στήθος της, σαν για να συγκρατήσει τους χτύπους της καρδιάς της.

Προσάσθησε να χαμογελάσει. Κι' έ-πρόσθεσε:

—Τι θά συλλογιζεσθε κιόλας για μένα!... Με συγχωρείτε, αλλά... ευτυχώς που βρεθήκατε μπροστά μου... Άλλοιωτικά δεν θά έφευγαν...

—Μά τι συνέβη, τέλος πάντων; ρώ-τησα. Σας έπετέθησαν τίποτα κακο-ποιή;...

—Ναί, ναί! είπε βιαστικά αυτή. Έ-βγαίνα από... από κάποιο σπίτι... και καθώς περπατούσα συλλογισμένη... εί-δα δυο ανθρώπους ψηλούς να όρμούν κατά πάνω μου... Έγώ άμέσως τότε άρχισα να τρέχω... και ευτυχώς που βρεθήκατε σείς μπροστά μου... Ούτε να καλέσω σε βοήθεια δεν μπορούσα από τον τρόμο μου... Είχε κοπή ή φω-νή μου!...

...Καθώς έβγαίνα από ένα σπίτι; Μό-νη της; Τέτοια ώρα; Και σ' έναν τό-σο έρημο δρόμο; Χίλιες ύποψίες άρχι-σαν να μου περνούν από το νου...

—Έλατε... της είπα. Ο κίνδυνος τό-ρα έπέρασε. Δεν μπορείτε όμως να μείνετε μόνη, στην κατάσταση όπου βρίσκεσθε! "Αν μου τὸ έπιτρέπετε, θά σας συνοδεύσω λίγο...

—Ενοιώσα το παγωμένο χεράκι της να σφίγγει το δικό μου.

—Ναί!... Καλλίτερα έτσι... ψιθύρισε άργά.

Η περιπέτεια αυτή, είχεν άρχισει τώρα να μ' ενδιαφέρει τρομερά.

—Επρωχώρησα στο σκοτεινό πεζο-δρόμιο. Όταν φθάσαμε κάτω από το πρώτο ηλεκτρικό του δρόμου, έρριξα με τρόπο μία πλάγια ματιά στη συν-τρόφισσά μου. Κοντοστάθηκε, μάλι-στα, για να την προσέξω καλλίτερα.

—Α! Και πως έδιωξα άμέσως τις τρελλές μου ύποψίες...

Είχα άντικρύσει ένα προσώπακι παι-δικό, άθωο, δυο μάτια δακρυσιμένα, δυο χείλη που έτρεμαν άκόμη από την ταραχή... Και το βλέμμα της, πως έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότη-τα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

Είχα άντικρύσει ένα προσώπακι παι-δικό, άθωο, δυο μάτια δακρυσιμένα, δυο χείλη που έτρεμαν άκόμη από την ταραχή... Και το βλέμμα της, πως έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότη-τα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

Είχα άντικρύσει ένα προσώπακι παι-δικό, άθωο, δυο μάτια δακρυσιμένα, δυο χείλη που έτρεμαν άκόμη από την ταραχή... Και το βλέμμα της, πως έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότη-τα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

Είχα άντικρύσει ένα προσώπακι παι-δικό, άθωο, δυο μάτια δακρυσιμένα, δυο χείλη που έτρεμαν άκόμη από την ταραχή... Και το βλέμμα της, πως έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότη-τα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

Είχα άντικρύσει ένα προσώπακι παι-δικό, άθωο, δυο μάτια δακρυσιμένα, δυο χείλη που έτρεμαν άκόμη από την ταραχή... Και το βλέμμα της, πως έ-μοιαζε σαν χάνι... γεμάτο τρυφερότη-τα, κι ευγνωμοσύνη.

—Α, ναί! Δεν ήταν συνηθισμένη ή περιπέτεια αυτή...

ήπτε τι σας συνέβη. "Αν θέλετε, φυσικά... ετόνισα. Άλλοιωτικά θά σας συνοδεύσω ως το σπίτι σας ή... έως έ-κει που θά μου όρίσετε έσείς, όπου θά κρίνετε ότι δεν υπάρχει πλέον κίνδυ-νος για σας, και θά σας άφήσω...

Αυτή κατάλαβε τι εσήμαιναν τὰ λό-για μου. Πόσο είχα ανάγκη να μου πη-τήν άλήθεια, να μη μου καταστρέψω τις έλπίδες που μου είχαν έμφανισθή σαν μία δεσμίδα από φως μέσα στην σκοτεινή νύχτα...

—Ναί, θά σας τὰ πω όλα... μου εί-πε. Σ' έναν άγνωστο, βέβαια, πρόσθε-σε σε λίγο, δεν θά τάλεγα... Έσείς ό-μως δεν είσθε ένας άγνωστος...

Την ξανακύτταξα με περιέργεια. "Ο-λο αινιγματικά θά μιλούσε, λοιπόν, αυτό το κορίτσι;

—Δεν είσθε ό κ. Δάρμης; έξακολου-θουσε. "Ο κ. Δάρμης, ό δημοσιογράφος;

—Ναί, βέβαια, απήντησα... Είμαι ό κ. Δάρμης, πράγματι... Άλλά...

Μά που διάβολο με ήξερε, λοιπόν; Η φυσιογνωμία της έν τούτοις μου ή-ταν έντελώς άγνωστη, ήμουν βέβαιος γι' αυτό!...

Τα είχα χαμένα. Και θά την έκύττα-ζα, φαίνεται, πολύ περιεργά γιατί αυ-τή έσκασε στα γέλια.

—Μην προσπαθήτε να θυμηθείτε! εί-πε. Έσείς δεν με ξέρετε!

—Μά... τότε;

—Πώς σας έρω; Εγώ; "Ω, είναι ό-λόκληρη ιστορία. Πριν από πέντε χρό-νια, καθόσατε άπέναντι από το σπίτι μας. Έγώ ήμουν μικρούλα, τότε, ένα κουτσουβελάκι... Ούτε θά έτυχε να με προσέξει... Εγώ όμως... εγώ σας είχα προσέξει... Μένανε διαρκώς μόνος στο δωμάτιό σας—ήταν το γωνιακό, επά-νω, της τιανσιόν" όπου μένατε... —και καμιά φορά, το βράδυ, παίζατε βιο-λί... Τόσο μελαγχολικά πάντα... Σας είχα προσέξει έπειδή είσατε πάντα έτσι μόνος, άποτραβηγμένος από του-ς άλλους, και... θαρρώ πως ήμουν λίγο έρωτευμένη, τότε, μαζί σας... "Ε, παι-διάστικα πράγματα... Ποι να φαντα-ζόμουν πως θά τύχαινε, μια νύχτα, σαν άπόψε...

—Αναστέναζε.

—Εγώ, δεν μπορούσα να πιστέψω τ' ατύα μου! "Α, θυμόμουν καλά την μαρτυρική ζωή που είχα περάσει, πριν από πέντε χρόνια, σε κείνη την άπαι-σία πανσιόν... "Ο, τι είχα έλθει από την έπαργία μου, τότε. Δειλός όπω- ήμουν, άτολμος, άπέφευγα τις παρεί- με τους συνομηλίκους μου: με πείραζι ή εθύμιέ τους, το διαρκές κέφι τους, ή έξενειρίζαν οι «διακεδάσεις» τους. Κι' έμενα όσο μπορούσα περισσότε-ρο μόνος, επάνω στο μικρό μου δω-ματιάκι...

Ποι να φανταζόμουν πως άπέναντι, όπλωνε ένα μικρό, τρυφερό πλασματά-κι που με συμπονούσε...

—Ωστε... ώστε είμαστε γνωστοί

λοιπόν, έ; της είπα. "Οφείλω, έν το-ς τοις, να σας όμολογήσω...

—Πώς δεν με θυμόσαστε! με διέκο-ψε αυτή. Μά είναι φυσικό αυτό. Δεν μπορούσατε να προσέξετε σείς ένα ά-σημαντο κοριτσάκι... Είσατε τόσο βυ-θισμένος στα μαθήματά σας... είσατε φοιτητής, τότε, έ; Κι' έπειτα, έσείς βρι-σκόσαστε στα ύψη ενώ έμεις έμέναμε... στα Τάρταρα!... Θέλω να πω πως τὸ σπιτάκι μας ήταν ένα ήμιύπογειο. Εί-μαστε φτωχοί, βλέπετε...

Είχαμε άρχισει πάλι να προχωρού-με. Και, χωρίς να τὸ καταλάβουμε, εί-χαμε φθάσει στο τέλος πλέον του μι-κρού δρόμου.

—Εθεώρησα καλόν, τότε, να ρωτήσω:

—Τώρα που κάθεστε;

Με το βλέμμα μου ρωτούσα ποιόν δρόμο έπρεπε να πάρουμε.

Αυτή με κύτταξε σά να μην κατα-λάβαινε. "Ανοιξε διάπλατα τὰ μάτια της, και ξαφνικά έξέσπασε σε λυγμούς.

—Δεν μπορώ να γυρίσω στο σπίτι μου!... "Οχι!... Δεν μπορώ!...

—Εκεί κοντά βρίσκταν, ευτυχώς, έ-να διανυκτερεύον καφεενόστιο. Δεν ύ-πήρχαν παρά έλάχιστοι πελάτες.

Την ώδήγησα σ' ένα παράμερο τρα-πεζάκι, σκοτεινό, και την άνάγκασα σκεδόν να καθήση.

—Έλατε... Ήσυχάστε πρώτα, της εί-πα σιγά κι' έπειτα περιμένω να μου τὰ διηγηθείτε όλα... όπως μου ύποσχε-θήκατε...

Αυτή έσκούπισε τὰ μάτια της.

—Είχα έξασπρη στην παλαιά εκείνη εποχή... την τόσο ευτυχισμένη... έψιθύ-ρισε και είχε φύγει από μπρός μου ή φριχτή, εικόνα της σημερινής μου ζωής...

"Α, ναί! "Ημουν τόσο ευτυχι-σμένη, τόσο έξγονιασση τότε... Ένώ τώρα... Κι' όμως δεν έφταιξα σε τίπο-τα!... Σε τίποτα!...

Είχε σκεπασει πάλι τὰ μάτια με τις παλινες της κι' έκλειγε σιωπηλά.

Μά άργας κινήσεις τότε άπέσπασα τὰ χείρια της από τὸ πρόσωπό της.

—Σας πιστεύω... της είπα σιγά. Εί-μαι βέβαιος πως αυτά τὰ μάτια δεν μπο-ρουν να λένε ψέμματα... κι' ούτε να φταίνε σε τίποτα... Ήσυχάστε τώρα...

Για πέστε μου, λοιπόν... Προηγούμε-ως είπατε πως δεν μπορείτε να γυρί-σετε στο σπίτι σας...

—"Οχι!... Δεν μπορώ... Δεν μπορώ...

—Μά... για ποιό λόγο;

—Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν; Γιατί... γιατί έφυγα κρυφά! "Από τὸ παράθυ-ρο!... "Αχ, δεν καταλαβαίνετε... Άλ-λά βέβαια... βέβαια... πρέπει να σας έξηγησω...

Και με φράσεις βιαστικές, γρήγο-ρες, άρχισε να μου έξηγη:

Είχε κάποια θεία: άδελφή του πατέ-ρα της. Ένα μίσος τρομερό ύπνωνε ανάμεσα στους γονείς της και στην θεία της αυτήν. Αυτή όμως έλάτρευε την γρηά θεία της. "Από μικρούλα την άγαπούσε. Τις τελευταίες αυτές μέρες, ή θεία της είχε πάσει βροσιά άρρωστη. "Ο πατέρας της διωσ της εί-χε άπανορεύσει να πάη να την δει. Και νά... άπόψε είχε μάθει ότι ή θεία της Ροισάντον στα τελευταία της... κι' έτι- την ζήτησε... ότι ήθελε να την δει πριν πεθάνη...

—"Ε, τότε, έβασα κι' ένώ τὸ λογικό μου. Είπα στη μητέρα μου ότι ένοιω-νε νυκτερί στο μοναζή—έργάρισε σ' ένα ισοδιποτάδικο. Ξέρετε— και ότι πρέπει να πάω

—Και κατάλαβαν πως ήταν ψέμμα; Δεν τὸ πίστεψαν;

—Δεν ήταν ψέμμα. Έχει πραγματι-κά νυχτερί άπόψε τὸ μοναζή, και τὸ ήξεραν αυτό. Τὸ πίστεψαν. Άλλά...

δεν ήθελαν να μ' άφήσουν να πάω. Έ-γώ, τότε, πήδησα από τὸ παράθυρο... και πήγα στην θεία μου! Ευτυχώς την βρήκα καλλίτερα... Μόνο που με είδε ήγρε νέα ζωή επάνω της. "Ηταν κι' ό γιατρός εκεί, και σταυροκοπιόταν ό άνθρωπος! Φαντασθήτε! Πώς θά γυ-ρίσω όμως τώρα στο σπίτι μου; Τι θά τὸις πω;...

—Μά... άφοι τὸ ξέρουν πως είχατε νυχτερί στο κατάστημα;

—Τὸ ξέρουν αλλά... ως τέτοια ώρα ποτέ δεν βαστάει τὸ νυχτερί. Έπειτα δεν θά μπορούσαν να μ' άφήσουν από τὸ μοναζή να φύγω τόσο άργά μονά-χη... "Α! "Ο πατέρας μου θά ύποψια-σθί! Θά καταλάβη... Και μπορεί να τὰ βάλη και με την φτωγιά την θεία Καλλιόπη! "Α! Είναι πολύ κακός ό πατέρας μου! Πολύ κακός! "Οχι!... Δεν μπορώ να γυρίσω στο σπίτι μου...

Φαινόταν τόσο άπελπισμένη...

Της έπληρα τὸ χέρι μέσα στα δικά μου. Αυτή μου τάφωσε. Κι' έτρεμε τὸ χεράκι της...

—Άκούστε, της είπα. Θά μπορούσε ίσως να βρεθί κάποιος τρόπος...

Αυτή με κύτταξε βουβά, με άγωνία.

—Ναί!... Δεν θά σας άφηναν, είπατε, τέτοια ώρα να φύγετε μόνη από τὸ κα-τάστημα... "Ε, λοιπόν... δεν σας άφη-σαν! Σας συνοδεύει, ό... άδελφός, ή καλλιτέρα ό έάδελφος της κυρίας Δι-ευθύντριας, γιατί μπορεί να με θυμά-ται και ό πατέρας σας!... Έμπρός, λοιπόν! Πάμε! Θά δητε τι ώραία που θά γίνουν όλα!...

Τὸ βλέμμα της με μεθούσε. Μοι έ-δινε τη δύναμη ν' άντιμετωπίσω τὸις πιό φοβερούς κινδύνους.

—Ωστε... αλήθεια... Θά κάνετε τέ-τοιο πράγμα;...

Προσάσθησα με λίγα λόγια να της έξηγησω πως είρσκα έγκληματική τη διαγωγή του πατέρα της. "Οτι δεν έ-πρεπε να της άπαγορεύση να ιδί μία

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

γρηά θεία της. Έτοιμοθάνατη, ποδ την άγαπούσε τόσο... Κι' ότι...

—Έμπρός, λοιπόν! Σηκωθήτε... Πά-με...

—"Ω, τώξερα εγώ... τώξερα... "Από τὸ τε τώχα νοιώσει πως είχατε μία τόσο ευγενική ψυχή... ψιθύρισε αυτή.

Και σηκώθηκε.

■ ■

Μας ύποδέχθηκε ό πατέρας της. "Ενας ψηλός κι' άδύνατος γέρος. Στε-κόταν στο κατώφλι και φαινόταν έξω-φρενών.

—Από ποι έρχεσαι τέτοια ώρα, Έ-λένη; φώναζε στην κόρη του μόλις την άντίκρουσε.

Αυτή ζάρωσε κοντά μου.

—Μά σου είπα, πατέρα... "Ημυνα στο μοναζή. Είχαμε νυχτερί... ψιθύρι-σε.

—Και ό κύριος ποιός είναι; είπε βραχνά ό γέρος ρίχνοντάς μου μία ματιά κάθε άλλο παρά φιλική.

—Εσπευσα να έπέμβω. Έξηγησα ότι ή έαδέρφη μου, ή διευθύντρια του κα-ταστήματος, με είχε παρακαλέσει να συνοδεύω την δεσποινίδα Έλένη στο σπίτι της, γιατί είχε άναγκασθί να κρατήσει πολύ άργά τὰ κορίτσια...

—Ε, καταλαβαίνετε: έπessan πολ-λές παραγγελίες, τώρα με την αρχή της σαιζόν...

—Μά καλέ... Δεν είσθε ό κ. Δάρμης;

—Ωστε, με γνώρισε κι' αυτός;

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—"Η Έλένη με παρακάλεσε κι' αυτή με τὸ βλέμμα... Και υπήκα μέσα στο φτωχικό σπιτάκι.

—Ετσι άρχισε ή γνωριμία μου με την Έλένη. Δηγήθηκα κάπως λεπτομερώς

—Ναί!... Είσατε, τι σύμπτωση! "Η δε-σποινίς ακριβώς μου έλεγε πως πρό-πέντε έτών είμαστε γείτονες...

—Βέβαια... Βέβαια... "Α! Σας θυμά-μαι... Σας έκτιμούσαμε όλοι στή γει-τονιά. Σας ευχαριστούμε, κ. Δάρμη.

—Ανησυχήσαμε, βλέπετε, τόσο... "Ε, κα-ταλαβαίνετε... Μά περδστε μέσα να ξεκουρασθήτε λίγο...

—

την πρώτη μας αυτή συνάντηση, γιατί...

«Ε, λοιπόν ναί! Το ξαναπείτε βέβαια... Από τότε άρχισα να πηγαίνω τακτικά στο φτωχικό σπιτάκι της Έλένης. Οι γέροι με ξέραν, βλέπετε, μ' εμπιστεύονταν, καί... αντίλαμβάνονταν, βέβαια, σ' τι ώφείλετο το τόσο μου ενδιαφέρον. Από το όρος τους καταλάβαινα όμως ότι δεν τους έρχόταν και πολύ άσχημα μιά τέτοια λύσις...

Κι' από κάτι ύπονοούμενα του γέρου, από κάτι χαμόγελα της γρηάς, ξιμάντευα ότι περιμεναν μ' άνυπομονησία τη στιγμή που θα παρουσιαζόμουν για να τους ζητήσω την κόρη τους...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' ένοιωθα κι' εγώ πώς η ημέρα αυτή δεν θ' άργουσε... Γιατί η αγάπη μου δλοένα μεγάλωνε...

Ναί. Αυτή ήταν η τρυφερή ψυχούλα που περιμένα επί τόσα χρόνια νάρθη να με παρηγορήσει στη μοναξιά μου...

«Επέρασαν έτσι καμιά δεκαπενταριά ήμερες. Το βράδυ, περνούσα από το μαγαζί και την έπαιρνα. Κι' έπειδή ήξερα πώς οι «γέροι» της είχαν εμπιστοσύνη σ' εμένα, πριν πάμε στο σπίτι της περνούσαμε από τη θεία της. «Εγώ περιμένα στη γωνιά το δρόμου, κι' η Έλένη έτρεχε μέσα στο μικρό έξοχικό σπιτάκι... έβλεπε μιά στιγμή τη θεία της... και ξανάτρεχε χαρούμενη να με βρή για να γυρίσουμε στο σπίτι της. Γιατί η θεία της πήγαινε καλύτερα τώρα.

—Οί γιατροί λένε πώς μπορεί και να σωθί. Πέρασε η κρίση, βλέπεις... Και δεν ξέρεις πόσο θέλει να σε γνωρίσει. Της τάχω πη όλα, κι' όλο με ρωτάει για σένα... Το ξέρει πώς αγαπιόμαστε... Αργότερα, θα την πάρουμε μαζί μας την καυμένη, δεν είν' έτσι...

Και κοκκίνιζε η Έλένη καθώς τάλεγε αυτά τα λόγια... «Αργότερα»... Εύτυχισμένη εποχή...

□ □

«Επέρασαν έτσι, είπα, καμιά δεκαπενταριά μέρες. Κι' ένα βράδυ, καθώς περιμένα έξω από το κατάστημα που εργαζόταν δεν είδα να βγαίνει η Έλένη.

«Ενοιώσα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Ερώτησα μιά φιλενάδα της που κατέβαινε. «Όχι, η Έλένη δεν είχε φανή από το πρωί στο μωδιστράδικο...

«Ενόησα πώς κάτι συνέβαινε... «Ε-τρέξα στο σπίτι της.

—Ω, θά την βρώ εκεί... Θά είναι άρρωστη ίσως... έλεγα στον δρόμο μόνος μου για να ήσυχάσω τον εαυτό μου...

—Η Έλένη; Πού είναι η Έλένη;... ήταν η πρώτη έρώτηση του γέρου πατέρα της μόλις με είδε.

Με φράσεις κοιμένες, του εξήγησα: δεν είχε φανή διόλου στο μαγαζί... από εκεί έρχόμουν...

Αυτός κτρινίσει. «Η γυναίκα του, που είχε τρέξει στο μεταξύ, ξέσπασε σ' κλάματα...

—Μην κάνετε έτσι... προσπάθησα να την παρηγορήσω. Πιθανόν να βρίσκεται στην θεία της την Καλλιόπη...

«Ο γέρος με κύτταξε με άπορία: —Σ' είν' έτσι;

—Κοιτάξτε παιδί μου;... Δεν ένω καμιά άδελφή... Ούτε ύπάρχει καμιά Καλλιόπη στην οικογένειά...

«Ενοιώσα μιά σκοτοδίνη.

—Ωστε... εκείνο το πρώτο βράδυ...

δεν ξεκινούσε η άδελφή σας;...

«Ο γέρος με κύτταξε μ' ένα όρος σαν ν' αναρρωτιόταν αν είχα τρελαθί ή όχι.

—Δεν έγω άδελφή, παιδί μου... έπανάλαβε. «Ε, ναί, πρέπει να τα μάθης κι' εσύ... Εκείνο το βράδυ...

«Εκύτταξε τη γυναίκα του. Αυτή άναστήναξε:

—Τόν κακούργο!... Τώπε και τώκα-νε...

—«Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, παιδί μου, είχα φοβηθί πώς η Έλένη θά έφευγε με κάποιον...

—Μ' έναν έλαινόν... μ' έναν που την ξεμυάλισε... ξεφώνισε η γρηάς.

—Είχε μπλέξει δυστυχώς μ' αυτόν τόν άπαισιο άνθρωπο. Και μού το είχε μηνύσει αυτός: Θά την έκλεβε, και θά έφευγαν μαζί για την Αίγυπτο, για να την ανεβάσει στο θέατρο, μόλις θά λάβαινε κάτι χρήματα που περίμενε.

Πώς το είχε ξεμυάλει το κορίτσι μου!... Γι' αυτό το περιόριζα... «Υστερα, όταν γνώρισε ξένα, ήλπισα παιδί μου, δεν στο κρύβω, πώς μιά καλονούργια άγάπη είχε γεννηθί στην ψυχή της... «Αλλοίμονο... Φαίνεται πώς ύποκρινόταν μόνο... «Ενα πράγμα όμως σπάει το κεφάλι μου, κι' όμως δεν μπορώ να το καταλάβω: πώς τόν ξαναείδε;... «Εγώ, μόνο σ' ξένα την εμπιστευόμουν...

Δεν άπντησα. Προχώρησα, χαλισμένος, ως την πόρτα την άνοιξα και βγήκα έξω... Προχωρούσα άσκοπα... Και ξαναβρέθηκα στο ίδιο εκείνο σκοτεινό δρομάκι...

«Α! Τά καταλάβαινα όλα τώρα εγώ...

Και θαρρούσα πώς έβλεπα πάλι τη σκηνή, από την άληθινή της όψη αυτή τη φορά...

Στο θέατρο, πίσω από το κάθισμά μου, δυό σκιές... Αυτός κι' αυτή...

«Αυτός» της λέει: «Πρέπει να γυρίσης σπίτι σου... να περιμένης λίγες μέρες... Νά βρής κάποιον τρόπο ώστε να βλεπόμαστε... Και θά σε ειδοποιήσω εγώ όταν θά φθάσει η στιγμή...»

Κι' «αυτή» τότε ψιθυρίζει: «Ναί, αλλά... ξέρεις λοιπόν τι σκέπτομαι;... Τόν είδες πρωτίτερα εκείνον που σου είπα πώς τόν ξέρω;... «Α! Τόν ξέρω καλά εγώ! Αυτόν θά μεταχειρισθώ για το κόλπο μας, χωρίς να το καταλάβω... Θά πιστέψω ότι και να το πώ... Είναι κουτοπόνητος... Φαντάσου πώς έμενε όρες όλόκληρες κλεισμένος επάνω στο δωμάτιό του, μόνος του... Τώρα που θά φύγει λοιπόν, θά τόν παρακολουθήσουμε καί...»

Και οι δυό σκιές σκύβουν... μιλούι πολύ σιγά τώρα... και δεν ακούγοντα παρά πνιχτά γελάκια...

«Α, ναί... «Όλα τά ξαναζώ... Τό σπιτάκι της θείας Καλλιόπης. Με τί λαχτάρα θά την περίμενε αυτός μέσα. «Ελα να σε φιλήσω, θείε μου!... Θά τούλεγα αυτή γελώντας και θάσκαζε κι' αυτός στα γέλια...

...Προχωρούσα τρεκλίζοντας, κι' ένοιωθα ένα βουβό λυγμό να ταράζει το στήθος μου...

Δεν συλλογίζομουν την Έλένη, δ' συλλογίζομουν τά όνειρά μου που είχαν συντριβί...

Συλλογίζομουν πώς ξανάρχιζε η βαρεία μοναξιά...

N. ΧΑΓΕΡ—ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

Για μιά πυραμίδα

«Ο Χέωψ, Φαραώ της Αιγύπτου, έχτισε στην άριστερή όχθη του Νείλου τη γνωστή με το όνομά του πυραμίδα. Κατά την παράδοση που μ'ας διέσωσε ο Ήρόδοτος, εκατό χιλιάδες άνθρωποι εργάστηκαν επί είκοσι χρόνια για να τη χτίσουν. Το κτίριο όμως αυτό στοίχιζε τρομερά, και ο Χέωψ άναγκάστηκε να ξεκάνει τους θησαυρούς του. Και πάλιν όμως το χρήμα σώθηκε. Τά ταμεία του ήσαν άδεια και το έργο έμεινε στη μέση. Τότε μπήκε στο κεφάλι του Φαραώ μιά πρωτότυπη ιδέα: Είχε μιά κόρη εξακουστή για τη μεγάλη της όμορφη. Την έκαμε λοιπόν έταίρα και οι έλπίδες του βγήκαν δικαιολογημένες: από την πηγή αυτή, η πυραμίδα τελείωσε σύντομα.

Συγχρόνως όμως η κόρη του Φαραώ αντίληφθηκε την άξία του έπαγγέλματός της. «Ηταν δέ και φιλόδοξη. Θέλησε λοιπόν ν' άποκτήσει κι' η ίδια μιά πυραμίδα. Πώς όμως, που ο πατέρας της είχε άυστηρό έλεγχο στα κέρδη της;

«Αφού βασάνισε άρκετά το μυαλό της, φώναξε: «Τό βρήκα! Τό βρήκα! (Οί ιστορικοί λένε ψέμματα πώς αυτά τά λόγια τά φώναξε ο «Αρχιμήδης). Σ' όποιον πήγαινε να την έπισκεφθί, αφού συμφωνούσε την τιμή της εύνοιας της του έβαζε και ένα πρόσθετον όρο: να της φέρη μιά μεγάλη πέτρα.

Με τις πέτρες που μαζεύθηκαν μ' αυτή τη μέθοδο χτίστηκε μιά από τρεις μεγάλες πυραμίδες που θαυμάζουμε σήμερα.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Για να ξεφλήσω παληό τάμμα.

Για να ξεφλήσω παληό τάμμα ξεκίνησα προσκυνητής: ευπόλητη μαζί μου άντάμα βουλήθηκες να περπατήεις, μα άπόστας μεσοστρατής.

Κι' εγώ στα χέρια μου σ' έπηρα και δρόμο παίρνω και περνώ βλέπω άντικρύ την «Αγία θύρα και τό έξωκλήσι στο βουνό... να σ'ε κυττάω δεν γυρνά.

Σταλικοπόδιασα του δρόμου, σφαλάει το μάτι μου θαμπό: δίπλα με σένα στο πλευρό μου, στα σκαλοπάτια σ' ακουμπά της έκκλησιάς—που δέ θά μπώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(Από τους «Σκαρβαβίους και Τερρακόττες»).

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Οί δύο διαθήκες

Τό δικαστήριο καλείται εκείνη την ήμερα, να εκδικάση μιά λεπτοτάτη κυριολεκτικώς ύπόθεση, άφου πρόκειται περί λεπτών. Οί διαθήκες είναι δυό και τό δικαστήριο δρίσκεται σ'ε πολύ δύσκολη θέση.

Πρόεδρος.— «Αρχεται η συνεδρίαση. Ύπόθεση κυρίας Σουρί εναντίον δεσποινίδος Ντινέτ. Ή κυρία Σουρή;

Σουρί.— Παρούσα.

Πρόεδρος.— Ύπό ποίας συνθήκας υπεβάλατε μήνυση εναντίον της δεσποινίδος Ντινέτ;

Σουρί.— Μιά μέρα, γνώρισα έναν ευγενέστατο κύριο σ' ένα μουσειό που μούπε: «Έχω μιά φίλη... Έξυπνη δεν είναι... καλή παρέα όμως...». Και μού σύστησε την δεσποινίδα Ντινέτ. Αυτό συνέβη πρό πέντε μηνών περίπου. Αργότερα, μούπαν: «Πρέπει να κάνετε μιά θαλασσία έκδρομή...». Ή Ντινέτ μούδωκε διαφημιστικά έντυπα... Έπρόκειτο για μιά έκδρομή ως τό Σάν-Ρέμο με δεκάξη σταθμούς. Κάτι πολύ διασκεδαστικό. Τό βαπόρι λεγόταν «Σκάφη της Κυρίας Δέν Μ'έλλει». Ωραία πέρασα, Ένας χαριτωμένος μούτσος μού έξηγούσε πώς εργαζόταν οι μηχανές. Ή δεποινίς Ντινέτ άνακατεύθηκε στην συζήσή μας κι' άντελήφθηκε πώς είναι φοβερά μορφωμένη. Γι' αυτό οι σχέσεις μας έγιναν στενότερες και βλεπόμασταν κάθε μέρα. Μιά μέρα μού λέει: «Ξέρετε τί μού συμβαίνει; Έχω ένα θείο...—Κι' εγώ έχω ένα θείο, της λέω.— Ο θεός μου, όμως, λέει, έκανε διαθήκη. Είχε κάνει άλλη διαθήκη, πριν, τώρα με την δεύτερη με άποκληρώνει. Ευτυχώς που έχω ένα φίλο συμβολαιογράφο... κι' ο κλητήρας του θάρρη στο λιμάνι του Κασί, όπου θά σταματήση το βαπόρι, και θά φέρη την διαθήκη να την ρίξη στη θάλασσα!

Πρόεδρος.— Γιατί όπληχαν δυό διαθήκες; ή μιά που της κληροδοτούσε την περιουσία του θεού της κι' ή δεύτερη που την άποκληρώνει.

Σουρί.— Έξυπνος που είσθε!

Πρόεδρος.— Νά λείπουν οι κρίσεις!

Σουρί.— Τότε μούπε: «Πρέπει να πληρώσω τόν κλητήρα, άφου θά καταστρέψη την δεύτερη διαθήκη» και μού ζήτησε δανεικά 15.000 φράγκα. Της τάδωσα.

Πρόεδρος.— Δεσποινίς Ντινέτ, ακούσατε τί είπε ή κ. Σουρί; έξηγήστε στο δικαστήριο ύπό ποίας συνθήκας κατεχράσθητε τά 15.000 φράγκα της κ. Σουρί;

Ντινέτ.— Δέν τά κατεχράσθην. Είμαι θύμα πολύ περίεργης σκευωρίας.

Πρόεδρος.— Ύπό ποίας συνθήκας της μιλήσατε για τόν άνύπαντρο θείο σας;

Ντινέτ.— Της μιλήσα για τόν θείο μου, Ντέ Μπριμ λ'ε Μιμζά.

Πρόεδρος.— Τί παραμύθια είναι τά 15.000 φράγκα που δώσατε στον κλητήρα για να καταστρέψη την διαθήκη;

Ντινέτ.— Ο κλητήρας τού συμβολαιογράφου μούδειξε άπλως τό γράμμα που είχε λάβει ο συμβολαιογράφος και μού έγραφε: «Έχω σκοπό να άποκληρώσω την άνεψιά μου και νάφισω την περιουσία μου σ'ε φιλάνθρωπικά ιδρύματα. Τότε ο κλητήρας έξαλλος, σκέφτη

κε: «Θά πάω σ' αυτή την χαριτωμένη κυρία. Και με ύπουλο και πονηρό τρόπο, έκείνη με συμβούλεψε να κάνω άμέσως μιά άπάτη. Μούπε: «Αν θέλετε, δωροδοκούμε τόν κλητήρα οι δυό μας, θά τόν πληρώσουμε, θά κλέψη την δεύτερη διαθήκη και, φυσικά, θά μοιραστούμε τά κέρδη.

Πρόεδρος.— Καθώς καταλαβαίνω τώρα, κατηγορείτε την κ. Σουρί ότι έκανε την άπάτη;

Συνήγορος Ντινέτ.— Πάντως την υπέκλινσε.

Πρόεδρος.— Μιά άνορθογραφία μόνο έχει το σκέδιό σας. Ο κ. Όλά, που ήρθε πάνω στο βαπόρι στο Κασί, δέν είναι καθόλου συμβολαιογραφικός κλητήρ!

Ντινέτ.— Μ' έξηπάτησαν!

Πρόεδρος.— «Ας ακούσουμε τί θά μ'ας πη.

Όλά.— Ίδοι πώς συνέβησαν τά πράγματα: Κατά την διάρκεια μιάς νο-

ταδωκα χέρι με χέρι. Εκείνος μού έδωκε τό γράμμα που τάδωκα στην κυρία Σουρί. Ταχυδακτυλογράφος δέν είναι; Μπορεί να τά έξαφάνισε τά χιλιάδικα και να τάκανε... άέρα!

Πρόεδρος.— Συμβολαιογράφος Κονσταν. Είσατε συμβολαιογράφος στο Κασί; Μπορείτε να μ'ας διαφωτίσετε σ'ε μιά κάπως σκοτεινή ύπόθεση και να πείτε στο δικαστήριο τί γνωρίζετε περί των σχέσεων της δεσποινίδος Ντινέτ με τόν θείο της κ. Πουέ—Φορσέ;

Κονσταν.— Πολύ ευχαρίστως. Τό δέν έν έχω. Ο κλητήρ μου άσχολεύεται μ' αυτά...

Πρόεδρος.— Ίωακειμ Ριντόν. Πησιάζετε. Είσατε κλητήρ τού κ. Κονσταν;

Ριντόν.— Μάλιστα.

Πρόεδρος.— Τί γνωρίζετε για την ύπόθεση;

Ριντόν.— «Ο θεός της δεσποινίδος δέν είναι πελάτης μας. Έρθε μιά φορά συνοδευόμενος από μιά νέα για να ζητήσει πληροφορίες για μιά διαθήκη... Παίδιαρίσματα. Με ρώτησε σ'ε τί χαρτί έπρεπε να την συντάξω, αν έπρεπε σ'ε περιγραμνή και να την γράψω με μπλέ μελάνι ή με κόκκινο ή με πράσινο. Αυτό δέν έχει σημασία.

Πρόεδρος.— Δέν συνέταξε την διαθήκη του στο συμβολαιογραφείο σας;

Ριντόν.— Όχι.

Πρόεδρος.— «Αρα... δέν συνέταξε ούτε δεύτερη! «Ας ακούσουμε τόν κ. Πουέ—Φορσέ, θείο της δεσποινίδος Ντινέτ.

Πουέ—Φορσέ.— Θεός έξ άγχιστείας, «Η μακαρίτισσα ή γυναίκα μου ήταν άδελφή της ξαδέλφης της θείας... Πρόεδρος.— Κάνετε την διαθήκη σας στον κ. Κονσταν, συμβολαιογράφον;

Πουέ—Φορσέ.— Έννοείται! Έκανα την διαθήκη μου! Τις διαθήκες μου δέν λέτε; Έκανα 20 τόν άριθμό!

Πρόεδρος.— Κύριε Ίωακειμ Ριντόν, άναγνωρίζετε τόν κύριο; Ριντόν.— Μάλιστα, ήρθε και ζήτησε τις πληροφορίες που σ'ας είπα. Διαθήκη όμως δέν συνέταξε.

Πρόεδρος.— Κύριε Πουέ—Φορσέ τί σημαίνει αυτό τό γράμμα που δέθεν άπευθύνετε στον κ. Κονσταν;

Πουέ—Φορσέ.— Τού είπα: «Ακουρώστε την διαθήκη μου». Απόδειξις ότι όπληξε διαθήκη.

Πρόεδρος.— «Όχι. Απόδειξις ότι σκηνοθέτησε ένα κόλπο μαζί με την άνεψιά σου για να υπεξαίρεσετε 15.000 φράγκα!

«Επακολουθούν αι άγορεύσεις. Έκδίδεται ή άπόφασις.

Πρόεδρος.— Τό δικαστήριο καταδικάζει την Ντινέτ να καταβάλη εις την κ. Σουρί τό ποσόν των 15.000 φράγκων. Επί πλέον, την καταδικάζει εις φυλάκισιν έξ μηνών...

Πρόεδρος.— «Όστε δέν σ'ας έδωαν 15.000 φράγκα;

Όλά.— Ούτε φράγκο, κ. πρόεδρε.

Ντινέτ.— Με συγχωρείτε. Θαρρώνας πώς ο κύριος είναι κλητήρας τού

Δισέγγονες τῶν Φαραῶ Στὴν σημερινή Αἴγυπτο

πού ήθελε τὴν γυναῖκα ἀπλῶς παιδοποιητική μηχανή, ἀλλὰ με τὴν νεωτέρα, τὴν κατασταλαγμένη πιά, πού θέλει τὴν γυναῖκα σύντροφο καὶ συχνά ἀνταγωνιστὴ τοῦ ἀνδρός σ' ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεως καὶ προόδου.

Πρὸ παντὸς ὅμως οἱ Αἰγύπτιες εἶναι ἐλευθερές. Ἐχουν ἀπὸ μικρὲς μέσσα τους τὴν ἀντίληψη τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτὸς ἰσοδυναμεῖ ὅτι εἶναι κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων τῆς ἐποχῆς τῶν Φαραῶ. Πραγματικά, ἂν κάναμε μιά πρόχειρη ἔρευνα θὰ ἴδουμε ὅτι ἐπὶ τῶν

Φαραῶ, οἱ γυναῖκες εἶχαν τὶς ἴδιες ἐλευθερίες με τοὺς ἄνδρες, ἐθεωροῦντο μάλιστα ὡς οἱ πραγματικοὶ κύριοι τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ οἴκου οἱ ἄνδρες δὲν ἦσαν παρὰ οἱ... μουσαφίρηδες! Γυρνοῦσαν ἀκάλυπτες, καὶ σ' αὐτὸ ἦσαν πρὸς προηγμένες ἀπὸ τὶς σημερινὲς αὐτάδελεφές των, τὶς γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἔβγαζαν ἐλεύθερα ἔξω, αὐτὲς ἔκαναν τὰ ψώνια, πῆγαιναν στὴ βρύση, φρόντιζαν, γενικά, γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπὶ πλέον, καλλωπίζονταν καὶ φτιασιδώνονταν περισσότερο ἀπὸ τὶς σημερινὲς κόρες τοῦ Νείλου. Τὸ «ροῦζ» τὸ ἤξεραν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὶς σημερινὲς Αἰγύπτειες! Τέλος πῆγαιναν ἐλεύθερα στὰ δημόσια σπουδαστήρια καὶ ἐπεδίδοντο σὲ μελέτες. Στὸν τάφο μιάς ποιηκῆσις, κόρης Φαραῶ, ἔχουν βρεθῇ ποδὲς ἐπὶ ἀντὶ παιγνιδίων καὶ στολιδίων πολλοὶ πάπυροι σκορπισμένοι γύρω ἀπὸ τὴν σαρκοφάγο. Πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ ποιηκῆσις ἐκείνη ἦταν καμιά συγγραφεὺς ἢ καμιά φοιτήτρια.

Σήμερα, στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καΐρου πού εἶναι τὸ τελειότερον ἐκπαιδευτικὸ καθίδρυμα ὅλης τῆς Ἀφρικῆς, φοιτοῦν πολυάριθμοι Αἰγυπτιοπούλες, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀσκετὲς παντρεμμένες, ὅλες των δὲ συναγωνίζονται σὲ ζῆλον τοὺς ἀρσενικοὺς συμφοιτητάς των.

Ἀλλὰ δὲν θὰ βρῆτε τὴν Αἰγυπτιοπούλα μονάχα στὰ φοιτητικὰ ἐδώλια. Οἱ ἀθλητικοὶ στίβοι, τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, τὰ νοσοκομεία, οἱ τράπεζες, τὴν ἔχουν ἀνταγωνιστὴ τοῦ ἀνδρός. Ὑπάρχουν σήμερα σὸ Κάιρο καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἔξωρες δικηγορίνες, φαρμακοποιοί, δοκτορές, συγγραφεῖς, καλλιτέχνιδες, μουσικοί.

Ἡ σημερινή Αἰγύπτια εἶναι πνευματώδης στὴν συνομιλία τῆς, χαριτωμένη στὰ «τὲ-ντανσάν», μελετηρὴ, ἀλλὰ καὶ φρόνιμη, καὶ πολὺ προσηκτική. Ὡς σύζυγος εἶναι πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη, ὡς μητέρα, στοργική. Διάσημη ἢ ἀσημ, ἡ Αἰγύπτια τοῦ

1937 παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν πνευματική, κοινωνική, καλλιτεχνική καὶ πολιτικὴ ἀκόμη ζωὴ τῆς πατρίδος τῆς.

□ □

Δίπλα, ὅμως, σ' αὐτὲς τὶς κοπέλλες πού ἀποτελοῦν τὶς προφυλακὲς τῆς αἰγυπτιακῆς ἐξορμήσεως πρὸς τὴν πρόοδο, θὰ δῆτε καὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, τῆς τόσο ὁμως γραφικῆς καὶ χαριτωμένης καὶ αὐτῆς. Εἶναι αὐτὲς πού φεύγουν...

Ἀπὸ τὶς πρὸς περιφημίες ἡ κυρά-Ἀ. Ἀγιαγιά. Θὰ τὴν βρῆτε στὴν περίφημη συνοικία τῶν Παζαριῶν τῆς Ἀλεξάνδρειας νὰ πουλῇ τὰ μαγικά της φίλτρα στὶς ἀδικημένες ἀπὸ τὴ φύση, τὶς περιφρονημένες ἀπὸ τοὺς συζύγους των, τὶς ἀτυχες στὸν ἔρωτά τους. Ἡ φήμη τῆς Ἀγιαγιάς πού σήμερα κανεὶς δὲν ξέρει πόσα χρόνια πρέπει νὰ τῆς δώσῃ—τόσο φαίνεται ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου—ἔχει ξεπεράσει πρὸ πολλοῦ τὰ ὅρια τῆς Αἰγύπτου. Εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν Βαγδάτη ὡς τὸ Φέζ!

Ἐπὶ εἶναι ὅλα-ὅλα τὰ φίλτρα τῆς κυρᾶς Ἀγιαγιάς. Ἐπὶ μπουκαλάκια μέσα στὰ ὁποῖα εἶναι κλεισμένος ὁ παράδοσις τῶν γυναικῶν, ὅπως τὸν ὀνειρεύεται ἡ κάθε μιά.

Καὶ τρέχουν οἱ γυναῖκες, οἱ δυστυγισμένες κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον γυναικὲς σὸ ἄντρο τῆς.

—Κυρά-Ἀγιαγιά, ὁ ἄντρας μου με ἀπατά!

—Κυρά Ἀγιαγιά, ὁ ἄρραβωνιστικός μου δὲ με θέλει!

—Κυρά-Ἀγιαγιά, ὁ ἐρωμένος μου δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά τόσο!

—Κυρά-Ἀγιαγιά, ὁ πατέρας μου εἶναι πολὺ ταιγγοῦνης!

Καὶ ἡ κυρά-Ἀγιαγιά, ἀνοίγει τὰ μπουκαλάκια τῆς καὶ δίνει σταγόνα-σταγόνα τὰ φίλτρα τῆς. Ἡ παράδοσις τῶν δὲ, δὲν γίνεταί ἔτσι, ἀπλᾶ, ἀλλὰ με ὀλόκληρη ἱεροτελεστία. Ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ἡ μάγισσα συνοδεύει τὸ φάρμακον καὶ με ὠρισμένη προσευχὴ ἢ ἐπικλῆση πρὸς τὰ πνεύματα πού τὴν συντρέχουν.

Παραδίδοντας αἰῶνως στὴν ἀπατημένη σύζυγο τὸ φίλτρο πού θὰ κάνη τὸν ἄντρα τῆς νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σύζυγὴ πασπάδα, μουρμουρίζει:

«Καταραμένος νᾶναι ὁ ἄνδρας πού θὰ τοῦ βρέξῃ τὰ βλέφαρα με τὸ ἄρωμα αὐτὸ καὶ πού θὰ ἐξακολουθήσῃ ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸ νὰ κυττᾷ ἄλλες γυναῖκες ἐκτὸς ἀπὸ σένα!».

Ἡ:

«Τὰ μάτια σου ἄς λάμπουν με τέτοια λάμψη, ὥστε κανέναν ἄνδρα νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἀντικαταστήσῃ στὴν γοητεία τους! Καὶ ἄς νύνη ἔτσι, ὥστε ὁ ἄνδρας αὐτὸς νὰ μὴ ζητήσῃ πιά ἄλλα νεῖνη ἀπὸ τὰ δικά σου!...»

Ζήτημα Πείρας

—Περίεργο, ἐσεῖς πού εἰσθε σκοπευτὴς νὰ μὴν ἔχετε ἀκόμα σκοτώσει τίποτε, κι' ἐγὼ πού εἰμαι γιατρός νὰ χω κιόλας δώδεκα πουλιά!...

—Ζήτημα πείρας!

Τὸ ζωντάνεμα τοῦ δρύλου

Πολωνέζικο διήγημα τοῦ Γουστάβου Μόρσινεκ

Ὁ κοινοτάρχης Μάρκελλος Κούρζεζα τοῦ Βόλεντοβο ἦταν βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις. Εἶχε παρατήσει κοντὰ του τὴν πένα του καὶ μέσα στὰ χοντρά δάκτυλά του κρατοῦσε μιά καμπανίτσα πού ἀπάνω τῆς ἦταν χαραγμένη μιά θεοτὴς ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο φάρι. Ἐνα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη του γιὰ τὴν θυμῆκε τὴν μέρα πού ἡ γυναῖκα του Μόνικα τοῦ εἶχε φέρει γιὰ ἐνθύμιον τὴν καμπανίτσα ἀπ' τὴν Αἰωνία Πόλη.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, μιά σκιά μελαγχολίας διαδέχτηκε τὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκελλου. Ἡ Μόνικα εἶχε προσευχηθῇ μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου Πέτρου καὶ δέκα μῆνες ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπιστροφή τῆς ἀπ' τὸ προσκύνημα, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, πού τὸ ὠδήγησαν στὴν ἐκκλησία καὶ τὸ βάπτισαν Γριζέλντα. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως—ἀλλοίμονο!—ὠδήγησαν καὶ τὴν μητέρα στὴν ἐκκλησία: ἡ γυναῖκα τοῦ κοινοτάρχου Μάρκελλου Κούρζεζα πέθανε ἀφίνοντας μιάν ὀφθαλμοῦλα στὸν κόσμο. Μιά παραμάννα μεγάλωσε τὴν κορούλα τῆς.

Ἡ Γριζέλντα εἶχε γίνεи χαριτωμένη κοπελίτσα χλωμὴ κι' ὁμορφὴ, πλάσμα ἀέρινο πού θύμιζε τοὺς ἀγγέλους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σκόβοβ.

Ὁ ἥλιος πλαναῖται μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Σκόβοβ κι' ἡ καμπανίτσα μοιάζει ἀριστοῦργημα γλυπτικῆς τέχνης. Ἡ Μόνικα ἔλεγε πὼς ἦταν ὁ Ἰωνᾶς πού τὸν εἶχε καταπιῇ τὸ κῆτος. Ὁ κοινοτάρχης, ὅμως, ἤξερε πολὺ καλά πὼς ἦταν ὁ Τρίτων, υἱὸς τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος πού κατοικοῦσε μέσα σ' ἕνα δόλφινον παλάτι, στὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ κλητήρας ὁ Πετρούλας ὁ κοινοτάρχης.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ κοινοτάρχης νευριασμένος πού ἐνοχλοῦσαν τὶς σκέψεις του.

—Ὁ ἀλήτης πού φυλάκισαν τὸ πρωτὶ ζήτη νὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερο.

Ὁ κοινοτάρχης θυμήθηκε πὼς τὸ πρωτὶ εἶχαν συλλάβει ἕναν ἀλήτη. Τὴν προηγούμενη μέρα, δυὸ κότες εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπ' τὸ κοτέσι τῆς Βαλεζκούλα. Χωροῦσε ποτὲ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης; Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὸν εἶχαν βάλει φυλακή.

—Λὲς πὼς θέλει νὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερο;

—Ἄν τὸ θέλῃ, κ. κοινοτάρχα! Δίνει γροθιὲς στὶς πόρτες καὶ γκαρτίζει κάτι σάλλη γλώσσα πού δὲν τὴν καταλαβαίνουν ἰὰ αὐτὰ τὴν χριστιανῶν.

—Φέρτον ἐδῶ!

Βαρεῖα βήματα ἀκούστηκαν στὴν ἐϋλινη σκάλα κι' ὕστερα ἐπακολούθησαν κραυγὲς ἐνὸς θυμωμένου ἀτόμου. Ὁ κοινοτάρχης ἀκούγε. Ἐκρῦψε τὸ πηγῶνι του κάτω ἀπὸ ἕνα μαῦρον φουλάρι πού τοῦ εἶχε φορέσει ἡ Γριζέλντα, φούσκωσε τὸ στήθος του, ξερόβηξε δυὸ—τρὶς φορές καὶ περίμενε ὕστερα τὰ γεγονότα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ ἀλήτης. Ἦταν ψηλός, ζωηρός, ἡλιοκαμένος. Ἡ λεπτὴ μύτη του ἦταν ἐνδειχτὴ ἀρ-

χοντικῆς καταγωγῆς. Στάθηκε ἀκίνητος καὶ περίμενε.

—Ποῖος εἶσαι; ρώτησε ὁ κοινοτάρχης κἀνώντας νόημα στὸν Πετρούλα νὰ φύγῃ.

Ὁ ἀλήτης φάνηκε τότε νὰ κάνη μιά μεγάλη προσπάθεια, μάζεψε μερικὲς κακοδιαλεγμένες φράσεις καὶ διηγήθηκε πὼς ἦταν παιδί τῶν Μουσῶν, πὼς γυρνοῦσε τὸν τόπο κερδίζοντας τὸ ψωμί του. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ μακρινὸ Στράμπεργκ ὅπου εἶχε σκαλίσαι δράκους μέσα στὴν ἐλληνικὴ αἴθουσα τοῦ κόμητος!

—Δράκους, ναι! εἶπε ὁ δράστης. Κόττες ὅμως δὲν ἔκλεψα.

Ξαφνικά, με μιά ὠραία ἔμπνευση, ὁ κοινοτάρχης ἔρριξε μιά ματιά στὸ παράθυρο, στὴν πλατεῖα τῆς Ἀγορᾶς. Στὸ μέσο βρισκόταν μιά κίτρινη χαρούζα ὅπου οἱ γυναῖκες ἔπλεναν τὰ ἀσπρόρουχά τους.

—Εἶσαι Ἰταλός; τὸν ρώτησε.

—Μάλιστα, Ἰταλός. Γεννήθηκα στὴν Ἰταλία κι' ἐκεῖ ἔμαθα τὴν γλυπτικὴ.

—Πὼς σὲ λένε;

—Βαρθολομαῖς.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, Βαρθολομαῖ, τί εἶναι αὐτό;

Ὁ Ἰταλὸς πῆρε τὴν καμπανίτσα καὶ μελέτησε τὰ ἀνάγλυφα.

—Εἶναι Τρίτων, ἀφέντη! εἶπε.

Ἀχτίδα θριάμβου ζωήρεψε τὸ βλέμμα τοῦ κοινοτάρχου. Ὡστε εἶναι Τρίτων! Κι' ἡ Μόνικα πού ἐπέμενε ὅτι ἦταν ὁ Ἰωνᾶς!

Ὁ κοινοτάρχης, ἀκούοντας τὴν μικρὴ του Γριζέλντα νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλο, συνέχισε:

—Ἀκουσέ με, Βαρθολομαῖ. Μὲ μάρμαρο τῆς χώρας μου μπορεῖς νὰ μοῦ σκαλίσῃς ἕνα Τρίωνα πού νάχῃ ἀπάνω στὸ κεφάλι ἕνα κοχύλι ἀπὸ ὅπου νὰ τρέχῃ τὸ νερό; Θὰ τὸ βάλουμε στὸ μέσο τῆς χαρούζας. Μπορεῖς νὰ τὸ κάνης αὐτό, Βαρθολομαῖ;

Ὁ κοινοτάρχης ἦταν ἐνθουσιασμένος με τὴν ἔμπνευσή του. Φοβόταν μόνο μήπως ὁ ἀλήτης ἀρνήθῃ τὴν πρότασή του. Τὴ θριάμβος ἂν τὴν δεχόταν!

Θάταν τὸ στόλισμα τῆς πόλεως, μεγάλη τιμὴ γι' αὐτόν! Οἱ συμπολίτες του θὰ τὸν περιέβαλαν με θαυμασμό καὶ με σεβασμό.....

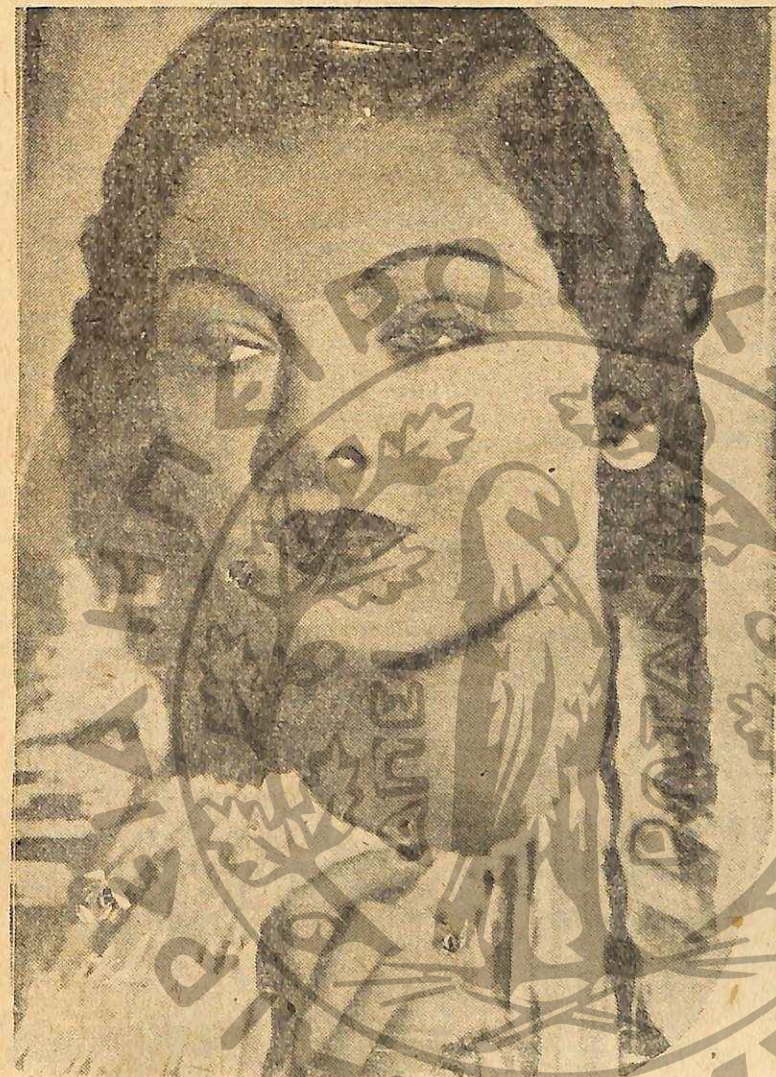
—Ἔ, λοιπόν, Βαρθολομαῖ, τὸ ἀκούεις;

—Θὰ σκαλίσω ἕναν Τρίωνα ἀπ' τὸ μάρμαρό σας, ἀρχόντα μου. Πόσα γκοῦλντεν θὰ μοῦ δώσῃ, ὅμως, ὁ ἀρχοντάς μου;

—Ἐκατὸ γκοῦλντεν φώναξε χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ ὁ κοινοτάρχης.

□ □

Ἡ γλυκεῖα Γριζέλντα με τὰ δόλφινον μαλλιά, ἡ κόρη τοῦ κοινοτάρχου, ἔχασε τὸ κλειδοκύμβαλό της. Ἐτρεῖσε στὸν κῆπο καὶ καθισμένη σ' ἕνα σκαμνάκι κατὰβροχθίζει με τὰ μάτια τὸν Βαρθολομαῖο πού σκαλίζει μέσα στὸ μάρμαρο ἕνα ὑπέροχο ἀγάλμα. Ζωηρός, ἐκίνητος, ὁλος νεῖστα, με ἀφθοῦνα μαῦρα μαλλιά ὁ Βαρθολομαῖος χτυπᾷ με τὴν σμίλη του τὸ μάρμαρο πού σιγά-σιγά παίρνει τὴν φόρμα ἐνὸς ἀνθρώπου σώματος.

Ἡ Γριζέλντα εἶχε γίνεи μιά ὀρεῖα κοπέλλα, χλωμὴ καὶ ὁμορφὴ... Ἡ Γριζέλντα κλείνει τὰ μάτια

κι' άνάμεσα στά τσίνορά της διακρίνει τή γερά μπράτσα του και τή λεπτή πόδια του άγάλατος. Τά χέρια της σφίγγουν τό ένα τό άλλο νευρικά και τά κάτω σπρα δοντάκια της δαγκώνουν τά κόκκινα χείλη της. Κάτω άπ' τά τσίνορά της πλανάται μία ρόδινη δμίχλη κι' ή παρθενική της καρδιά νιώθει μία παράξενη ταραχή.

Δέν άργεί νά διώξη αυτό τό γλυκό δ-ραμα και κυττάζει ξανά τόν Βαρθολομαίο γοητευμένη άπ' την άγρια όμορφιά του προσώπου του, και τών ματιών του και γεμάτη θαυμασμό για τό άριστούργημα του.

Ο Βαρθολομαίος σκουπίζει κάπου — κάπου τόν ιδρώτα που τόν περιλούει, ρίχνει πίσω τά μαλλιά του άνάκατα και κυττάζει την Γριζέλντα.

Ο Βαρθολομαίος χαμογελά σαν πειρασμός. Τά μεγάλα του μάτια που είνε γεμάτα τρυφερότητα γυαλίζουν όχόρταγα. Ύστερα, ξανασκύβει άπάνω στο μάρμαρο και συνεχίζει τό σκάλισμα.

□ □

Πέρασε μία βδομάδα.

Άπ' τόν μαρμάρينو δγκο, βγήκε ή γυμνή φόρμα του Τρίτωνος. Ο κοινοτάρχης Μάρκελλος έρχεται αυτόπροσώπως νά διαπιστώσει άν προχωρή ή έργασία. Είναι κατενθουσιασμένος, λέει όμως στην Γριζέλντα:

— Πήγαινε, κορούλα μου, στο δωμάτιό σου. Έχομε νά μιλήσουμε για ύποθέσεις με τόν Βαρθολομαίο.

Η Γριζέλντα έφυγε κι' ένφ ό κοινοτάρχης θαυμάζει τόν Τρίωνα, ό Βαρθολομαίος θαυμάζει την Γριζέλντα που ξεγλυστρά άνάμεσα στά λουλούδια του κήπου — λουλουδι κι' αυτή.

— Θα γίνή ύπεροχο! λέει ό κοινοτάρχης χαϊδεύοντας τόν Τρίωνα. Μόνο μαστρο-Βαρθολομαίε μην ξεχάσεις τό φύλλο της άμέλλου. Καταλαβαίνεις τί θέλω νά πώ; Θα είναι μεγάλη προσβολή στά θεία και μέγα σκάνδαλον μεταξύ τών συμπολιτών μου. Μπορεί και νά προκαλέση πονηρές σκέψεις στην κορούλα μου. Δέν μου λές, μαστρο-Βαρθολομαίε, θα είναι άληθινός Τρίων;

— Βέβαια, είπε ό Ίταλός. Οι άλλοι γλύπται δίνουν στόν Τρίωνα άνθρωπινη μορφή ως ή μέση του σώματος και τό κάτω μέρος....

— Τό διάβασα αυτό όταν σπούδαζα στούς φραγκοπαπάδες! Μην ξεχάσεις, όμως, τό φύλλον της άμέλλου, μαστρο-Βαρθολομαίε!

Σέ λίγο, επέστρεψε ή Γριζέλντα. Είχε φορέσει άλλο φόρεμα, πώ μακρύ, με μεγάλο ντεκολτέ. Μέσα στά γαλανά της μάτια ζωγραφίζονταν χίλιοι άνέκφραστοι πόθοι και τά παρθενικά της στήθη έπαλλαν δυνατά.

Οι τελευταίες άχτίδες του ήλιοβασιλέμματος φώτιζαν τό ρόζ φόρεμά της. Ο Βαρθολομαίος κύτταζε με θαυμασμό τίς ώραιές φόρμες του νεανικού κορμιού της που ξεχώριζαν άπ' την διαφάνεια του φορέματος.

— Γέννησις της Άφροδίτης.... ψιθύρισε.

— Τί είπες; Δέν κατάλαβα, του είπε κατακόκκινη ή νέα.

— Τίποτα. Θυμήθηκα τόν πίνακα του Μποτισσέλι.

Η Γριζέλντα χαμογέλασε γιατί ήξερε πώς ήταν όμορφη.

— Κι' ό πίναξ ήταν όμορφος;

— Ό πίναξ ήταν πολύ όμορφος.

— Σάν κι' έμένα; ρώτησε χαμηλώνοντας τά μάτια.

— Σάν την δεσποινίδα Γριζέλντα, τή

είπε με φλόγα. Κι' έσκυψε τό κεφάλι μπροστά της.

Μεσολάβησε σιωπή.

Και σ' αυτή τή σιωπή οι σκέψεις της Γριζέλντας και του Βαρθολομαίου, σαν δυό πορφύρες πεταλούδες, άναμετριώνταν. Η νέα ένοιωσε ταραχή. Έσκυψε έφτιαξε τό φέρεμά της κι' ύστερα είπε άνασηκώνοντας τό κεφαλάκι της:

— Διηγείσου με την ιστορία του Τρίτωνος;

— Καλά.

Κι' ό Βαρθολομαίος άρχισε νά την διηγείται. Τίποτα δέν τάραξε την γαλήνη όλόγυρά τους.

Η νέα άκουγε τό ύπεροχο παραμύθι του Τρίτωνος και τών Νηρηίδων, θυγαιών του Ποσειδώνος. Ύστερα ό Βαρθολομαίος διηγήθηκε την θλιβερή ιστορία της Ίταλίδος δούκισσης Ίουλλας Φαρνέζε, άπ' την Περούζη, που έρωτεύθηκε έναν όμορφο Τρίωνα που στόλιζε τόν κήπο της. Τis σεληνοφώτιστες νυχτιές κατέβαινε μυστηριωδώς μέχρις αυτού κι' όταν τό φεγγάρι φώτιζε τά μαρμάρινα μάτια του ό Τρίτων άνασήκωνε τά βλέφαρά του και κύτταζε την δούκισσα. Τό μαρμάρينو κορμί του γινόταν ζωντανό κι' άργά προχωρούσε πρός την έρωμένη του. Γιατί ό έρωτας της δούκισσης για τόν Τρίωνα ήταν τόσο μεγάλος που είχε έμφυσησει ζωή στην άψυχη ύλη.

Τό πρωί, όταν ή αύγή ρόδιζε στην άνατολή, ό Τρίτων ξαναγυρνούσε στην θέση του κι' ή δούκισσα Τζούλια στην παρθενική της κλίνη.

— Κι' ύστερα; ρώτησε ή Γριζέλντα καταστέλλοντας με τά δάχτυλά της την καρδιά της που χτυπούσε παράφορα.

Ο Βαρθολομαίος διάτασε για μία στιγμή. Τέλος είπε:

— Πέθανε....

— Πέθανε; άπόρησε με θλίψη ή νέα. Γιατί πέθανε; Πές μου το, Βαρθολομαίε;

— Στινιορίνα, δέν ξέρω....

— Τό ξέρεις! Πές μου το! Ένωδ νά μου τό πής!

Τά ποδαράκια της χτυπούσαν την άμμο νευριασμένα και τά χείλη της σφίγγονταν σαν νά ήταν έτοιμος νά βγή έννας λυγμός.

— γιατί την είχε δη ό πατέρας της και διάταξε νά κάνουν κομμάτια τόν Τρίωνα και νά τόν πετάξουν στο Ποτάμι.

— Γιατί διάταξε νά κομματιάσουν τόν Τρίωνα; Γιατί πέθανε ή δούκισσα Τζούλια;

Η Γριζέλντα έμπηξε μία έλαφρά κραυγή κι' έφυγε....

□ □

Πέρασε άλλη μία βδομάδα.

Ένας Τρίτων όρθώνεται ήδη στην πλατεία της Άγοράς, άπάνω στο μαρμάρινο βάθρο του, στο μέσο της χαβούζας. Τό νερό τρέχει άπ' τό άνοιγμένο στόμα του ψαριού και ξεχύνεται άπ' τό κομψό κοχύλι, που σηκώνει ό Τρίτων στόν δυο του. Γύρω άπ' την χαβούζα, τό πλήθος μαζεμένο θαυμάζει τό άριστούργημα, επαινεί ύψηλοφώνως τόν Ίταλλό και τόν σοφό κοινοτάρχη Μάρκελλο....

Μόνο μερικοί θρησκοί έργάτες και μερικές φλύαρες γεροντοκόρες ρίχνουν μία ματιά μομφής πρός την όλόγυμνη θεότητα.

Πάντως, για νά τηρηθούν τά προσήματα, ό Βαρθολομαίος σκέπασε τόν Τρίωνα του με τό φύλλο της άμπε-

λου.

Και ξαφνικά, άπ' τό Μέγαρο της Κοινότητας, ένα κοπάδι περιστέρια πέταξαν και μαζεύτηκαν γύρω άπ' τό κοχύλι του Τρίτωνος, κάνοντας τό μπάνιο τους με τό νερό που ξεχυνόταν άπό εκεί ή πίνοντάς το μικρές-μικρές γουλιές....

Στό πανδοχείο, ό κοινοτάρχης Μάρκελλος, περιτοιχίζόμενος άπ' τούς συμβούλους του, κερνούσε ούγγαρέζικο κρασί τόν Βαρθολομαίο που θάφευγε άπ' την πόλη την έπομένη.

Τι γλέντια έγιναν στην μικρή κοινότητα!

Πίσω άπ' τίς κουρτίνες της, ή Γριζέλντα κύτταζε την πλατεία της Άγοράς. Και κάθε φορά που τά γαλανά μάτια της έπεφταν άπάνω στόν γερμένο Τρίωνα, τό αίμα μέσα στην καρδιά της κυλούσε πώ γρήγορα και καυτόταν όλόκληρο τό κορμί της άπ' τόν πυρετό.

Γιατί ό πόνος της αγάπης είχε μπη μέσα της.

Τό βράδυ αυτής της άξιομνημόνευτης μέρας, ό κοινοτάρχης Μάρκελλος επέστρεψε στο σπίτι του, τρικλίζοντας, γιατί είχε παραπιεί μαζί με τούς συμβούλους του. Έπεσε άμέσως και κοιμήθηκε βαριά.

Η Γριζέλντα, όμως, δέν κοιμόταν. Είχε κάνει την προσευχή της κι' έμενε έαπλωμένη άπάνω στο μικρό, λευκό κρεβάτι της. Δέν μπορούσε, όμως, νά κοιμηθί, γιατί κάτω άπ' τά βλέφαρά της κυμάτιζε ή εικόνα του Τρίτωνος που είχε μαύρα μάτια, γερά μπράτσα και τριχωτό στήθος.

Στό Μέγαρο της Κοινότητας όλοι κοιμόνταν, έξόν άπ' τόν καμπούρη τόν Πετρούλα, που σουλάτσανε στο δρόμο.

Η Γριζέλντα δέν μπορούσε νάποκοιμηθί. Κάπου-κάπου άνοιγε τά μάτια της μέσα στην σκιά του δωματίου της ύστερα έγερνε τό κεφάλι της στο προσκέφαλο και θαύμαζε τίς άχτίδες του φεγγαριού που είχωρούσαν άπ' τά παράθυρα κι' έπαιζαν άπάνω στούς τοίχους....

Και ξαφνικά, ή Γριζέλντα θυμήθηκε την ιστορία του Βαρθολομαίου: την δούκισσα Τζούλια, που είχε τόσο αγαπήσει τόν Τρίωνα που του είχε έμφυσησει ζωή και είχε πάει εκείνος πρός συνάντησίν της.

Σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο.

Τό φεγγάρι φώτιζε τίς προσιωνπές στέγες τών σπιτιών, πνιγόντες μέσα στην χαβούζα έκανε άσημένιο τό νερό που κυλούσε άπ' τό κοχύλι κι' έλαμπε μέσα στά μάτια του Τρίτωνος.

Η Γριζέλντα, με έμπεκα μολλιά, κατάχλωμη, σαν γοητευμένη, είχε καρφωμένα τά μάτια της πάνω στόν Τρίωνα. Ξαφνικά έτεινε τά χέρια της πρός αυτόν. Κι' ό Τρίτων άνασήκωσε τό κεφάλι και τό κοχύλι γλύστρησε άπ' τόν δυο του. Κι' αυτός της έτεινε τά χέρια. Τό γυμνό κορμί του άστραφτοκοπούσε σαν άσμη στο φέγγος του φεγγαριού. Κατέβηκε άπ' την χαβούζα άργά, με προφυλάξεις. Έφθασε ως τό παράθυρο της. Τά μαύρα μάτια του γυάλιζαν κι' ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

— Τρίτων! ψιθύρισε ή Γριζέλντα, τεινοντάς του τά χέρια.

— Δούκισσα Γριζέλντα! άποκρίθηκε μία γλυκεία φωνή κάτω άπ' τό παράθυρο.

— Βαρθολομαίε!

Κι' ό γλύπτης την έσφιξε στά γερά μπράτσα του....

□ □

Μέσα σέ λίγους μήνες ό κοινοτάρχης

Μάρκελλος είχε δη νάσπριζουν τά μαλλιά του. Ήταν ένας γέρος, τακισμένος άπ' τόν πόνο του.

Οι πώ σοφοί γιατροί είχαν έρθει άπ' τό Μπιέλσκυ κι' άπ' τό Σιεζόν. Έφθασε κι' ό γέρος Ίωνάθαν, φέρνοντας μαζί του ένα σωρό βότανα.

Μάταια, όμως! Η Γριζέλντα λυώνει σαν τό κεράκι. Μένει πλαγισμένη στην παρθενική της κλίνη, με τά χρυσά μαλλιά της άπλωμένα άπάνω στο προσκέφαλο. Κάπου-κάπου ψιθυρίζει κάτι άκατάληπτα λόγια και καταλήγει στην λέξη: «Τρίτων».

Ο δυστυχισμένος πατέρας χαϊδεύει τρυφερά τό κεφάλι του παιδιού του, μάταια ίκετεύει νά μάθι άπό τί ύποφέρει. Έρριξε μία φοδχτα τάλληρα στην έκκλησία για νά πούνε προσευχές. Όλα αυτά, όμως, δέν χρησίμευσαν σέ τίποτα γιατί ή Γριζέλντα πεθαίνει άργά.

Προτό άρρώστησει έτσι, τό φθινόπωρο, ό γέρος καμπούρης Πετρούλας την είδε πολλές φορές με την πανέληνη, ντυμένη μόνο μ' ένα λαφρό πουκαμισάκι, νά τρέχη πρός τό άγαλμα του Ίωνά, στην πλατεία της Άγοράς. Έφθανε εκεί και σφίγγοντας τά χέρια της έκλαιγε βουβά. Ύστερα ξαναγυρνούσε στο δωμάτιό της. Ο καμπούρης έβγαλε τό συμπέρασμα πώς ή Γριζέλντα είναι ύπνοβάτις, γιατί κάθε φορά που έτρεχε έξω με τό πουκαμισάκι της, ήταν πανέληνος.

Ο καμπούρης τά διηγήθηκε στόν πατέρα. Και μία νύχτα, με τά πρώτα κρύα, ή Γριζέλντα άρρώστησε κι' έμεινε κρεβατωμένη....

Τρελλός άπό άνησυχία ό πατέρας κατέφυγε στούς πώ σοφούς γιατρούς. Αυτοί, όμως, κούνησαν σοβαρά τό κεφάλι τους και δέν μπόρεσαν νά του πούν τίποτα. Πήραν τά τάλληρα και ξαναγύρισαν άπρακτοι στόν τόπο τους.

Κι' ή Γριζέλντα έλυωνε....

□ □

Τέλος, ή γεινόνισσά τους Βαλεξκούλα συμβούλεψε νά φέρουν τόν γιατρό Ίωνάθαν.

Τά βότανα του σοφού γιατρού δέν έκαναν άπολύτως τίποτα.

Γι' αυτό τά παράτησε και πήγε νά καθίση στο πλευρό της Γριζέλντας. Έμεινε πολλή ώρα εκεί. Κανείς δέν τολμούσε νά τόν ένοχλήσι. Ο πατέρας στε-

κόταν πίσω άπ' την πόρτα, ψιθυρίζοντας προσευχές, με την φωνή πνιγμένη άπ' τά δάκρυα.

Ο σοφός Ίωνάθαν, τέλος, βγήκε άπ' τό δωμάτιο της άρρώστης.

— Κάποιος έκανε μάγια στην κόρη σας, είπε. Την ρώτησα πώς τόν λένε. Δέν ήθελε νά μου τό πής. Τέλος τό όμολόγησε....

— Ποιός είναι; Για τόνομα του Θεού! Θα τόν σκοτώσω!

— Μου είπε πώς ήταν ένας Τρίτων. Με την βοήθεια του Άγίου Ίωνάνου, θα είναι δυνατόν νά την σώσουμε. Πηγαίνετε νά κάνετε ένα προσκύνημα στην Παναγία, για νά γιατρευτή. Άλήθεια, όμως, δέν ξέρετε;

— Τί πράγμα;

— Πώς θα γίνή.... μητέρα;

Κεραυνός έκαψε την πατρική καρδιά!

Τίποτα, όμως, δέν μπόρεσε νά σώση την δυστυχισμένη Γριζέλντα που έλυωσε όλος διόλου και τό φερετρό της, κατάλευκο, ώδηγήθηκε ύστερα άπ' την έκκλησία στο κοιμητήριο. Ήταν τόσο όμορφη μέσα σ' αυτό, στολισμένη με λουλούδια, με φωτιστέφανο τά χρυσά μαλλιά της — σαν νύφη!

□ □

Φεύγοντας άπ' τό κοιμητήριο, όλοι μαζεύτηκαν στο σπίτι του γέρου Μπουλάντρα όπου έκαναν σύσκεψη. Ήξεραν την ιστορία. Άφοϋ ή Γριζέλντα πήγαινε στο άγαλμα τίς νύχτες, αυτό σήμαινε πώς την είχε μαγέψει ό άναθεματισμένος Ίωνάς!

Και τό πήραν άπόφαση. Την νύχτα πήγαν με λωστούς και με σφυριά και κομμάτιασαν τό διαβόλεμένο άγαλμα. Ύστερα, άφισαν τά κομμάτια του εκεί που γίνονταν οι θανατικές εκτελέσεις.

Ο Πετρούλας είχε πρωτοστατήσει στόν βανδαλισμό αυτό. Κι' όταν άργότερα επέστρεψε, περνώντας έξω άπ' τό σπίτι του κοινοτάρχου του, τόν είδε, άνάμεσα άπ' τά μισόκλειστα παντζούρια, νά κάθεται σκυμμένος έπάνω στο τραπέζι του και νά κρατά στο χέρι του μία άσημένια καμπανίτσα που είχε σκαλισμένο έναν Τρίωνα....

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΜΟΡΣΙΝΕΚ

Ιστορίες δικηγόρων και δικαστών

ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΩΦΛΗΣΕ

Κάποιος επισκέφθηκε στο γραφείο του έναν δικηγόρο που γνώριζε μόνον έξ ύψεως και τόν ρώτησε άν μπορούσε νά του εισπράξει ένα χρέος. Του έτόνισε δέ ότι θα ούδινε ως άμοιβή τά μισά.

Πέρασε άρκετός καιρός κι' ό πελάτης έπισκέφθηκε ξανά τόν δικηγόρο στο γραφείο του και τόν ρώτησε τί απέγινε με την εισπράξη του χρέους.

— Τό... δικό μου μερίδιο του χρέους, του άπάντησε ό δικηγόρος, τό εισέπραξα. Τό δικό σου όμως δέν μπόρεσα νά τό εισπράξω.

□ □

Η ΑΜΟΙΒΗ

Ένας δικηγόρος έπισκέφθηκε στίς φυλάκες τόν ύπόδικο πελάτη του, έναν Νέγρο, και του είπε:

— Με ζήτησες νά σε υπερασπισθώ στο δικαστήριο. Έχεις όμως λεφτά νά με πληρώσεις;

— Όχι δέν έχω. Έχω όμως ένα χρυσό ρολόι, του άπάντησε εκείνος.

— Ωραία. Νά τό δάλης ένέχυρο και νά έξοικονομήσεις έτσι την άμοιβή μου... Και τώρα ως έρθουμε στην ύπόθεσή σου: τί σε κατηγορούν ότι έκλεψες;

— Ένα χρυσό ρολόι!

□ □

ΤΡΕΙΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΙ

Ένας πολύ γνωστός δικηγόρος έλεγε κάποτε στούς φίλους του ότι οι τρείς πώ ένοχλητικοί πελάτες που τούτχαν ποτέ, ήταν: μία νέα πούθελε νά παντρευτή, μία παντρεμένη που ζητούσε νά χωρίση και μία γεροντοκόρη που δέν...ήξερε τί ζητούσε.

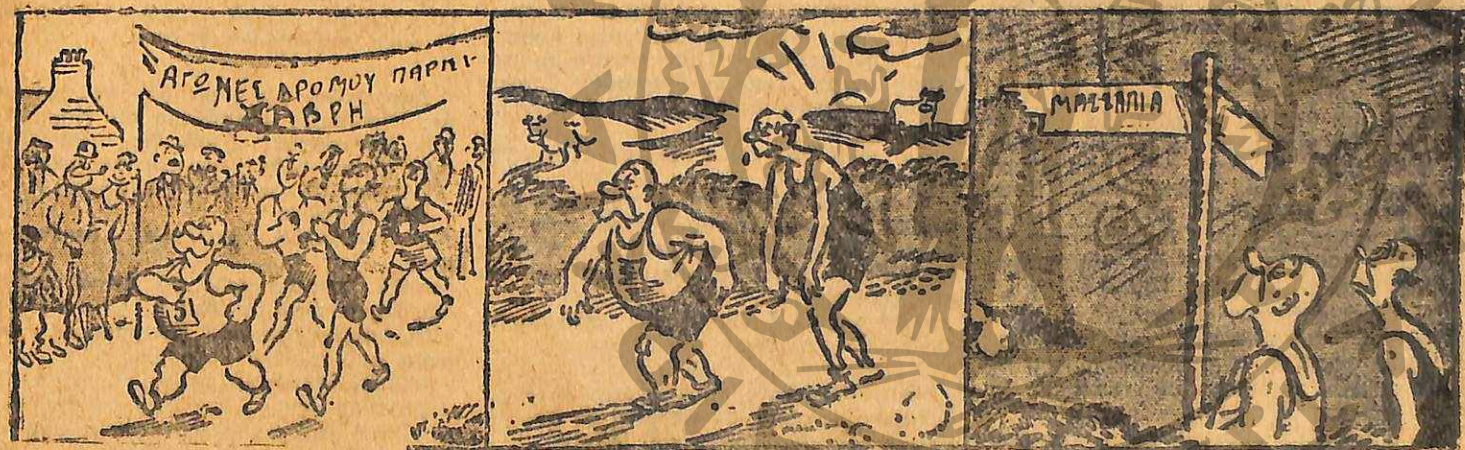
□ □

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο κ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο πρόεδρος. — Μά μου φαίνεται, μάργε, ότι κάπου σας έχω ξαναδής!

Ο μάρτυς (ράτης τό έπάγγελμα). — Πιθανόν, κύριε πρόεδρε. Μου χρωστάνε τό σοι πολλοί πελάτες μου λεφτά, ώστε πού νά τούς θυμάμαι!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ κ.κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Ύστερα άπό την έπιτυχία τους της περασμένης έβδομάδας, που κέρδισαν τόσο άπρόοπτα και θριαμβευτικά στίς ποδηλατοδρομίες, οι κ.κ. Μπιλ και Μπουλ αποφάσισαν νά πάρουν μέρος και στούς μεγάλους αγώνες δρόμου Παρισίων-Χάερθς. Οι φίλοι μας παρουςιάζονται και άρχίζουν νά τρέχουν μαζί. Με την φόρα όμως που είχαν πάρει, πήραν την αντίθετη διεύθυνση και...

Τόμας Μπριούς

Την ξετρώπωσε στην Πόλη, καταχρεωμένο, άγροσο—κατά το αδέκαρο—χωρίς τσιγάρο, τί νομίζετε; Το έφευρετικό μυαλό του δαιμονίου 'Αττίκ που έσπευσε να έπωφεληθ... της άγροσιάς και της άτσι-ναρίας του.

—'Ερχεσαι, στόν θιάσό μου; τόν ρώτησε εις άπταιστον άραδικήν.

Ο Μπριούς τόν κύτταξε κατάπληκτος: δέν καταλάβαινε τί του έλεγε ο άλλος. Δέν ήξερε άραδικά.

—Θά τοῦ μιλήσω... ρωμέικα, μπας και καταλάβη, είπε ο 'Αττίκ στ' άστεία.

Κι' επανέλαβε την έρώτησή του... έλληνικά αυτή την φορά.

—Ποῦν «θιάσό» σας; ρώτησε αντί άπαντήσεως εις άπταιστον έλληνικήν ο ημίμαυρος συνομιλητής του 'Αττίκ.

—Μά... την «Μάντρα!» κατεπλάγη ο συνθέτης του «Κι' όμως».

Κι' έσπευσε να προσθέση ένα κουπλέ στο «'Αλλάξε ο κόσμος!».

Στά κουτουρού δέν είχε ζητήσει να άγκαζάρη τόν Τόμας Μπριούς. Ήξερε πως ο νεαρός καφέ-δ-λαί που παρακολουθούσε τις παραστάσεις του σχεδόν άνελλιπώς ήταν χορευτής και τραγουδιστής πρώτης γραμμής—τέως μέλος του περιφήμου θιάσου νέγρων «Μπλάκ—Μπέρνις—Μαύρα Πουλιά». Τώρα, πως είχε μείνει στην Πόλη ο μαύρος, από τί μαύρες φωτίσεις είχε περάσει, αν άσπρισε ή όχι απ' την πείνα—αυτά ήταν άλλο κεφάλαιο που δέν ενδιέφερε τόν επιχειρηματία της «Μάντρας».

—Δέχομαι, είπε ο Τόμας Μπριούς, άπαντώντας στην πρόταξη του 'Αττίκ, υπό τόν όρον, έννοείται, να συμφωνήσουμε στο ποσόν και να πάρω μία γενναία προκαταβολή για να πληρώσω τα παληά χρέη μου... και νάχω περιθώρια να δημιουργήσω καινούργια!

—'Ετσι ήταν ανέκαθεν ο νεαρός Τόμας. 'Αφ' ότου είχε μπλέξει με θιάσους όπου χόρευε και τραγουδούσε—άσος στις κλακέτες και στο παθητικό τραγουδι—ποιός ξέρει πως τα κατάφερνε και πάντα ξόδευε τα διπλά των δόσαν κέρδιζε!

Το πιο περίεργο από όλα στον Τόμας Μπριούς είναι ή... πολύχρωμος καταγωγή του! Εύκολότερα είναι να ρωτήσετε «από ποῦ δέν κατάγεται!», προσέξατε... και φρίξατε!

Ο Τόμας Μπριούς γεννήθηκε στη Μόσχα από μητέρα ρωσίδα και πατέρα νέγρο! Τα χρόνια όμως δέν σταματούν ως εδώ. 'Η μαμά του Τόμας ήταν 'Ινδιάνα. Κι' έτσι, ο άπόγονος όλων αυτών των φυλών του κόσμου βγήκε σωστός κοκταίηλ! Δέν υπάρχει περιεργόστερος χρωματισμός απ' την καφέ-δ-λαί επιδερμίδα του Τόμας!

Ο νέος, στο φυσικό του, είναι εύγενέστατος, μορφωμένος, πολιτισμένος. Καμιά φορά αν οι συνάδελφοί του λένε κανένα «σάκιν», τόν βλέπετε εύθυσ... να κοκκινίζει...

Το αίμα της γιαγιάς του, της έρυθρόδερμης!

Ο Τόμας δέν ήταν γεννημένος για να

βγῇ στο θέατρο. 'Ισα-ίσα που όπληξε μεγάλη πιθανότης να μην δη ούτε ζωγραφιστά τα σανίδια του παλκοσένικου.

Κάποια μοίρα τόν έσπρωξε εκεί.

Ο νεαρός Τόμας σπούδασε στο Τζάξον ('Ηνωμένοι Πολιτείες). Στο κολέγιο, είχε μανία να παρακολουθή χορευτικά νούμερα μέσα σε περιοδικά που έκυκλοφορούσαν οι σπουδασταί μεταξύ τους.

Όταν επρόκειτο να δοθή καμιά παράσταση, παρουσιαζόταν πρώτος και καλλίτερος για να μετάσχῃ.

Χορό θέλανε; Χορό.

Τραγουδι θέλανε; Τραγουδι.

...Μά τών παιδιών τα χωρατά γρήγορα γίνανε σωστά χωρίς να θέν κι' αυτά...

ΤΟΜΑΣ ΜΠΡΙΟΥΣ

Αυτά λέει ο 'Αττίκ σ' ένα παλιο του τραγουδάκι, «Στις Σπέτσες»...

Κι' αυτά συνέβησαν με τόν Τόμας Μπριούς...

Φαντασθήτε ότι τόν Τόμας ή οικογενεία του τόν προώριζε για... παπά! Ναι, μην γελάτε! Προτεσταντική, ασπρη οικογένεια, οι Μπριούς έπρεπε σε κάθε γενιά να θγάλουν κι' έναν ιερωμένο.

Κι' ο κληρός... έλαχε στόν Τόμας!...

Ο νεαρός όμως, που οι σχολικές επιτυχίες του στο τραγουδι και στόν χορό τόν έκαναν να δνειρεύεται άλλους θριάμβους, τσάκασε μία νύχτα απ' το πατρικό του!

—'Ασπρη ή ώρα! τόν καταράστηκε ο γέρο πατέρας του...

Όμιληκώτατος και έγκαρδιώτατος, ο Τόμας κατόρθωσε να γίνη τόν άνφάν-νκατέ της «Μάντρας» του 'Αττίκ.

Ρωτήστε τον αν άγαπά την 'Ελλάδα και να δῆτε τί έξυπνα που θά σας άπαντήσῃ.

Ο «σοκολατένιος» καλλιτέχνης της Μάντρας

—'Εχω γυρίσει όλον τόν κόσμο. 'Αν δέν άναποῦσα τόν τόπο σας, θαρρήτε πως θά είχα κατασταλάξει εδώ;

Εργάζεται ακούραστα. Πρώτα άπ' όλα, έχει καθημερινώς άσκήσεις που διαρκούν 4 ώρες. Μάλιστα, 4 ώρες! Τις τρεις ώρες προπονείται στόν χορό—κλακέτες—και την τετάρτη στο τραγούδι.

Είναι και καλαμπουριστής... διεθνής! Την δύναμή του στο είδος την απέδειξε απ' την εποχή που ντεμπούταρε στην «Μάντρα» του 'Αττίκ. Την θραυά του «βαφτίσματος» του, λίγο πριν απ' τὸ νούμερό του, πήγε και βρήκε τόν 'Αττίκ:

—Κύριε 'Αττίκ, είπε, παρακαλώ, δταν θγαίνω στην σκηνή, να μη με χειροκροτήτε όπως κάνετε στους άλλους.

—Γιατί; άπόρησε ο «ψυχοπαμπάς» της Λουίζας Ποζέλλι. Δέν είναι καλλίτερα, πιό σίγουρα, νά...

—Μην έπιμένετε, σας παρακαλώ, κ. 'Αττίκ, είπε άκλόνητος ο Τόμας. 'Εγώ δέν θέλω ξένες κλάκες... Μου άρκοῦν οι κλάκες μου!

—'Απ' τὸ σ... Τόμας... ου και στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! ψιθύρισε ο 'Αττίκ, για νάχη την τελευταία λέξη.

Εκτός απ' τις κλακέτες που χορεύει αραιότατα ο Τόμας—και τελευταία μάς παρουσίασε ένα λαμπρό νούμερο με την μικρούλα Καλή—Καλό στην «Μάντρα»—έχει και μία γλυκειά φωνή που δίνει ζωή στα πιο ρωμαντικά έξισαίον και σλόου-φός.

Κι' ο ίδιος—στο θάθος του—μου έρομολογεί πως είναι ρωμαντικός όσο δέν παίρνει, που θάπρεπε να είχε γεννηθῇ τουλάχιστον 60 χρόνια πριν!

—Πως έμαθες τὰ έλληνικά; τόν ρώτησα μία μέρα.

—Μη με ρωτάς «πώς». Καλλίτερα, ρώτησέ με «γιατί;» άποκρίθηκε με πονηρό χαμόγελο που έσοκέπαζε τα μαργαριταρένια και σάν ρεκλάμα του «Κολυνός» δόντια του.

—Γιατί τάμαθες;

—Γιατί στην Πόλη όπου θρέθηκα δπῆρχαν τόσες πολλές ώραιες έλληνίδες... 'Εμαθα, λοιπόν, τὰ έλληνικά, μόνο και μόνο για να μπορώ να μιλά μαζί τους στην γλώσσα τους.

Δυστυχώς, γρήγορα θά τόν χάσου-με. 'Υπέγραψε συμβόλαιο τόν Νοέμβριο στο Βουκουρέστι και θά μάς άφήσῃ... με τις καλές άναμνήσεις μας.

Λέτε να μην νυσταγή τόν τόπο μας; Δέν πιστεύω.

Τις προάλλες, μούλεγε έμπιστευτικά:

—Θά λυηθῶ πολὺ να φύγω απ' έδώ. Είναι τόσο όμορφη ή 'Αθήνα! Και τόσο όμορφος ήλιος! Νά μποροῦσα νά-μενα ακόμα λίγο καιρό...

—Γιατί θέλεις να μείνεις άκόμα λίγο καιρό;

—Γιατί άρχισα ήλιοθεραπεία που με ωφέλησε πολὺ... Δέν τὸ πρόσεξες; 'Αρχισα νά... άσπρίζω!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η διάσημος ήθοποιος της Ν. 'Υόρκης, Τζέην Γουίλκινσον δέν τὰ περνά διόλου καλά με τόν σύζυγό της λόρδο 'Εντγκαρ. Τόσο πολὺ, που παρακαλεί τόν φίλο της, διάσημο αστυνομικό Πουαρώ, να μεσολαβήσῃ για να συγκρατηθῇ ο λόρδος στο διαζύγιο. Ο λόρδος δέν φέρνει καμιά αντίρρηση. Την άλλη μέρα όμως ξαφνικά τόν βρίσκουν σκοτωμένο μ' ένα σιλέτο στο λαιμό. Οι ύπνοιες όλων στρέφονται άμέσως πρὸς τὸν σύζυγο τού σκοτωμένου. Τζέην. Μόνον ο Πουαρώ δέν συμφωνεί. Αυτός δέν τὴν θεωρεῖ ένοχο. Ο κυριώτερος κατηγορος της Τζέην, ο λο-σπείκτορ Ζάπ, αρχίζει τώρα κι' αυτός να κλονίζεται. Τόν έπηρεάζει ιδιαιτέρως ο άπόροπτος θάνατος της συναδέλφου της Τζέην, Καρλόττας 'Ανταμς, πρὸς τὴν δ-ποία τελευταία είχαν στραφή οι ύπνοιες της αστυνομίας. Ο Πουαρώ τρέχει άμέ-σως να βρῇ τὸν γιατρό της 'Ανταμς για να εξακριβώσῃ τὰ αίτια τού θανάτου. 'Ε-κεί μαθαίνει ότι ή νέα έπαιρνε ναρκω-τικά. Καί ο γιατρός τὸς δείχνει ένα τσαντάκι της ήθοποιού.

6. (Η συνέχεια)

Τὸ πήρα μαζί μου από φόβο μην τὸ άγνίξῃ ή καμαριέρα. 'Εβγαλε απ' τὸ τσαντάκι ένα χρυσό κουτί που είχε άπάνω του τὰ αρχικά Κ. Α. με ρουμπίνια και τὸ άνοιξε. Τὸ κουτάκι ήταν σχεδόν γεμάτο από μία άσπρη σκόνη. —Βερονά! ξέγνησε. Κυττάξτε τώρα και τί είναι γραμμένο μέσα. Πραγματικά, στο εσωτερικό του σκεπάσματος ήταν χαραγμένα: 'Ενθύμιον Ντ. πρὸς Κ. Α. Παρίσι, 10 Νοεμβρίου. Γλυκά όνειρα —10 Νοεμβρίου. ψιθύρισε ο Πουα-ρώ.

—'Ακριβώς και τώρα είναι 'Ιούνιος, συνεπώς συνήθισε να παίρνῃ ναρκω-τικά τουλάχιστον από έξῃ μηνών. Κα-θώς δέν υπάρχει έτος, μπορεί ν' άρχι-σε και πριν από ένα μήνη ή δυόμηνη χρόνια...

—«Παρίσι. Ντ.», επανέλαβε σκεπτι-κός ο Πουαρώ.

—Ναι. Μήπως αυτή ή λεπτομέρεια σας καθοδηγεί 'Αλήθεια, δέν σας ρώ-τησα, υπό ποίαν ιδιότητα ενδιαφέρε-σε σ' αυτή την ύπόθεση; Μήπως θέ-λετε να μάθετε αν πρόκειται περί αὐ-τοκτονίας; Δέν τολμῶ τίποτα να βε-βαιώσω. Κανείς έξ άλλου δέν θά μπο-ροῦσε να τὸ βεβαιώσῃ. 'Η καμαριέρα λέει πως ή Καρλόττα 'Ανταμς ήταν χθές στα κέφια της. 'Υποθέτω μάλλον πως πρόκειται περί άτυχήματος. Τ' ά-ποτελέσματα τού βερονάλ είναι όλο... ιδιοτροπίες; παίρνετε μεγάλες δόσεις άτυμωρητῆ και καμιά φορά ή παρα-μικρή σας στέλνει στάς αιώνας μο-νάς. 'Ασφαλώς, ή άνάκριση θά βγάλῃ τὸ συμπέρασμα ότι πρόκειται περί ά-

τυχήματος. Λυποῦμαι, κ. Πουαρώ, που δέν μπορώ να σας δώσω άλλες πλη-ροφορίες.

—Μου επιτρέπετε να εξετάσω τὸ πε-ριεχόμενο της μικρῆς τσάντας της μίς 'Ανταμς;

—Πολὺ ευχαρίστως.

Ο Πουαρώ άδειασε τὸ τσαντάκι ά-πάνω στο τραπέζι. Βρήκε ένα μαντή-λι με τὰ αρχικά Κ. Α. κεντημένα σε μία γωνία, μία πουντιέρα, ένα ρουζ τῶν χειλιών, ένα χαρτονόμισμα της μίας λίρας με μερικά κέρματα και ματογυαλία με χρυσό σκελετό.

Ο Πουαρώ κύτταξε με περιέργεια τὸ τελευταίο του εῦρημα.

—Δέν ήξερα πως ή μίς 'Ανταμς χρησιμοποιοῖ γυαλιά. 'Ισως να τάβα-ζε μόνο για να διαβάξῃ.

Ο δόκτωρ πήρε τὸ αντικείμενο και τὸ εξέτασε.

—'Οχι, είναι γυαλιά για τὸν δρόμο, είπε. Μυωπικά. Ο κάτοχός τους πρέ-πει να είναι φοβερά μύωπ.

—Δέν ξέρετε αν είναι της μίς 'Αν-ταμς;

—'Οχι, μόνο μία φορά είχα κληθῇ στο σπίτι της, μία μέρα που ή καμαριέρα είχε πληγωθῇ στο δάχτυ-λο. 'Η μίς 'Ανταμς, που είδα μ' αυτή τὴν ευκαιρία, άσφαλώς δέν φορούσε γυαλιά.

Ο Πουαρώ ευχαρίστησε τὸν γιατρό και φύγαγε.

Ο φίλος μου φαινόταν νευριασμένος.

—'Ισως νάκανα λάθος, είπε.

—Στὸ ζήτημα της ύποκαταστάσεως της πεθαμένης;

—'Οχι, αυτό είναι γεγονός. Θέλω να πῶ για τὸν θάνατο της Καρλόττας 'Ανταμς. Είναι φανερό πως είχε βε-ρονάλ μαζί της και καθώς ένοιωσε χθές βράδυ τὸν έαυτό της κουρασμέ-νο κι' έννευρισμένο, πήρε μία μεγάλη δόση για να κοιμηθῇ καλά.

—'Απότομα όμως σταμάτησε και πρὸς μεγάλην έκπληξη τῶν διαβατῶν χτύ-πησε παλαμιάκι.

—'Οχι! όχι! όχι! φώναξε. Γιατί να συμβῇ ένα άτύχημα σε μία τέτοια στιγμή; Ούτε περί άτυχήματος πρό-κειται, ούτε περί αυτοκτονίας. 'Οχι, αλλά παίζοντας τὸ ρόλο της σ' αυτή την ύπόθεση, ή Καρλόττα είχε υπο-γράψει τὴν εις θάνατον καταδίκην της! Διόλεξαν τὸ βερονάλ άπλως και μόνο γιατί ήξεραν πως χρησιμοποίησε κάποτε και πως είχε ένα κουτί. Στην περίπτωση αυτή, ο δολοφόνος θά τὴν γνώριζε πολὺ καλά. Ποιός είναι ο «Ντ.», Χάστινς; Και τί δέν θάδινά για να τὸ μάθῃ.

—Πουαρώ, τοῦ είπα, καθώς έμενε καρφωμένος στο πεζορόμιο. Καλλίτε-ρα θά κάναμε να προχωρήσουμε. 'Ο-λοι μάς κυττάζουν.

—Δέν δίνω δεκάρα. 'Ας πάρουμε ε-να ταξί. Σωφὸρ, στην «Ζεनेβιέβ» Μό-φατ στοῦτε.

Στις καπελλοῦς διαβάσαμε την έπι-γραφή: «ZENEBIEB». Εισέλαθε χω-ρίς να χτυπήσετε. 'Υπακούσαμε και βρεθήκαμε μέσα σε μία μικρή κάμα-ρα γεμάτη καπέλλα. Μία ξανθή με έπιβλητικό παρόσημα προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μας ρίχνοντας πρὸς τὸν Πουαρώ ένα φιλόποπτο βλέμμα.

—'Η μίς Ντράιβερ; ρώτησε ο Πουα-ρώ.

—Δέν ξέρω αν μπορῆτε να δῆτε την κυρία. Τί τὴν έλετε;

—Πῆτε στην μίς Ντράιβερ πως ένας φίλος της Καρλόττας 'Ανταμς έπιθυ-μεί να της μιλήσῃ.

—'Η ξανθή δέν πρόλαβε να εκτελέσῃ τὴν παραγγελία. Μία βελουδένια κουρ-τίνα κουνήθηκε κι' έφάνηκε μία κοντὴ εὐκίνητη, με κόκκινα μαλλιά.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

—'Η μίς Ντράιβερ;

—'Η ίδια. Τί συμβαίνει με την Καρ-λόττα;

—Πῶς; Δέν μάθατε τὰ θλιβερά νέα;

—Ποιά θλιβερά νέα;

—'Η μίς 'Ανταμς πέθανε άπόψε, ά-πάνω στόν ύπνο της. Θά πήρε μεγάλη δόση βερονάλ.

—'Η νέα γούρλωσε τὰ μάτια της.

—Είναι φοιητό! Καθμένη Καρλότ-τα! Δέν μπορώ να τὸ πιστέψω! Έκανε ή νέα κι' έπεσε σ' ένα ντιβάνι με λυγ-μούς.

—Και όμως είναι αλήθεια, δεσπο-νίς. Τώρα είναι ή ώρα μία. 'Αν μάς κάνετε τὴν τιμή να γευματίσετε μαζί μας, θά σας θέσω μερικές έρωτήσεις.

—'Η νέα κύτταξε τὸν Πουαρώ απ' τὴν κόρη ως τὰ νύχια.

—Ποιός είθετε πρὸς απ' όλα;

—Πουαρώ. Κι' ο φίλος μου λοχαγὸς Χάστινς.

—'Εγώ άκουστά για σας, είπε άπό-τομα ή μίς Ντράιβερ. Δέχομαι. Φώναξε τὴν ξανθή.

—Ντόροθου!...

—Ναι, Τζέννυ.

—'Η κ. Λέστερ θάρῃ να προβάρῃ τὸ μόντελο «Ρὸς Ντεκάρο» που παράγ-γεται. Νά κάνῃ ύπομονή. Δέν θ' άρ-γίσω. Σε λίγο θάμαι εδώ.

Πῆρε ένα μαύρο καπέλλάκι, τώβα-λε στο αὐτί της, πουντοάρισε τὴν μύ-τη της και στράφηκε πρὸς τὸν Πουα-ρώ:

—'Ετοιμη, είπε.

—'Υστερα από πέντε λεπτά, ήμασταν καθισμένοι σ' ένα μικρὸ ρεστοράν τοῦ Ντόβερ στῆρῃ. Ο Πουαρώ είχε διατά-ξει τὸ γκαρσόνι να μάς σερβίρῃ κόκ-κετς.

—Τώρα, είπε ή Τζέννυ Ντράιβερ, θά-θελα να ξέρω καταλεπτῶς τὴν ύπόθε-ση. Σε τί σφηκοφωλῆά μπήκε αυτή ή δυστυνημένη Καρλόττα;

—'Όστε ήταν άνακατωμένη σε καμ-μία υπερδεφουδουεία;

—Ποιός θά κάνῃ έρωτήσεις, έσεις; ή έγώ;

—Μέ συγχωρείτε, δεσποινίς, θά ήθελα νά σάς ρωτήσω ἐγώ. Καθώς μοῦπαν, μέ τήν Καρλόττα ήσασταν πολύ φίλες.

—Βέβαια.

—“Ε λοιπόν, δεσποινίς, μάθετε πώς πρῶτα ἀπ’ ὅλα θέλω νά υπερασπίσω τήν μνήμη της. Σας δίνω τόν λόγο τῆς τιμῆς μου.

“Η Τζέννυ Ντράιβερ συλλογίστηκε γιά μιὰ στιγμή κι’ ἀποκρίθηκε:

—Σας πιστεύω. Ρωτήστε με. Τι θέλετε νά μάθετε;

—“Η φίλη σας γευμάτισε χθές μαζί σας;

—Αὐτό εἶναι ἀλήθεια.

—Μήπως σάς εἶπε πώς σχεδίαζε νά περάσει τήν βραδυά της;

—“Οχι.

—Μήπως σάς κατέστησε ἐνήμερον ὀρισμένων πραγμάτων;

—Μοῦ μίλησε πραγματικά γιά διάφορα σχέδια πού εἶχαν ἀσφαλῶς σχέση μέ τήν ὑπόθεση πού σάς φέρνει ἐδῶ. Μήν ξεχνάτε πώς μοῦ τὰ εἶπε ἐμπιστευτικά.

—Σύμφωνοι, δεσποινίς.

—“Η Καρλόττα, λοιπόν, μοῦ φάνηκε πολύ ταραγμένη, παρά τὸ σύνθηρες. Δέν εἶπε τίποτα τὸ θετικό, ὑπὸ τὸ πρῶτο σχημα δτι εἶχε ὑποσχεθῇ νά τηρήσει μυστικότητα. Κάτι ὅμως βασάνιζε τὸ μυαλό της. “Υποθέτω πώς θά ἐπρόκειτο γιά μιὰ τεράστια φάρσα.

—Φάρσα;

—Τὴν λέξη τὴν χρησιμοποίησε ἡ ἴδια. Δέν τοῦδωκε καμμιά λεπτομέρεια, ἀλλὰ ἡ Καρλόττα—αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργο—ήταν σοβαροῦ χαρακτήρος, ἐπιδιδόταν στήν μελέτη καὶ δέν εἶχε διάθεση γιά φάρσες. Κατὰ τὴν γνώμη μου, κάποιος ἄλλος θά τὴν παρεκίνησε καὶ ἐὰν τὴν εἶχε πληρώσει γιά νά κάνῃ αὐτό. “Η Καρλόττα ήταν πολύ συμφεροντολόγος. Θά ἐπρόκειτο ἀσφαλῶς περὶ μεγάλου ποσοῦ, γιατί ποτὲ δέν εἶχα δῆ τὴν φίλη μου τόσο ἐνθουσιασμένη. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πώς θά ἐβαλε κάποιο στοίχημα κι’ ήταν σχεδὸν βέβαιη πώς θά τὸ κέρδιζε. Κι’ ὅμως, αὐτὸ μ’ ἐξέπλησσε, γιατί ἡ Καρλόττα δέν στοιχηματίζει ποτέ.

—Δέν σὰς ἐκμυστηρεύτηκε τίποτα;

—“Οχι. Μίλησε μόνο γιά τὰ μελλοντικά της σχέδια. Θάφευγε τὴν ἀδελφὴ της ἀπ’ τὴν “Αμερικὴ καὶ θά ζοῦσαν μαζί στὸ Παρίσι. Λάτρευε τὴ μικρότερη ἀδελφὴ της, μιά μουσική, φιλάσθηνη. Αὐτὰ ξέρω μονάχα. Εἶναι ἀρκετά;

“Ο Πουαρώ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

—Μάλιστα. “Επαληθεύουν τὰ συμπεράσματά μου. “Ημουν βέβαιος πώς ἡ Καρλόττα εἶχε ὑποσχεθῇ ἀπόλυτον μυστικότητα. Πάντως, ὑπέθετα πώς σὰν γυναῖκα θά ξεχνούσε τὴν ὑπόσχεσή της, φλυαρώντας μέ μιὰ ἐπιστήθια φίλη της.

—Προσπάθησα νά τὴν κάνω νά μοῦ τὸ πῇ, ὡμολόγησε ἡ Τζέννυ, γελοῦσε ὅμως κι’ ἔλεγε πώς θά μοῦ τὰ διηγήθῃ ἀργότερα.

Σὲ λίγο, ὁ Πουαρώ συνέχισε:

—“Εχετε ἀκουστά γιά τὸν λόρδο “Εντγκαρ;

—“Εκείνον πού δολοφονήθηκε;

—Μάλιστα. Μήπως ξέρετε ἐν τὸν γνώριζε ἡ μὴς “Ανταμ;

—Σταθῆτε! “Η Καρλόττα πρόφερε κάποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα μέ μίσος.

—Μὲ μίσος;

—“Ελεγε πώς τέτοιοι ἄνδρες, μέ τὴν σκελετότητα καὶ τὸν ἐγωισμό τους δὴ-

“Ενα σιλλέτο στο λαιμό

ληριάζουν τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ πώς ἀν πέθαινε, θά ήταν εὐεργεσία γιά τὴν κοινωνία.

—Πότε τὸ εἶπε αὐτό;

—Πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα περίπου.

—“Απάνω σὲ τί;

“Η Τζέννυ Ντράιβερ συλλογίστηκε γιά κάμποση ὥρα κι’ ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι.

—“Αδύνατον νά θυμηθῶ. “Ασφαλῶς, θά γινόταν λόγος γιά τὸν λόρδο “Εντγκαρ στήν ἐφημερίδα. Θυμάμαι πώς βρῆκα παρὰξενὴ τὴν αὐστηρότητα τῆς Καρλόττας ἀπέναντι ἐνὸς ἀνθρώπου πού δέν γνώριζε καν.

—Ξέρετε ἀν ἡ μὴς “Ανταμ συνήθιζε νά παίρνῃ βερνάλ;

—Ποτὲ δέν εἶδα τὴν φίλη μου νά παίρνῃ νερκατικά. Οὔτε μοῦ μίλησε ποτὲ γι’ αὐτά.

—Μήπως εἶδατε μέσα στὸ τσαντάκι της κανένα χρυσὸ κομὲτὴ μέ τὰ ἀρχικὰ Κ.Α. ἀπὸ ρουμπίνια;

—“Οχι.

—Ξέρετε πού βρισκόταν ἡ Καρλόττα τὸν περασμένο Νοέμβριο;

—Τὸν Νοέμβριο, εἶχε φύγει γιά τίς “Ηνωμένες Πολιτεῖες. Στὸ τέλος τοῦ μηνός. Πρὶν, ἔμεινε στὸ Παρίσι.

—Μόνη;

—Βέβαια! “Η Καρλόττα δέν ήταν ἀπὸ ἐκείνες πού μπλέκονται σὲ ἐρωτοδουλειές.

—Στὴν ζωὴ τῆς Καρλόττας ὑπάρχει κανένας ἄνδρας;

—“Οχι. “Αφότου τὴν ἐγνώρισα, τὴν ἔβλεπα πάντα ἀποροφασμένη ἀπ’ τὴν ἐργασία της καὶ τὴν φροντίδα τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της ὡς ἀρχηγὸ οἰκογενείας μ’ ὅλες τίς εὐθύνες. Γι’ αὐτὸ, σὰς ἀπαντῶ μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα: “Οχι.

—Πάντως, τελευταίως, δέν τὴν βρῆκατε κάπως ἀλλαγμένη;

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Μάλιστα, ὑπέθετα πώς ἡ Καρλόττα θά εἶχε κάποιο ἀσθημα.

—“Α!

—“Υπέθετα, λέγω, γιατί τὴν εὗρισκα ἀφηρημένη. Εἶναι ἀτομικὴ μου ἐντύπωση καὶ δέν ἀποκλείεται νά κάνω λάθος.

—Σας εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε ὁ Πουαρώ. “Ακόμα μιὰ λεπτομέρεια. Μήπως ἡ μὴς “Ανταμ εἶχε μιὰ φίλη πού τὸ ὄνομά της ν’ ἀρχίζει ἀπὸ Ντ.;

—“Ντ.;; ἔκανε σκεπτικὴ ἡ Τζέννυ Ντράιβερ. Δέν ξέρω καμμιά.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΓΩ·Ι·ΣΤΡΙΑ

“Ο Πουαρώ, μολοντὶ δέν περίμενε εὐνοϊκὴ ἀπάντηση, κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του, βυθισμένος σὲ σκέψεις. “Η Τζέννυ Ντράιβερ ἔσκυψε κοντά του, μέ τούς ἀγκῶνες ἀπάνω στὸ τραπέζι.

—Καὶ τώρα, κ. Πουαρώ, θά μοῦ πῆτε κι’ ἐσῆς κάτι;

—Δεσποινίς, ἀφοῦ σὰς εὐχαριστήσω γιά τίς ἀπαντήσεις σας, θά σὰς ἀποκαλύψω μερικὰ πράγματα. Τὴν περασμένη νύχτα, ὁ λόρδος “Εντγκαρ δολοφονήθηκε μέσα στὸ γραφεῖο του.

Τὴν δεκάτῃ ἐσπερινῇ, μιὰ γυναῖκα πού ὑποπτεύομαι πὼς ήταν ἡ φίλη σας Καρλόττα “Ανταμ, παρουσιάστηκε σ’ αὐτὸν ὡς λαῖδη “Εντγκαρ. Φοροῦσε ξανθὴ περροῦκα κι’ ήταν μακιγιαρισμένη σάν τὴν Τζένη Γουίλκινσον τὴν πραγματικὴ λαῖδη “Εντγκαρ. “Η Καρλόττα “Ανταμ, ἀν ήταν αὐτή, δέν ἔμεινε παρὰ λίγα λεπτά. “Εφυγε ἀπ’ τὸ σπίτι τοῦ λόρδου “Εντγκαρ στὶς δέκα καὶ πέντε, ἐπέστρεψε ὅμως στὸ σπίτι της μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κοιμήθηκε, ἀφοῦ πῆρε ἰσχυρὰν δόσιν βερνάλ. Τώρα, δεσποινίς, καταλαβαίνετε γιατί σὰς ἔθεσα ὀρισμένες ἐρωτήσεις.

“Η Τζέννυ ἀναστέναξε:

—Ναί. Τώρα καταλαβαίνω καὶ θαρρῶ πὼς ἔχετε δίκιο, κ. Πουαρώ: αὐτὴ θά πῆγε στὸ λόρδο “Εντγκαρ. “Αγνόρῃσε χθὲς καινούργιο καπέλλο.

—“Α!

—Ναί κι’ ἐπιθυμοῦσε νά τῆς κρύβῃ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ προσώπου.

—Μά... μοῦ φαίνεται πὼς τὰ καπέλλα αὐτὰ φοριοῦνται ἀπάνω στὸ δεξιὸ αὐτί; παρετήρησε ὁ Πουαρώ.

“Η νεαρὰ καπελλοῦ κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καταφατικά.

—Πάντως, φυλάμε μερικὰ μοντέλα γιά τίς πελατίδες μας πού ἐννοοῦν, ἀπὸ ἀτομικὸ γούστο, νά τὰ φοροῦν στὸ ἀριστερὸ μέρος, ἐξήγησε. “Η Καρλόττα ἀραγε νά εἶνε ἰδιαιτέρους λόγους νά διαλέξῃ καπέλλο πού νά κρύβῃ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ προσώπου της;

Θυμήθηκα τότε πὼς ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου τοῦ Ρήτζεντ Γκέητ ἀνοίγε ἀριστερὰ, οὕτως ὥστε ὁ μαίτρ ντ’ ὀτέλ δέν θά διέκρινε τὸ πρόσωπο τῆς ἐπισκεπτίδος. Θυμήθηκα ἐπίσης ὅτι ἡ Τζένη Γουίλκινσον (τὸ εἶχα παρατηρήσει τὴν προηγούμενη βραδυά) εἶχε ἓνα στίγμα στὴν ἐπιδερμίδα, κοντὰ στὸ ἀριστερὸ μάτι.

“Ανέφερα τίς σκέψεις μου στὸν Πουαρώ πού τίς ἐνέκρινε.

—Εἶναι ἀλήθεια. “Εχετε ἀπολύτως δίκιο, Χάστινγς. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἐκλογὴ τοῦ καπέλλου.

“Η Τζέννυ ἀνασηκώθηκε ξαφνικά.

—Κύριε Πουαρώ, εἶπε, δέν φαντάζομαι νὰ ὑποπτεύεσθε τὴν Καρλόττα ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλημα; “Επειδὴ μιὰ φορὰ μοῦ μίλησε μέ κακία γι’ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, δέν πιστεύω νά φαντασθῇτε...

—“Οχι, ὄχι, εἶναι ὅμως παρὰξενὸ πὼς σὰς ἔκανε αὐτὲς τίς ἐκμυστηρεύσεις. Θά ήθελα νά ήξερα τὴν ἀφορμὴ τοῦ μίσους της πρὸς τὸν λόρδο “Εντγκαρ. Πι νά γνώριζε ἀραγε εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

—Δέν ἔχω ἰδέαν, κόβω ὅμως τὸ κεφάλι μου πὼς δέν τὸν σκότωσε.

—Μπράβο! εἶπε ὁ Πουαρώ. Λέτε αὐτὸ ἀκριβῶς πού σκέπτομαι. Σ’ ἓνα φόντο, παίζει πρωτεύοντα ρόλον ἡ ψυχολογία τοῦ δολοφόνου. “Εδῶ, βρισκόμεθα ἐνώπιον ἐνὸς ἐπιστημονικοῦ ἐγκλήματος...

—Γιατὶ ἐπιστημονικοῦ;

—Γιατὶ ὁ δολοφόνος ήξερε ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νά χτυπήσῃ γιά νά πληξῇ τὰ ζωτικὰ κέντρα στὴν βάση τοῦ κρανίου.

—“Ισως νά ήταν κανένας γιατρός; παρετήρησε ἡ Τζέννυ.

—“Η μὴς “Ανταμ μήπως εἶχε κανέναν γιατρὸ μεταξὺ τῶν φίλων της;

“Η Τζέννυ κούνησε τὸ κεφάλι της:

—“Οχι πάντως στὴν “Αγγλία, γιατί ἀσφαλῶς θά μοῦκανε λόγο.

—“Ακόμα μιὰ ἐρώτηση: “Η Καρλόττα

φοροῦσε γυαλιά;

—Γυαλιά!... Ποτέ!

—“Η Καρλόττα μήπως γνώριζε τὸν Μπράντιν Μάρτιν; ρώτησε ὁ Πουαρώ.

—“Ο! ναί. Τὸν γνώρισε ἀπὸ παιδί. Βλέπονταν ὅμως πολὺ ἀραιά. “Η Καρλόττα εὗρισκε πὼς ἡ ἐπιτυχία τὸν παραεῖχε κάνει κοῦφο.

“Η Τζέννυ κῦτταξε τὸ ρολοῖ της κι’ ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ:

—Φεύγω! Μπόρεσα νά σὰς φανῶ καθόλου χρήσιμη, κ. Πουαρώ;

—Μὴν ἀμφιβάλλετε, δεσποινίς, θά καταφύγω μάλιστα ξανά στὶς ὑπηρεσίες σας.

—“Οποτε θελήσετε, κ. Πουαρώ.

Μὰς ἔδωκε μιὰ ζωερὴ χειραψία, τὰ κάτασπρα δόντια της ἀκτινοβολοῦσαν σ’ ἓνα χαμόγελο καὶ μὰς ἄφησε μόνους.

—Συμπαθητικὴ νέα, εἶπα, ἐνῶ ὁ Πουαρώ πλήρωνε τὸν λογαριασμό.

—Εἶναι πάντα εὐχάριστο νά μιλά κανεὶς σὲ γυναῖκα πού κόβει τὸ μυαλό της.

—Πάντως, ὁ θάνατος τῆς φίλης της δέν φαίνεται νά τὴν ἐπιδέσσει ὅσο περίμενα.

—“Ασφαλῶς, δέν μοιάζει μέ τίς γυναῖκες πού ἔχουν πρόχειρα τὰ δάκρυα.

—“Επέτυχες ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνομιλία ὅ,τι περίμενες;

“Ο Πουαρώ κούνησε τὸ κεφάλι:

—“Οχι. Περίμενα περισσότερα... Πρὸ παντός, τὴν ταυτότητα τοῦ “Ντ., τοῦ μυστηριώδους “Ντ., πού πρόσφερε τὸ μικρὸ χρυσὸ κουτάκι στὴν Καρλόττα “Ανταμ. Δυστυχῶς, ἡ Καρλόττα ήταν ἐγέμυθη γυναῖκα πού δέν ἀποκάλυπτε σὲ κανέναν τίς αἰσθηματικές της ὑποθέσεις. “Εξ ἄλλου, τὴν φάσσα μπορεῖ νά τῆς τὴν πρότεινε μιὰ τυχαία γνωριμία της πού τῆς ὑποσέθηκε, εἰς ἀντάλλαγμα, ἓνα μενάλω χρηματικὸ ποσόν. Τὸ ἄτομο αὐτὸ πρόσεξε τὸ χρυσὸ κουτάκι πού ἡ Καρλόττα εἶχε μέσα στὸ τσαντάκι της καὶ κατάρθωσε ν’ ἀνακαλύψῃ τὸ περιεχόμενό του.

—Πὼς κατάρθωσε ὅμως νά τὴν κάνῃ νά πάρῃ μιὰ ἰσχυρὰ δόση βερνάλ... καὶ πότε;

—Μὴν ξεχνάτε πὼς τὸ διαμέρισμα ἔμεινε ἀνοιχτὸ τὴν ὥρα πού ἡ καμαριέρα πῆγε στὸ ταχυδρομεῖο. “Ομολογῶ πὼς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα δέν μέ ἱκανοποιεῖ καθόλου, γιατί ἀφήνει ἐνρὺ πεδίων δράσεως στὸ ἀπρόοπτο. Μὰς μένουν δυὸ πράγματα νά ἐξακριβώσουμε.

—Ποιὰ;

—Πρῶτον εἶναι τὸ τηλεφῶνημα στὸ κεντρικὸ τῆς Βικτόριας, βρίσκοντας τὴν τηλεφωνήτρια. Εἶναι πιθανόν, ἡ Καρλόττα νά ἔβλησε ν’ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιτυχία της μόλις ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της. Πού νά βρισκόταν λοιπόν, μετὰ ξὺ τῆς 10 καὶ 5’ ὡς τὰ μεσάνυχτα; “Ισως νά εἶχε ραντεβού μέ τὸν ἐπινοητὴ τῆς φάρσας: στὴν περίπτωση αὐτή, τὸ τηλεφῶνιμά της θά ἀπευθυνόταν σὲ κανέναν φιλικὸ πρόσωπο.

—Καὶ τὸ δεύτερο;

—Πρόκειται γιά τὸ γράμμα πού ἔστειλε ἡ Καρλόττα στὴν ἀδελφοῦλα της. Εἶναι πιθανόν μέσα στὸ γράμμα αὐτὸ ἡ Καρλόττα νά τὰ διηγήται ὅλα καταλεπτῶς, χωρὶς νά καταπατήσῃ τὴν ὑπόσχεσή της, γιατί τὸ γράμμα θάφθανε στὸν προορισμό του μιὰ βδομάδα ἀργότερα.

—Αὐτὸ θά ήταν ἔξοχο!

—“Ας μὴν πολυεπιπλέουμε ὅμως σ’ αὐτό, Χάστινγς. Θά ήταν καταπληκτικὴ σύμπτωση. Πρὸς τὸ παρόν, ἄς μελετή-

σουμε τὴν ἄλλη ὀψη τοῦ ἐγκλήματος.

—Τι ἐννοεῖς μέ «ἄλλη ὀψη»;

—Τὸ σύνολο τῶν ἀτόμων πού ὤφελοντα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ λόρδου “Εντγκαρ.

Σήκωσα τούς ὤμους μου.

—“Αν ἐξαίρεσης τὸν ἀνεψιὸ του καὶ τὴν γυναῖκα του...

—Κι’ ἐκείνον πού ἐπρόκειτο νά παντρευτῇ τὴν γυναῖκα του, πρόσθεσε ὁ Πουαρώ.

—Τὸν δοῦκα; Βρίσκεται στὸ Παρίσι.

—Σύμφωνοι. Δέν μπορεῖς ὅμως ν’ ἀρνηθῇς ὅτι εἶχε μενάλω συμφέρον νά λείψῃ ἀπ’ τὴ μέση ὁ σύζυγος. Μένουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ: ὁ μαίτρ ντ’ ὀτέλ, οἱ ἄλλοι ὑπηρετές. Ποιὸς ξέρει τι παράπονα εἶχαν ἐναντίον τοῦ κυρίου τῆς κῦτταξ.

—“Οστε, κυρία μου, ήταν ἡ καλλίτερη λύσις;

—Μάλιστα, ὅλα βολεύονται κατ’ ἐυχὴν. Πολλὲς φορὲς τὸν τελευταῖο καιρὸ συλλογιζόμουν: ἀν γανόταν τουλάχιστον ἀπ’ τὴ μέση ὁ λόρδος “Εντγκαρ. Καὶ νὰ πού πέθανε τώρα! Τι θαῦμα!

—Κυρία μου, δέν μπορῶ ν’ ἀντιμετωπίσω τὸν φόνο τοῦ συζύγου σας μὴ τὴν αἰσιοδοξία σας. Κάποιος δολοφόνῃσε τὸν λόρδο “Εντγκαρ.

—Δέν σκεφθήκατε ποῖος μπορεῖ νά εἶναι ὁ δολοφόνος; “Αλήθεια ὅμως, τί μέ νοιάζει; “Ο δούξ κι’ ἐγὼ θά μπορέσουμε νά παντρευτοῦμε σὲ μερικοὺς μῆνες...

—Τὸ ξέρω, κυρία μου, εἶπε ὁ Πουαρώ. Δέν εἶχατε ὅμως τὴν περιέργεια ν’ ἀναρωτηθῇτε ποῖος σκότωσε τὸν σύζυγό σας;

—“Οχι καὶ τόσο, τὸ ὁμολογῶ. “Υποθέτω πὼς ἡ ἀστυνομία θά ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον. Οἱ ντέτεκτιβ τῆς Σκότλαν-Γουάρδ εἶναι πολὺ ἐπιτήδειοι.

—Κι’ ἐμένας μοῦ ἀνέθεσαν νά βρῶ τὸν δολοφόνον.

—Τι ἀστεῖο!

—Γιατὶ τὸ βρίσκεται ἀστεῖο;

—Ξέρω γώ;

—Μήπως ἔχετε καμμιάν ἀντίρρηση;

—Αντιθέτως, σὰς εὐχομαι μέ ὅλη μου τὴν ψυχὴ νά ἐπιτύχετε.

—Δέν ἀρκοῦν οἱ εὐχές σας. Θέλω τὴν γνώμη σας. Ποῖος λέτε νά σκότωσε τὸν λόρδο “Εντγκαρ;

—Δέν ἔχω ἰδέαν.

“Η Τζένη κῦττάχθηκε στὸν καθρέφτη μέ σιχαρόσκεια.

—Κυρία μου, ἐπανέλαβε ὀψηλοφῶνως ὁ Πουαρώ, ποῖος πιστεύετε νά σκότωσε τὸν σύζυγό σας;

—“Ασφαλῶς ἡ Γεραλδίνη, ἀποκρίθηκε.

—Ποιὰ Γεραλδίνη;

—“Ελλῆς σήκωσε λίγο τὸν δεξιὸ ὄμο... ἔτσι μπράβο. “Η Γεραλδίνη εἶναι κόρη τοῦ λόρδου “Εντγκαρ. “Οχι, “Ελλῆς μόνο τὸν δεξιὸ ὄμο. Φεύγετε κι’ ὅμως, κ. Πουαρώ; Σας εἶμαι λίαν ὑπόχρεως γιά τὸ διαβήμά σας γιά τὸ διαζυγίό μου, μολοντὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη πὼς δέν χρησίμευσε σὲ τίποτα. Εἶθε λαμπρὸς διπλωμάτης.

—Κ. Πουαρώ, δέν ἐννοῶ νά παραστήσω τὴν ἀπαρηγόρητη χίρα. Πάντως, πρὲπει νά ἀκολουθῇσιν τοὺς τύπους... “Αλήθεια, ἔλαβα ἓνα πολὺ συγκινητι-

Κι’ ἔπεσε σ’ ἓνα ντιβάνι μέ λυγμούς.

τούς; Μοῦ φαίνεται πὼς καλὰ θά κάνομε νά συναντήσουμε πάλι τὴν Τζένη Γουίλκινσον.

“Εξαπλήγαμε στὸ «Σαβοῖ “Οτέλ». “Η γυναῖκα ήταν τριγυρισμένη ἀπὸ κουτιά. “Ενα σωρὸ πένθημα πέπλα ήσαν ἀπλωμένα ἀπάνω στὶς καρέκλες. Μὲ σοβαρὸ ὄφος, ἡ Ζὸν δοκίμαζε καὶ πάλι ἓνα μαῦρο καπέλλο μπροστὰ σ’ ἓναν μενάλω καθρέφτη.

—“Εσεῖς εἶθε, κ. Πουαρώ! Καθῆστε, παρακαλῶ. Τούλάχιστον, ἀν βρ

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παιδικό και αριστουργηματικό ισπανικό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ὀλίβ καὶ ἡ Φανέτ, δυὸ νέες καὶ ὡραίες ἀδελφές, φθάνουν μιὰ μέρα ξαφνικὰ στὴν Σεβίλλη, στῆς θείας τῶν Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμαστε στὸν Μεγάλον Πόλεμον καὶ οἱ δυὸ νέες ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴν κινητοποιημένη Γαλλία ὡς τὴν Ἰσπανία, σὰν δραπέτιδες. Πράγματι, ἡ Φανέτ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ τὴν συζυγικὴν στέρχη, καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, ἦρθε νὰ ζητήσει, καταφύγιο στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Παντρεμένη μὲ τὸν Βραζιλιανὸ γιατρὸ Φελίπε ντὲ Κολόμπο, ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα, ὡς ἐθελοντὴς στὸ γαλλικὸ μέτωπο, ἔχει ζήσει μαζί του χρόνια μαρτυρικά. Τὸν πῆρε ἀπὸ ἔρωτα, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν ἐνοιῶθε τίποτε σχεδὸν μέσα του γι' αὐτὴν γι' αὐτὸ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἀνείρων τῆς στήν πρὸς ἀπύθμενη ἀπογοήτευση. Ἐφθασε, μάλιστα, ὁ τύραννός της φεύγοντας γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κλείσει τὴν Φανέτ σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ!

—Θεέ μου, τί ἱστορία! φωνάζει κατὰ πλῆκτῃ ἡ καλὴ θεία Μαρία.

(Ἡ συνέχεια)

στὴ θέση σου ἐγώ, πρόσθεσε ἡ θεία Μαρία, δὲν θὰ σκεφτόμουν παρὰ νὰ πάρω μαζί μου ἓνα ἀσυνόμο καὶ μερικὸς τῶν χωροφύλακας καὶ νὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν γιατρὸ ἐκεῖνο.

—...ὁ ὁποῖος θὰ ἀρνιόταν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἀσθενή του, ἀφοῦ ὁ μόνος ὁ σύζυγός της εἶχε δικαίωμα νὰ ζητήσει τὴν ἐξοδὸ της, εἶπε ὁ θεῖος.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ ἐξήγησαν. Ἐγκατέλειψα τότε τὸ σχέδιό μου. Ἡ νοσοκόμος μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ ἓνα πύργον, μὲ μεγάλο πάρκο καὶ πολλὰ ὡραία ἀγάλματα... Σκέφθηκα τότε τὴν ὑπόθεσιν μιᾶς αἰσθηματικῆς ἱστορίας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπαναστάσεως, ἔγραψα τὸ σενάριο μιᾶς κινηματογραφικῆς ταινίας, ἔρρηκα μίαν ἐταιρίαν ποὺ ἀναλαμβάνει τὸ γύρισμα ταινιῶν, τῆς πρόσφερε ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσό, καὶ ὑπέδειξα τὸν παλαιὸ πύργον. Ἡ ἄδεια, τὴν ὁποία ἀρνήθηκαν στὶς ἀρχὲς μᾶς δόθηκε κατόπιν. Φαντάζεσθε σὲ ποιά διαρκῶς συγκίνηση βρισκόμουν.

Οἱ ὄρες τῆς ἀναμονῆς ἦσαν τόσο μακρὲς ὥστε ξέχασα σχεδὸν ἐντελῶς

τὸν πόλεμον καὶ τὴν πατριωτικὴ ἀποστολή μου καὶ δὲν σκεπτόμουν παρὰ πῶς νὰ ἀπελευθερώσω τὴν ἀδελφή μου. Ἐφθασα πολὺ πρῶτὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου! οἱ ἡθοποιοὶ ἦσαν ἐκεῖ, ὁ σκηνοθέτης κανόνιζε τὴν πρώτη σκηνή. Ἐγὼ ἐρεύνησα τὸ πάρκο. Κανείς. Τί εἶχε συμβῆ; Σήμανε ἑπτάμισι, ἔπειτα ὀκτώ, καὶ ἡ ἀγωνία μου εἶχε φθάσει στὸ ἀπρόχωρητο. Πλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου τῶν ἀρρώστων. Ἐπρεπε νὰ ἀποσυρθοῦνε. Ἡ προσπάθειά μου εἶχε ἀποτύχει. Ἀλλὰ τὴν στιγμή ποὺ ἡ καρδιά μου σκίζονταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, εἶδα μιὰ νοσοκόμα νὰ τρέχει πρὸς τὸ μέρος μου... Σκέφθηκα ὅτι τὴν ἔστειλαν νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ νὰ διακόψωμὲ τὴν κινηματογράφηση... Ὅλα εἶχαν χαθῇ!

Ἀλλὰ φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξή μου, ὅταν ἀνεγνώρισα κάτω ἀπὸ τὴν στολὴν τῆς νοσοκόμου ἐκείνης τὴν Φανέτ. μεταμφιεσμένη. Εἶχε κλέψει τὴν στολή αὐτὴν μέσα ἀπὸ μιὰ ντουλάπα καὶ ἐρχόταν νὰ μὲ βρῇ. Ἐρριξα πάνω στοὺς ὤμους τῆς τὸν συνωμωτικό μου μανδύα καὶ ἐξηφανίσθηκα μαζί της πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ πάρκου. Πηδούμε ἔπειτα μέσα στὸ αὐτοκίνητό μας καὶ δρόμο γιὰ τὴν Ὁρλεάνη. Ἡ ταχεία ἀμαξοστοιχία ποὺ περνᾷ τὴν νύχτα μᾶς ἔφερε στὰ σύνορα. Ἐκεῖ ἐξετάζουν τὰ χαρτιά μας. Εὐτυχῶς ἐγὼ εἶχα πάρει διπλωματικὸ διαβατήριον. Ἡ Φανέτ, ἦτο τόσο ἐξηγνημένη, ὥστε κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ ἀμφισβητήσει τὴν ὁμοιότητά της μὲ τὴν καμαριέρα μου.

Ἔτσι φθάσαμε ὡς τὴν Μαδρίτη χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶμε ἀπὸ κανέναν.

Ἐνα μῆνα τὴν ἔκρυβα μέσα στὸ δωμάτιό μου, στὸ ξενοδοχεῖο. Κανείς δὲν ὑπώπτευθε τὴν παρουσία της καὶ ἀφοῦ ὁ Φελίπε δὲν σὰς τηλεγράφησε, σημαίνει ὅτι δὲν φαντάζεται καθόλου ὅτι ἡ γυναίκα του εἶναι στὴν Ἰσπανία!

Ἀνεψιά μου, θερμὰ συγχαρητήρια, εἰσθε γυναίκα μὲ μυαλὸ καὶ ἀποφασιστικότητα. Μπορεῖτε νὰ παραβληθῆτε ἀκόμη καὶ μὲ τὴν δόνα Σάντα τῆς Ναβάρρας, στὸ θάρρος καὶ τὴν πονηρία πράγμα ποὺ δὲν εἶνε μικρό...

—Θεῖε μου, θὰ μοῦ διηγηθῆτε καμμιὰ μέρα τί ἔκαμε αὐτὴ ἡ δόνα Σάντα, ὥστε νὰ ὑπερηφανεύωμαι γιὰ τὴν ὁμοιότητά μου;

Ἡ θεία Μαρία ἔμενε συλλογισμένη. —Καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς περιπετειᾶς αὐτῆς;

—Εἶναι ἓνα καλὸ διαζύγιο, καὶ θὰ τὸ κερδίσωμε θριαμβευτικῶς, ἀπῆντησε ἡ νέα.

Ἡ δόνα Μαρία σηκώθηκε μὲ ὕψος προσβεβλημένης βασιλίσσας.

—Διαζύγιο! Θὰ ἤθελες νὰ τὴν κάμῃς νὰ πάρῃ διαζύγιο! Δὲν εἶναι δυνατόν! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ σκέπτεσαι αὐτό, παιδί μου! Μία γυναίκα ποὺ διαλύει τοὺς ἱερὺς δεσμούς τοῦ γάμου, εἶναι χαμένη γυναίκα!

Ἡ Φανέτ ἀφῆκε ἓνα στεναγμὸ καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Ἐλπίστε, λοιπόν, νὰ τὴν σκοτώσε-

τε; ἀπῆντησε ἡ νέα ἔντονα.

Προσπαθοῦσε νὰ ξαναφέρει τὴν ἀδελφή της στὰς αἰσθήσεις της, τῆς ἔτριβε τοὺς κροτάφους μὲ λίγη κολώνια, ἐνῶ ἡ σενιόρα, ταραγμένη, τῆς ἔδινε νὰ ἀναπνεύσῃ αἰθέρα καὶ ἐπανελάμβανε μὲ ἀλλοιωμένη φωνή.

Ἡ ὕγεια σου ἐπάνω ἀπὸ ὅλα, ἐγὼ θέλω μόνο τὸ καλὸ σου, κόρη μου. Ἐλα, ἔλα στὰ καλὰ σου, χαμογέλασέ μου, ἀγαπημένη μου!

Ὁ δὸν Κάρλος, πολὺ στενοχωρημένος ἀπὸ τὶς φωνὲς αὐτῆς καὶ τοὺς στεναγμούς, τράβηξε τὸ πορτοκαλὶ παραπέτασμα ποὺ ἔκρυβε τὸ παράθυρο. Ὁ οὐρανὸς φάνηκε μὲ ροδινὴ ἀπόχρωση! ὁ δροσερὸς ἀέρας μῆκε διὰ μιάς, σὰν νεαρὸς θεός, καὶ ἡ Φανέτ ἀνάπνευσε ἀμέσως.

II

Μία μακρὰ συνομιλία εἶχεν ἐπακολουθήσει τὸ ἐξαιρετὸ δειπνο. Τὸ ἄρωμα τοῦ «ἀνὸς ντὲλ μόνου» γέμιζε τὴν μεγαλοπρεπὴ τραπεζαρία ποὺ ἦταν ὁλόκληρη περασμένη μὲ παλαιὰ λάκα. Ἡ δόνα Μαρία, ποὺ νανούριζε τὴν Φανέτ, κύτταξε τὴν ὥρα.

—Μεσάνυχτα! Τόσο γρήγορα! Ἄν εἰσθε κουρασμένες, μικροὺς μου, τὰ δυμάτιά σας εἶναι ἔτοιμα, ἂν ὁμως...

Ἐγὼ δὲν εἶμαι κουρασμένη, εἶπε ἡ Ὀλίβ.

—Οὐτε ἐγώ, πρόσθεσε ἡ μικρότερη ἀδελφή, ποὺ ἔτριβε τὰ νυσταγμένα μάτια της. Θεία μου, τί ὡραία ποὺ ἀνακύομαι ἔτσι, μέσα στὴν ἀγκαλιά σας...

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία φίλησε μητρικὰ στὸ μέτωπο τὴν νέα.

—Εἶσαι τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, εἰσαι ἡ κόρη μου τώρα!

—Ποῦ θέλεις νὰ πάμε, Μαρικίτα; ρώτησε ὁ δὸν Κάρλος.

—Μὰ... στοὺς Σταυροὺς τοῦ Μαΐου... Ἐξέχασες ὅτι μᾶς περιμένουν; Ὁ οὐρανὸς εἶναι θαυμαστός, γεμάτος ἀστρά, ἡ νύχτα εἶναι ὑπέροχη γιὰ τὴν ἐξοχή.

—Τὸ θέαμα θὰ σὰς διασκεδάσῃ, ἀνεψιές μου.

Ἡ καμαριέρα, κατὰ διαταγὴ τῆς κυρίας της, ἔφερε ἓνα κουτί, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ σενιόρα διάλεξε δύο ξανθὲς μαντίλιες τῆς Γρενάδας, μὲ πλούσια κεντήματα.

Αὐτὲς εἶναι γιὰ σὰς! Ἀλλὰ γιὰ νὰ τίς φορέσετε, πρέπει νὰ μάθετε τὸν τρόπο. «Ποῦ ἀλλοῦ ἀπ' τῆς Σεβίλλης, ζηλευτὸ θὰ βρῇς μαντίλι!». Θὰ τὸ δῇτε μόνες σας ἀπόψε. Ἐλάτε!

Ἡ Βικτώρια, βγαίνοντας ἀπὸ τοὺς ἐκθαμβωτικὸς δρόμους, προχώρησε σ' ἓνα σκοτεινὸ προάστειο καὶ διέσχισε ἓνα διάκοσμο ἀπὸ κινεζικὰς σκίες. Ὁ οὐρανὸς ἔμοιαζε σὰν ἓνα φαντασμαγορικὸν τοπίο, γεμάτο ἀπὸ πύρινα πούλια. Μόνος ὁ καλπασμὸς τῶν ἀλόγων τάραζε τὸν ὕπνον τῆς ἐξοχῆς. Οἱ περιπατῆται ἀνέπνεαν τὸν νυκτερινὸ ἀέρα, ποὺ ἦταν φορτωμένος ἀρώματα. Ἡ Ὀλίβ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ρέμβη της, ρώτησε ξαφνικὰ:

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβάλ

—Τί εἶναι, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ Σταυροὶ τοῦ Μαΐου;

—Εἶναι μία πολὺ παλαιὰ λαϊκὴ ἐορτὴ, ἀπῆντησε ἡ θεία Μαρία. Ἡ Ἰσπανία λάτρευε πάντοτε ἰδιαίτερώς τὸν Σταυρὸ. Ξεύρετε τὴν περιφημὴ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶχε κληθῇ ὡς μάρτυς. Δύο ἐρωτευμένοι εἶχαν ἀνταλλάξει τοὺς ὄρκους τῶν στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ! ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔγινεν ἐπίορκος. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα γυναίκα ἐπικαλέσθηκε τὸν Θεό, ποὺ εἶχε γίνει μάρτυς τῆς ἐνώσεώς των. Οἱ δικασταὶ καὶ ἡ μηνύτρια πῆγαν ἐπὶ τόπου. Ὁ Χριστὸς, ρωτήθηκε, ἀπλῶς τὸ χέρι του, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ γυναίκα εἶχε πῇ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ φαίνεται ἀκόμη τὸ χέρι του, ποὺ εἶναι κρεμασμένο κατὰ μῆκος τοῦ σταυροῦ. Εἶναι ἓνα ἀληθινὸ θαῦμα, συνεπλήρωσε ἡ θεία.

—Ἐνα θαῦμα, στὸ ὁποῖον ὀφείλομαι νὰ τὸ περιφῶμ ἐκείνο δρᾶμα: «Ἀφοσίωσις στὸν Σταυρὸ», πρόσθεσε ὁ θεῖος. Ἀλλὰ οἱ γιορτὲς αὐτὲς δὲν ἔχουν καμμία σχέση μὲ τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ δρᾶμα. Τὴν ἀνοιξὴ οἱ κοπέλλες στήνουν ἓνα βωμὸ ἀπὸ ἄνθη, γιὰ νὰ δεχθοῦν πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἑσταυρωμένο ποὺ μεταφέρεται ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Καὶ τὴν Κυριακὴ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὸν βωμὸ αὐτόν. Ὁ χορὸς εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀγαπητάς ἐκδηλώσεις τῆς νεολαίας μας.

Ἀκόμη καὶ τὴν νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς στὴν τελετὴ τῆς μητροπόλεως, λαμβάνει μέρος καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀκολουθῶν.

—Τί περίεργο!

—Μὰ ὄχι, μὴν ξεχνάτε ὅτι ὁ χορὸς στοὺς ἀρχαίους συνεδίαζε πάντοτε μὲ τίς θρησκευτικὰς τελετὰς. Ὅτι χορεύαν ἀκόμη καὶ στὶς δικές σας ἐκκλησίαις μέχρι τοῦ μεσαίωνα, ὑπάρχουν πολλὲς μαρτυρίες, ἀλλὰ ὁ λαὸς σας τὸ ξέχασε, ἐνῶ στὴν Ἰσπανία ὁ λαὸς τὸ θυμᾶται ἀκόμη.

Ὁ δὸν Κάρλος δὲν πρόλαβε νὰ συμπληρώσῃ τὴν διάλεξί του, γιατί ἡ ἄμαξα εἶχε σταθῇ ἐμπρὸς σ' ἓνα χαριτωμένο πίνακον.

Στὸ μέσο τῆς νύχτας πρόβαλε ἓνας ὑπαίθριος χώρος φωτισμένος ἀπὸ ἐνεργητικὸς φανούς! χωρικοὶ μὲ χωριάτικα ροῦχα στέκονταν ὀρθοὶ ὁλόγυρα. Κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα μερικῶν φοινίκων, ποὺ σχηματίζαν ἓνα δροσερὸ ὑπόστεγο, μερικὲς κοπέλλες χορεύαν, μὲ φορέματα ἀπὸ περκαλί, τυλιγμένες μὲ τίς μαύρες μεταξωτὲς «μαντίλιες» μὲ τριαντάφυλλα στὸν λαιμὸ καὶ στὰ μαλλιά, ποὺ γέμιζαν μὲ τὰ ἀπαλά πέταλά τους τὴν μεγάλη ἀνδalousianή χτένα σὰν κἀνιστρο. Τὰ κρεμαστὰ σκουλαρίκια σὰν χρυσὰ δάκρυα, ἔπρεμαν πάνω στοὺς λεπτοὺς καὶ γυμνοὺς λαιμούς των. Μέσα στὰ εὐκίνητα δάκρυα των, οἱ καστανιέττες συνώδευαν μὲ τὸν συγκεκριμένο ρυθμὸ τους τὴν φυσαρμόνικαν, ποὺ ὠδηγοῦσε τὸν χορὸν. Τὰ μακρουλά καὶ λεπτὰ πρόσωπά των, τὰ μελαχρινὰ δέρματά των, τὰ ζωηρὰ μάτια των, προσέδιδαν στὴν ἐορτὴ ὡραιότητά αἴγλη.

Μπρὸς τὸν ἑσταυρωμένο ποὺ ἦ-

ταν πλαγιασμένος πάνω σ' ἓνα στῶμα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά, καὶ ἦταν πλασιωμένος ἀπὸ πρασινάδες, οἱ κοπέλλες στριφογύριζαν μὲ μία ἀπαλὴ ταλάντευση τῶν χειρῶν, τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ κορμοῦ, τρέμοντας μέσα στὰ σάλια των μὲ τὰ μακρὰ κρόσσια, σὰν πουλιὰ ποὺ ἀνοίγουν τὰ φτερά των.

Στὴν ὁμήγυρη αὐτὴ ἀνακατευόταν καὶ μερικὰ παλληκάρια. Μερικοὶ νέοι ἀδύνατοι καὶ νευρικοὶ πρόβαλλαν μπρὸς στὶς κοπέλλες, ποὺ ταλαντεύονταν καὶ ἐφέγγον με ρυθμὸ, πλησίαζαν γιὰ νὰ πάρουν ἓνα φίλ, ποὺ δὲν τοὺς τὸ ἔδιναν. Τὰ θήματά των, οἱ κινήσεις των καὶ ὁ ἄγνος πόθος ποὺ ἦταν ἀπλωμένος στὸ πόδισπό των, ἀν-

Ὁ δὸν Βιθέντε, ποὺ εἶχε περάσει τὰ πενήντα. Ἦταν ψηλὸς καὶ ρωμαλέος.

ταποκρίνονταν στὴν δειλὴ ἐπίκληση τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Ὅταν ὁ χορὸς τελείωσε, οἱ κοπέλλες περιεκύκλωσαν τοὺς ξένους, ποὺ πῆγαν πρὸς τὸν βωμὸ, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότη. Οἱ κοπέλλες, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν σὲ ξένη γλῶσσα, ἀρχισαν νὰ μιλοῦν μεταξὺ των, καὶ νὰ φωνάζουν ἡ μία τὴν ἄλλη μὲ τὰ ὀνόματά των: Ντολορεθίτα, Κονθεπιθί, Μερθεντές, Κόντσα, Αἰμιλία, Θέλμουριτα.

Τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἀντηχοῦσαν σὰν τραγοῦδια μέσα στὴν νύχτα. Καὶ τὰ ὀνόματά γέλοια ἀποκάλυπταν τὰ δόντια των, ποὺ ἦσαν λευκότερα καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλίδας!

Ἡ κυρία Ραμίρεθ, ἔκαμε τίς παρουσιάζσεις.

—Ὁ καλλίτερος φίλος μας, δὸν Βιθέντε Μπεναβίδες, ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος αὐτοῦ. Οἱ ἀνεψιές μου, Ὀλίβ καὶ Φανέτ, ποὺ ἐφθασαν στὴν Σεβίλλη σήμερα.

Ὁ δὸν Βιθέντε ὑποκλίθηκε μπρὸς στὶς νέες, χωρὶς νὰ πῇ οὔτε λέξη καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ δὸν Κάρλος, πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴν δόνα Μαρία, καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ κέντρο τῆς μεγάλης αὐλῆς, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ φανάρια.

Ὁ δὸν Βιθέντε εἶχε περάσει τὰ πενήντα, ἦταν ψηλὸς, ρωμαλέος, μὲ ἐμφάνιση στρατιωτικὴ καὶ μὲ τὰ ψαρά μαλλιά του κατασφωμένα. Εἶχε μάτια μαύρα, ζωηρά, καὶ τρυφερά, τὰ ὁποῖα ἐδίδαν ἓνα περίεργο θέλητρον στὸ χαλκόχρουν πρόσωπό του.

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν «σενιόρα» φαίνόταν νὰ τὸν ἐνθουσίαζε ἐξαιρετικά. Μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον ρωτοῦσε γιὰ τὴν ὕγεια τῆς δόνας Μαρίας.

—Φοβήθηκα μήπως ἔχετε ἀρρωστήσει. Εἶχατε πολὺν καιρὸν νὰ ἐλθετε...

Ἡ σενιόρα ἀπῆντησε, μὲ μεγάλη εὐγένεια:

—Δὸν Βιθέντε, θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποιος πολὺ σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἐλθω ἀπόψε.

—Τί ὑπέροχος ποιμενικὸς χορὸς, ξεφώνησε ἡ Ὀλίβ. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι καλεσμένη στοὺς γάμους τοῦ δὸν Ζουάν μὲ τὴν χωριατοπούλα. Θέλετε νὰ τίς παρακαλέσετε νὰ χορέψουν πά-λι;

Ὁ σενιὸρ Μπεναβίδες ἔκαμε ἓνα νεῦμα στοὺς μουσικοὺς, ὁ χορὸς ἀρχισε πάλι μὲ μεγάλη ζωηρότητα.

—Μιλήσατε, νομίζω σενιόριττα, γιὰ τὸν δὸν Ζουάν, τὸν ξελογιαστὴ τῆς Σεβίλλης;

Ἡ Ὀλίβ γέλασε πονηρὰ καὶ ἀπῆντησε μὲ μιὰ ματιά.

—Ἄν ἀγαπᾶτε τὸν Τίρσο ντὲ Μολίνα, θὰ αἰσθανθῆτε ὅλο τὸ θέλητρον τῆς ἀγροτικῆς αὐτῆς ἐορτῆς. Τί δροσερότης στὴν περιγραφὴς του! Τί ἀφέλεια στοὺς χωριάτικους διαλόγους του! Στὰ ἐρωτικά του δράματα ἔχει προσθέσει τὴν χάρι τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ παραδείσου!

—Εἰσαθε πολὺ σοφός, φίλε μου!

—Τὸ διαβάσμα εἶναι ἡ μόνη διασκέδασις τῶν ἐρημιτῶν.

—Καθὼς καὶ τῶν ποιητῶν.

—Πῶς ξεύρετε ὅτι ὁ δὸν Βιθέντε εἶναι ποιητής; ρώτησε ἡ θεία μὲ ζωηρότητα.

—Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μιλάει, καὶ ἀκόμη περισσότερα ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ μᾶς προσφέρει.

—Βλέπετε, μάντευσαν τὸ μουσικὸς σας!

Ὁ δὸν Βιθέντε ζήτησε συγγνώμην, δὲν εἶχε κανένα μουσικὸ. Βεβαίως ἀγαποῦσε τὴν ποίησιν! ἀλλὰ ποιητής, αὐτός!

Ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο, μὲ τὸ ἓνα χέρι τῆς περασμένο κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ θεῖου της, περιέτρεχε τὴν ὁμήγυρη. Ὁ δὸν Κάρλος ρωτοῦσε γιὰ τὴν προσεχὴ ἐσοδεῖα: οἱ ἐλπὲς καὶ τὰ πορτοκαλλία κόντευαν νὰ ὀρμίσουν! Σὲ ἐκεῖνους ποὺ δούλευαν τίς γύρω ἐπαύλεις μιλοῦσε γιὰ τοὺς ταύρους, ποὺ ἡ ὁρμή των κατέπλησσε τὴν Ἰσπανία.

Μέσα σ' ἓνα μεταλλικὸ δίσκο ποὺ μερικὲς γυναῖκες κρατοῦσαν στὰ γόνατά των, ἀντήχουν ἀσημένια νομίσματα:

—Πάρα ἐλ μανσανίλια!

—Γκράθιας! Μούτσας γκράθιας! ψιθύριζαν οἱ ἡλικιωμένες νέ-

ναϊκές.

Κοντά στον φωτισμένο και άνθοστο-
λιστο βωμόν, ή δόνια Μαρία και ο δόν
Βιθέντε κυττάζονταν για τελευταία
φορά.

—Πρέπει να φύγωμε, έχει περάσει ή
ώρα!

Η κυρία σηκώθηκε και ο συνωδός
της της προσέφερε το μπράτσο του. Οι
νέοι παραμέρισαν για να τους κάμη
τόπο να περάσουν. Όταν κάθισε στο
βάθος της άμαξης με τις άνεπιές της
δίπλα της, ή δόνια Μαρία έσκυψε προς
τον «καμπαλιέρο» της και του έδωσε
το χέρι της για να τή φιλήσει. Αυτός
πότε έφερε στα χείλη του με εύλάβεια.

—Α στα λα πριμαθέρα! εί-
πε αυτή, σαν είδος άποχαιρετισμού.

Σάν ήχώ μία φωνή άπάντησε από
την άκρη του δρόμου:

—Α στα λα πριμαθέρα!

—Πώς; φώναξε ή Όλιβ, όταν τή ά-
μάξι άπομακρύνθηκε μέσα στο σκοτά-
δι. Έως την άνοιξη; Δεν θα τόν εξα-
γάδητε παρά μόνο του χρόνου;

Η δόνια Μαρία δεν άπάντησε.

—Ο Μπενσίδες είναι ιδιόρρυθμος
τύπος, είτε ο θεός. Είναι άδύνατο να
τόν τραβήξει κανείς από την έξοχική
του κατοικία. Ζή εκεί μόνος του, άνα-
μεσα στα κτήματα του και τή δάση
του, άσχολεϊται με την καλλιέργεια
και διασκεδάζει μόνο με τή κυνήγι!
Άλλοτε ήταν περίφημος γλεντζές! Μία
ώραία ήμέρα όμως έφυγε, για να
πάη να πολεμήση στο Μαρόκο. Για-
τί; Μαρκικά, πόσα χρόνια είναι πού
γύρισε ο Βιθέντε;

—Έξη χρόνια! άπάντησε ή σενιόρα
και σκέπασε τή πρόσωπό της με τήν
άκρη της μαντίλιας της.

Η Φανέτ, πού καθόταν πολύ κοντά
της, τήν ένοιωσε να τρέμη.

—Κρυώνετε, θεία μου;

—Δεν είνε τίποτε, κόρη μου. Η θρα-
βυή ψύχρα...

Άλλα ή νέα δεν γελάσθηκε, και άν-
τιλαμβάνομένη ότι κάποια σκληρή ά-
νάμνηση έθλιβε τήν δόνια Μαρία, ά-
ναζήτησε τή χέρι της και τή φιλήσε.

—Μήπως ο γέρος αυτός «καμπα-
λιέρο» είναι άπαρηγόρητος για κά-
ποιο παλαιό αίσθημα; ρώτησε ή Ό-
λιβ πού είχε τήν περιέργεια να μά-
θη περισσότερα.

—Αυτός; είπεν ο δόν Κάρος. Πο-
τέ του δεν άνιμήθηκε σε ιστορίες με
γυναϊκές!

Τή άμάξι είχε θυθισθή τώρα μέσα
στο πυκνό σκοτάδι. Στο τέλος της λε-
ωφόρου, πού διέσχισε τήν άρκα των
«Ντελιδίας», ή βικτώρια υποχρεώθηκε
να πάρη σειρά πίσω από τή άλλα ό-
χήματα πού κατευθύνονταν προς μία
τερασσία σκηνή, πού ήταν στημένη στο
μέσον μεγαλοπρεπών κήπων.

—Τώρα θα δήτε έδώ ένα άλλον σταυ-
ρό του Μαΐου.

Μία θερειά πόρτα πού παρεμέρι-
σεν, πρόσφερε στα μάτια των ένα ά-
ληθινό όραμα από τήν Χαλιμά. Ο θό-
λος πού σχημάτιζε ή γιγαντιαία σκη-
νή, έλαμπε σαν στερέωμα, όπου οι
πρωτοφανείς άστερισμοί άνακτέυαν
τις φωτιές των, πού είχαν τή χρώμα
τών σμαραγδιών, των ρουμπινιών, των
τοπαζίων και των διαμαντιών.

Στό μέσο ύπήρχε ένας μεγάλος βω-
μός, όπου άναπαύονταν ο ιερός Σταυ-
ρός των άκολουθιών, τριγυρισμένος από
άσπινια φανάρια και από άπειρα άν-
θη. Τή σεβάσμιο κόσμημα πού έπί τό-
σους αϊώνες συνάδευε τούς ζωντα-
νούς και τούς νεκρούς, κυριαρχούσε
μέσα στο περιβάλλον εκείνο.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Πολλές «σενιόριτες» παρατεταγμένες
σε δυο στίχους, χόρευαν τήν «σεβίλ-
λιάν», στο μέσον του πλήθους, πού
ήταν καθισμένο όλόγυρα.

Όλες φορούσαν έπάνω από τή φό-
ρεμα του χορού, ένα σάλι της Μανίλ-
λας, πού σκέπαζε τή στήθος και τήν
μέση και σταυρώνονταν στήν πλάτη
με τήν μία άκρη του ριγμένη πάνω ά-
πό τόν άμο. Τά σάλια αυτά ήταν ά-
φαντάσματα άρσας. Πολλά ήταν της έ-
ποχής του Γκόγια! άλλα ήταν δώρα έ-
ρωτικά, γαμήλια ένθύμια, παραγγελ-
μένα από τούς συζύγους στους κεντη-
τάς της Άνατολής! άλλα είχαν άγο-
ρασθή από τούς πωλητάς παλαιών άν-
τικειμένων αξίας! και τά άπλούστερα
είχαν μεταφερθή εκεί από ναυτες.

Όταν ο χορός τελείωσε, οι νέες συ-
κεντρώθηκαν γύρω από τόν Χριστό κι-
νώντας με τά γοργά χέρια των τις
θεντάζες των. Και ή άνήσυχη αυτή
άνάπαυση δημιουργούσε γύρω από τόν
βωμό του Θεού, ένα περίεργο θόρυ-
θο φτερών, πού έφερνε στήν σκέψη
τήν πάλη του περιστέρου με τή γε-
ράκι.

Ο δόν Κάρος ώδηγούσε τήν γυ-
ναίκα του και τις άνεπιές του, άνάμε-
σα από τήν όμήγυρη, και πολύ γρή-
γορα οι νεαρές ξένες πού διέφεραν τό-
σο πολύ εϊς τήν όψη και στήν τουαλέ-
τα, έγιναν ο στόχος όλων των βλέμ-
μάτων. Ο δόν Κάρος έκαμε τις πα-
ρουσιάζσεις: ο λαμπρός πρόξενος της
Γαλλίας και ή χαριτωμένη νεαρά σύ-
ζυγός του! ο Γκονθάλδο Σαντατέρ, ο
μεγάλος ζωγράφος της Σεβίλλης! ο
Πρόεδρος του «Αθηναίου», ο διευθυ-
τής του «Λιμπεράλ», ο Πρύτανης του
Πανεπιστημίου, ο δόκτωρ Σάστερ, έν-
θουσιώδης φίλος των Συμμάχων! πλού-
σιοι έιομήχανοι, μεγάλοι γαιοκτήμονες,
καλλιτέχναι.

Ζαλισμένες από τή άγνωστα αυτά
πρόσωπα με τή ήχηρά όνόματα, ή Ό-
λιβ, και ή Φανέτ, εύχαριστούσαν για
τις φιλοφρονήσεις, πού τούς άπυθύν-
οντο γαλλικά. Η Φανέτ έκρυβε τή έ-
ρυθμή της πίσω από τήν τριανταφυλ-
λο πού τή έβγαζε από τή ζώνη της

και μύριζε τή άρωμα του μέγρις έ-
ξαντλήσεως! Τά θέλματα των Ί-
σπανών της έφερναν μίαν ήδονική τα-
ραχή: ή άτμόσφαιρα εκείνη της τέρ-
ψεως έξυπνούσε πάλι τās κλίσεις της,
πού ο Φελίπε είχε καταπνίξει. Λίγο,
λίγο ξαναγενιέται μέσα στήν καρδιά
της νέας ο πόθος της ζωής, πού τήν εί-
χε έγκαταλείψει, από τούς μήνες...

—Ο βασιλεύς μας είναι άληθινός
Πρίγκηψ των Παραμιθιών, έλεγε ή
Όλιβ στους φίλους της θείας της, πού
σχημάτιζαν κύκλο γύρω της. Με δέ-
χθηκε με άλησμόνητη καταδεκτική-
τητα. Και ύπήρξε πολύ εύτυχής, πού
μπόρεσε να τή έκδηλώσει τήν εύγνω-
μοσύνη των γυναικών του τόπου μου! Α-
υτά πού κάμνει για τούς αϊχμα-
λώτους μας είναι τόσο συγκινητικά...

—Πέστε μας! Πέστε μας! έπανε-
λάμβαναν οι φίλες της δόνας Μα-
ρίας.

Η Όλιβ έκαμε μίαν σύντομη άφή-
γηση:

—Ο Μεγαλειότατος δεν είχε άναλά-
βει τήν έργον να θελιώση λίγο τήν

εύχη των αϊχμαλώτων του πολεμου,
να σώξη από τόν θάνατο τούς όμή-
ρους; Ο βασιλεύς είχε δημιουργήσει
μέσα άκρίβως στα άνάκτορα του μίαν
όπηρεσία άναζητήσεων για τούς εξα-
φανιζόμενους. Υπό τήν διεύθυνση του
πιστού φίλου του, δόν Αϊμιλίου ντε Τόρ-
ρες—άποστόλου της βασιλικής αυτής
εύσπλαχνίας—ώργανόταν μία προ-
σπάθεια, της οποίας αι άκτίνες άπλώ-
νονταν σε όλες τις έμπόλεμες χώρες. Ο
βασιλεύς τή παρακολουθούσε όλα, τού
εδιάβαζαν τή περισσότερα από τή Ι-
κετευτικά γράμματα πού έφθαναν κα-
τά έκατοντάδες από τήν Γαλλία, τήν
Ίταλία, τήν Άγγλία.

Η Όλιβ μιλούσε με θέρμη μεταδο-
τική.

Ένα ρίγος πέρασε από όλα τή
πρόσωπα. Ο πόλεμος! Ο πόλεμος!
Τήν παραμονή του άκόμη, χόρευαν και
στήν Γαλλία, όπως έχόρευαν τώρα έ-
κει! Έξαφνα τή τηλεόραση κροτούν, ο
λαός έκπληκτος τρέχει στα όπλα, χιλι-
άδες νέων πεθαίνουν, και έξακολου-
θούν άκόμη να πεθαίνουν! Ο Θεός
ας προστατεύση τήν Ίσπανία από τήν
φρικτή αυτή μοίρα.

Η Όλιβ άφηγήθηκε τήν έπίσκεψη
της στον βασιλέα και όλων τή μάτια
έλαμψαν.

Μέσα στο μεγάλο σαλόνι, όπου έ-
περιμεναν τήν ώρα της άκροάσεως, εί-
χεν ιδή από τή παράθυρο, τήν άλλαγή
της φρουράς, μία τόσο ώραία στρατι-
ωτική τελετή, ώστε της φαινόταν ότι
παρακολουθούσε κάποια μεγαλοπρεπή
παρέλαση, σαν τήν πέρασμα των άμα-
ξών τήν ήμέρα της ένάρξεως των Κορ-
τες. Περιέγραφε έπειτα, με άρκετό
χιούμορ, τήν παγερά ύποδοχη πού της
έκαμαν τρεις αξιωματικοί, στήν θύρα
του βασιλέως, μαντεβόντες ίσως, από
τήν τουαλέττα της, και παίρνοντας ύ-
φος μεγιστάνων άκαταδέχτων.

Όταν αυτή θέλησε να άνοιξη τή χρυσή τσαν-
τάκι, πού περιείχε τή μανδηλάκι της
δεν τή κατάρθωνε. Παρά τις στενοχω-
ρίες της, ο πύθ ήλικιωμένος από τούς
αξιωματικούς πλησίασε και της ζήτη-
σε τήν άδεια να τή βοηθήση. Η Ό-
λιβ τού άπλωσε τή τσαντάκι της, αλλά
τού κάκου προσπάθησε ο πρώτος ά-
ξιωματικός να τή άνοίξη. Πλησίασε
τότε και ο δεύτερος, νεώτερος του πρώ-
του, αλλά και αυτός έχασε τόν κό-
πο του! Είχε πλησιάσει και ο τρίτος,
όταν ο θαλαμηπόλος τού βασιλέως πα-
ρουσιάζθηκε για να τήν ειδοποιήση
ότι ή Αυτού Μεγαλειότης τήν περιμε-
νει. Και, πράγματι, παρουσιάζθηκε στον
βασιλέα περιστοιχιζόμενη από τούς
τρεις έκείνους αξιωματικούς, πού πριν
από δύο λεπτά έκαναν ότι δεν τήν έ-
βλεπαν.

Οι «σενιόρας» γέλασαν και περιερ-
γα θέλματα καρφώθηκαν στή δεσποι-
νίδα ντε Ρομανέν, όταν είπεν, ότι, έ-
πειτα από τήν μακρά και εύχάριστη
συνομιλία της με τόν βασιλέα, ή Αύ-
του Μεγαλειότης της φίλησε τή χέρι,
και οι τρεις αξιωματικοί, πού ύπήρξαν
μάρτυρες της σκηνής αυτής, τήν είχαν
χαίρεισαι με έδαφία υπόκληση!

—Άληθινό παραμύθι! πρόσθεσε ή
Όλιβ.

Καθώς σήκωσε τή μάτια της και
κύτταξε τήν όμήγυρη, πού ήταν γύρω
από τις χορευτρίες, ή Όλιβ διέκρινε
τόν θεο της πού μιλούσε με ένα νεα-
ρό «καμπαλιέρο», άριστοκρατικής έμ-
φανίσεως, κομψό, με μικρά γενειάδες
και με ύφος κυρίου της παλαιάς έπα-
χης.

(Η συνέχεια στο προηγούμενο)

Στρυχνίνη μέσα στη σούπα

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

Σε μία παράσταση του «Αύλου Σκελε-
του», στο θέατρο, ο Σύριλ Μούλινερ, μα-
νιώς άναγνώστης άστυνομικών μυθιστο-
ρημάτων, βρίσκεται καθισμένος κοντά στήν
Άμελι Μπασσέ. Για πρώτη φορά συναντά ο
ένας τόν άλλο. Ο Σύριλ σκέπτεται ότι αυτή
είναι ή τύχη του, τή πεπρωμένο του κι' έ-
πιζητεί με κάθε τρόπο να κάνη τήν γνωρι-
μία της. Στο φινάλε της πρώτης πράξεως,
ο Σύριλ νοιώθει ένα δυνατό πόνο στο δεξί
του πόδι. Προς στιγμήν φοβάται ότι έπαθε
άρθριτικά, άντιλαμβάνεται όμως ότι ή διπ-
λανή του, ή «τύχη» του τόν ταμπά έπιμό-
νως, άποροφημένη άπ' τή συναρπαστικό
έκτυνομικό δράμα.

Σύριλ.— Με συγχωρείτε, αλλά....

Άμελι (τόν κυττάζει έκπληκτη).—

Παρακαλώ....

Σύριλ.— Μπορώ να έπανακτήσω τή
πόδι μου, άν δεν σας χρειάζεστε πιά;

Άμελι (ντροπιασμένη).— Λυπούμαι
πολύ....

Σύριλ.— Είμαι πολύ εύτυχής πού
μόρεσα να σας φανώ χρήσιμος.

Άμελι.— Με είχε συναρπάσει τή
έργον.

Σύριλ.— Βλέπω πώς αγαπάτε πολύ
τά άστυνομικά έργα.

Άμελι.— Τά λατρεύω. Τό ίδιο συμ-
βαίνει και με τά άστυνομικά μυθιστορή-
ματα.

Σύριλ.— Διαβάσατε τή «Αίμα μέσα
στην αέρα»;

Άμελι.— Καί μάρεσε πού πολύ άπ' τόν
«Πεθαμένο πού γελά».

Οι δυο άδελφές ψυχές κυττάζονται κα-
τάματα. Η πύθ στερία θεμελίωση φίλης
είναι μία συμφωνία γούστων στήν φιλο-
λογία.

Άμελι.— Όνομάζομαι Άμελι Μπασ-
σέ.

Σύριλ.— Κι' εγώ Σύριλ Μπούλινερ.
Γνωρίζω, όμως, τή όνομα Μπασσέ.

Άμελι.— Η μητέρα μου είναι γνω-
στή έξερευνητρια. Έχει γυρίσει όλες
τις ζούγκλες τού κόσμου. Πήγε τώρα στο
καπνιστήριο για να καπνίση ένα σιγαρέτ-
το. Άλήθεια... άν μάς τασάκωσι να φλυα-
ρούμε, να θυμάστε ότι γνωριστήκαμε
στούς Πόλτεργουινς. Η μαμά δεν συμ-
παθεί έκείνους πού μού μιλούν χωρίς να
μυθ' έχουν συστηθ...

Σε λίγο, τούς πλησιάζει μία γυναίκα πού
μοιάζει πολύ με τόν Ουάλας Μπέρνι: ή λαί-
δη Μπασσέ.

Κα Μπασσέ.— Είναι φίλος σας, Ά-
μελι;

Άμελι.— Ο κ. Μούλινερ, μαμά;
γνωριστήκαμε στούς Πόλτεργουινς.

Κα Μπασσέ.— Α... Ο κ. Μούλι-
νερ μοιάζει λίγο με τόν άρχηγό της φυ-
λής των Μπα-Ίλιζι. Καλό παλληκάρι,
πού έπαρνε όμως πολύ θάρρος όταν
τά κοπανούσε. Τουστείλα μία σφαίρα
στο πόδι.

Σύριλ.— Γιατί;

Κα Μπασσέ.— Γιατί δεν φερόταν
σαν τζέντλεμαν. Έλάτε να μάς έπισκε-
φθήτε καμιά μέρα, κ. Μούλινερ, εί-
μαι στον τηλεφωνικό όδηγό. Θα σας
δείξω μία συλλογή από κεφάλια τί-
γρεων.

□ □

Ο Σύριλ κάνει κόρτε επιτυχώς στήν Ά-

μελι. Έρωσ μπαίνει μέσα στήν ζωή του.
Αυστυχώς, όμως μπαίνει μαζί κι' ή λαίδη
Μπασσέ. Μία μέρα πού ή έξερευνητρια έ-
λειπε στήν έξοχή, ο Σύριλ κάνει τήν ντε-
κλασιόν του στήν Άμελι πού πέφτει στήν
αγκαλιά του κλαίγοντας:

Άμελι.— Μόνο πού ή μαμά δεν θα
δωσή ποτέ τήν συγκατάθεσή της.

Σύριλ.— Γιατί;

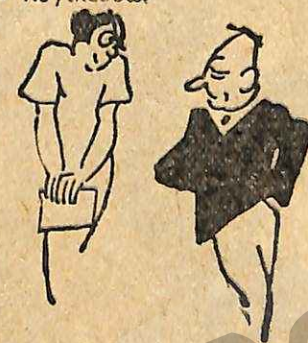
Άμελι.— Γιατί όταν μιλά για σένα,
ή μαμά σε άποκαλεί χαμαιλέοντα! Για-
τί να της πής πώς είσαι ζωγράφος; Αύ-
της της άρέσουν οι άνθρωποι πού γυρί-
ζουν τόν κόσμο....

Σύριλ.— Αυτά είναι κουταμάρες!

«Ελα να φύγωμε και να πάμε να παν-
τρευτούμε ήσυχα-ήσυχα».

Άμελι (τρέμοντας σύγκορμα).—
Πώς φαίνεται ότι δεν τήν ξέρεις τήν
μαμά! Σάν έξερευνητρια πού είναι θα
μάς άνακαλύψη όπουδήποτε κι' άν πα-
με και θα σε κάνη μαυρό στο ξύλο!

Σύριλ.— Τότε, μένει ένας τρόπος.
Νά συνιληθώ με τήν μητέρα σου και
να τήν λογικεύσω.

—Τί ζητάτε στο δωμάτιό μου!

Άμελι.— Έφυγε σήμερα τή πρώτ
για τούς Βίγκι, στο Σώσσεξ.

Σύριλ.— Λαμπρά. Τους γνωρίζω
και με κάλεσαν να πάω όποτε θέλω να
μείνω στο σπίτι τους. Θα τούς τηλεγρα-
φήσω πώς φθάνω άπόψε. Θα κυττάξω
να αλλάξω ή μητέρα σου γνώμη για
μένα. Και στήν κατάλληλη στιγμή, θα
της ξεφουρνίσω τήν είδηση, Χαίρε, άγ-
γέλε μου!

Άμελι.— Χαίρε χερουβείμ μου. Θα
με συλλογίζεσαι κάθε ώρα και στιγμή;

Σύριλ.— Διαρκώς. Άγόρασα κι' έ-
να άστυνομικό μυθιστόρημα του Αύλον
«Ιτεν «Στρυχνίνη μέσα στη σούπα» και
θα τή διαβάξω... πάλι για να θυμάμαι
έσένα. Άλήθεια, τή διαβάσεις;

Άμελι.— Όχι ακόμα. Τό άγόρασα
κι' εγώ αλλά τή πήρε μαζί της ή μα-
μά. Άντίο, άγγελέ μου!

□ □

Μπαίνοντας στο σαλόνι τού Μπαρλεϋ
Τόγουερς, τού κτήματος τού σέρ Μόρτιμερ
και της λαίδης Βίγκι, ο Σύριλ άντιλαμβάν-
εται πώς οι καλεσμένοι είναι πολύ λίγοι.
Έκτός της λαίδης Μπασσέ οι μόνοι έπισκέ-
πται είναι οι Σίμφον, άσημαντο άντερόγνω-
στο είς τήν έξοχή. Ο άστυνομικός έπαινος
κι' ένας ψηλός, ήλικιωμένος άνδρας με μα-
νια πού λάμπουν, ο Άντερ Μέλνι ντάρχι
(ή Μάι) έξερευνητής και μεγάλος κυνηγός
της ζούγκλας.

Για να πάρη θάρρος και να λυθ' ή γλώσ-
σα του, ο Σύριλ ρίχνεται με τή μούτρα στο

κόκτεϊλ. Κατεβάζει τρία ποτήρια άπανωτά.
Ύστερα, κατά τήν διάρκεια τού γεύματος,
κάνει τή στομάχι του δειγματολόγιο οίνων
και οινόπνευματων.

Κατόπι πηγαίνει να βρ'η τήν έξερευνη-
τρια, αλλά αυτή έχει γίνει άφαντη. Τού λέ-
νε ότι πήγε στο δωμάτιό της. Οαθαλέα, ο
Σύριλ πηγαίνει χτυπά τήν πόρτα τού γαλά-
ζιου δωματίου— εκεί φιλοξενείται ή λαίδη
Μπασσέ— και μπαίνει. Η λαίδη Μπασσέ,
έπαλωμένη στο κρεβάτι της διαβάσει τήν
«Στρυχνίνη μέσα στη σούπα» τού Αύλον
Ίτεν.

Σύριλ (κατάπληκτος).— Τί τρόπος
είναι αυτός; Ποιος σας έδωσε τή δικαί-
ωμα να μωβ βουτήξετε τή βιβλία μου;

Κα Μπασσέ (άγριεμένη).— Τί ζη-
τάτε στο δωμάτιό μου, κ. Μούλινερ;

Τό βιβλίο αυτό άνήκει στήν κόρη μου
Άμελι.

Σύριλ.— Τήν καλή μου τήν Άμελι,
ένα κομμάτι μάλαμα!

Κα Μπασσέ.— Τί ζητάτε σας ξα-
ναρωτώ μέσα στο δωμάτιό μου;

Σύριλ.— Άλήθεια, μωυ είπε πώς
της τή πήρατε. Φαίνεται πώς τήν δική
μου «Στρυχνίνη μέσα στη σούπα» τήν
έεχασα μέσα στο τραίνο. Με συγχώ-
ρείτε.

Κα Μπασσέ.— Για τρίτη φορά, σας
ρωτώ: Τί ζητάτε μέσα στο δωμάτιό
μου;

Σύριλ (συγκεντρώνεται).— Λαίδη
Μπασσέ, είσθε έξερευνητρια;

Κα Μπασσέ.— Μάλιστα.

Σύριλ.— Παρατηρήσατε ότι παντού
και μέσα στις άγριες ζούγκλες ακόμα,
φωλιάζει ο έρως; Γιατί λοιπόν ένας
ζωγράφος να μην αγαπήσθ;

Κα Μπασσέ.— Κύριε Μούλινερ,
είσθε για τή πανηγύρια!

Σύριλ.— Μπορεί να είμαι για τή
πανηγύρια, δεν θά μπορούσατε, όμως, να
μ' έμποδίστε να αγαπήσω τήν κόρη σας

Άμελι. Της είπα ότι θα κυττάξω να έ-
πιτύχω τήν συγκατάθεση της γρουσου-
ζας της μητέρας της... Πιστεύω νάχα

Κα Μπασσέ.— Πολύ λίγες...

Σύριλ.— Γιατί;

Κα Μπασσέ.— Γιατί εγώ είμαι ή
μητέρα της Άμελι.

Σύριλ.— Άλήθεια! Δεν τή είχα
προσέξει! (Αύστηρά). Τί ζητάτε άπάνω
στο κρεβάτι μου;

Κα Μπασσέ.— Δεν είναι τή κρεβ-
βάτι σας. Είναι δική μου.

Σύριλ.— Όλα αυτά μωυ φαίνονται
ύποπτα. Θα έρευνήσω, όμως, για να μά-
θω τήν αλήθεια. Συνδέομαι πολύ με τούς
οικοδεσπότες. Καληνύχτα σας.

□ □

Ο Σύριλ, άφου έρ' με έδρα σουλάτσαρε
στήν ταράτσα θυθισμένος σε θαυεία συλλογή
ξαναγεννά στο γαλάζιο δωμάτιό για να συ-
νέλθω τις άναμνήσεις του.

Κα Μπασσέ.— Πάλι έσείς!

Σύριλ.— Ναι, εγώ. Έθρα, όμως,
να σας ρωτήσω κάτι. Μωυ είχατε π'η
πώς μπορώ ή πώς δεν μπορώ;

Κα Μπασσέ.— Τί πράγμα;

Σύριλ.— Νά παντρευτώ τήν Ά-
μελι;

Κα Μπασσέ.— Όχι, δεν μπορείτε.

Σύριλ.— Όχι; Είσθε βεβαία;

Κα Μπασσέ.— Βεβαιότητα.
Σύριλ.— Ξανακαλυνύχτα σας.

Ο Σύριλ πηγαίνει στο δωμάτιό του για να τελειώσει την ανάγνωση του αστυνομικού μυθιστορημάτος του.. Τό είχε αφήσει σ' ένα πολύ ενδιαφέρον σημείον. Την στιγμή που ο Ινσπектор Μούλινερ κτύπησε απ' την χαρμάδα της πόρτας του υπογείου, με κομμένη την αναπνοή απ' την φρίκη! Τί παθητική προμηνυόταν ή συνέχεια.

Ξαφνικά όμως, με κραυγήν πόνου και αδύνης, ο Σύριλ ξαναθυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει το βιβλίο στο τραίνο.

Τί να κάνει;

Μιά λύση υπάρχει: να κλέψει το αντίτυπο της λαϊκής Μπασσέ. Αυτή την ώρα για σίγουρα ή εξερευνητρια θα κοιμάται και θα ονειρεύεται τις τίγρεις και τους πάνθηρες της ζούγκλας.

Αμ' έπος, αμ' έργον...

Ακροποδητή, ο Σύριλ βγαίνει στο διάδρομο, φθάνει μπροστά στο γαλάζιο δωμάτιο ανοίγει σιγά-σιγά την πόρτα κι' ύστερα την κλείνει πίσω του. Με προφυλάξεις έρυθρό-δερμου φθάνει ως το προσκέφαλο της εξερευνητριας που κοιμάται και παίρνει το βιβλίο. Μόλις τάβαλε όμως στην τσέπη του, εα πόδια του μπλέκονται στα σύρματα της μικρής λάμπας του κοιμηδίνου που πέφτει κάτω με διαβολικό θόρυβο.

Η λαϊκή Μπασσέ βρίσκεται μονομιάς στο πόδι κι' ανάβει το φως.

Κα Μπασσέ (σατισμένη).— Πάλι έσεις! Μά δεν μπορώ νάχω καθόλου ή-συχία μαζί σας! Δεν φαντάζομαι νάχετε την άπατηση να συγκατοικήσουμε στο δωμάτιο;

Σύριλ (για να πη κάτι).— Είδατε; Όλη ώρα εδώ με βλέπετε!

Κα Μπασσέ.— Ό σέρ Μόρτιμωρ μου είχε προείπει πως το δωμάτιο αυτό είναι στοιχειωμένο. Αν ήξερα, όμως, πως το στοιχείο είσθε σεις, κ. Μούλινερ, θα έτοιμαζα τις βολιτσες μου και θα πήγαινα να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο!

Σύριλ (ντροπαλά).— Γισμάεχομαι πως δεν φέρθηκα απολύτως εν τάξει. Με δικαιολογεί, όμως, ο μεγάλος έρωας που τρέφω προς την κόρη σας. Γιατί αν έννοείτε να με παντρεύετε με την 'Αμελί;

Κα Μπασσέ.— Έχω άλλα σχέδια γι' αυτήν. Θα την παντρεύω μ' έναν γερό άνδρα, με μύς κι' όχι μ' έναν χαμαιλέοντα! Τά βάλατε ποτέ με ρινόκερω κ. Μούλινερ;

Σύριλ.— Θεός φυλάξει!

Κα Μπασσέ.— Ένώ αντίθετως, ο Λέστερ Μελντάρχαμ που μου την ζήτησε εις γάμον πριν απ' το γεύμα είχαν αντιμετώπισει ένένα ρινόκερους. Γι' αυτό το συγκατετέθηκα στον γάμο τους. Αν-δρα θέλει ή κόρη μου, όχι χαμαιλέοντα!

□ □

Ο Σύριλ εγκαταλείπει το δωμάτιο χωρίς λέξη, με το κλεμμένο μυθιστόρημα στην τσέπη. Κατασπινόμενος επιστρέφει στο δωμάτιό του, πετά την «Στρυχνίνη μέσα στη σουπιά» πάνω στο κρεβάτι και θηματίζει νευρικά. Ξαφνικά ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει ο εξερευνητής Λέστερ Μελντάρχαμ με πνιχτές και νιτάρει με βλέμμα λυγρής και θφους απειλητικό.

Λέστερ.— Δόστε μου πίσω τά κοσμήματα.

Σύριλ (κατάπληκτος).— Ποιά κοσμήματα;

Λέστερ.— Δεν ξέρω ποιά κοσμήματα. Ίσως τά μαργαριτάρια των Βίγκαμ ή τά διαμάντια των Μπασσέ ή τά ζαφείρια των Σίμσον. Δεν θυμώμαι από ποιο

δωμάτιο σάς είδα να βγαίνετε.

Σύριλ (άρχίζει να καταλαβαίνει).— Όποτε με είδατε να βγαίνω από ένα δωμάτιο; Είχα μιά συζήτηση με την λαϊκή Μπασσέ επί ιδιωτικής υποθέσεως που δεν έχει καμιά σχέση με διαμάντια.

Λέστερ.— Είσθε βέβαιος;

Σύριλ.— Απολύτως. Μιλήσαμε για ρινόκερους, για πύθωνες, για την κόρη της 'Αμελί, για χαμαιλέοντας, και για τον έαυτό μου ακόμη! Όστερα έφυγα.

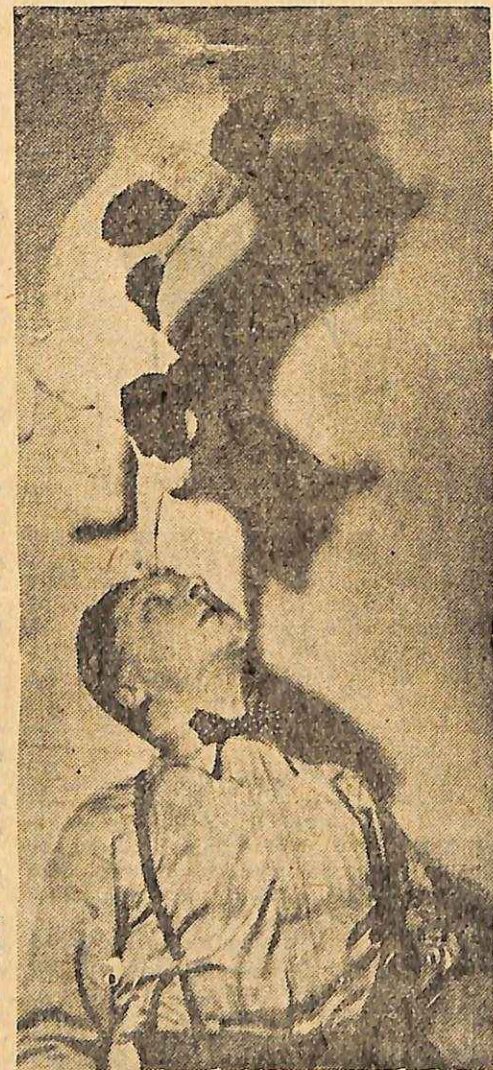
Λέστερ.— Ας είνε. Αν λείπη τίποτε αύριο το πρωί, ξέρω τι θα κάνω. Μπα! Τί βιβλίο είναι αυτό; Το Αύλον Ιτεν; Ας τό πάρω να τό διαβάσω!

— □

Μόλις έφυγε ο Λέστερ, ο Σύριλ αρχίζει να βρίζει. Τί να διαβάσει τώρα;

Ξαφνικά ανοίγει πάλι ή πόρτα του. Αυτή την φορά, βλέπει έξωλη την λαϊκή Μπασσέ.

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ

Σας παρουσιάσαμε την περασμένη εβδομάδα ένα περίφημο σκυλί... ήθοιο του θεάτρου. Αυτή τη φορά σάς παρουσιάζουμε τον αυτόδελο του, Ρόντυ, που είναι ένας διάσημος ακροβάτης. Θαυμάστε τον πως κατωρθώνει να στέκεται σε ισορροπία, με το ένα πόδι, πάνω στο μέτωπο του κυρίου του και πότε μας, πόσοι διπλούς... οι άδελφοί του θα μπορούσαν να τον μιμηθούν.

Κα Μπασσέ (έξω φρενών).— Δός μου πίσω το βιβλίο μου!

Σύριλ (που έχει μιά έμπνευση).— Τό βιβλίο σας τό πήρε ο Λέστερ Μελντάρχαμ.

Κα Μπασσέ.— Μην είσθε ήλίθιος!

Σύριλ.— Αυτός, σάς λέω! Την ώρα που έρχόμουν πρό όλίγου στο δωμάτιό σας, όταν κοιμώσασταν, τον είδα να βγαίνει από μέσα. Αν θέλετε, πάμε στο δωμάτιό του, να τον συλλάβουμε επ' αυτοφώρ.

Κα Μπασσέ.— Μά είναι δυνατόν! Άνθρωπος που σκότωσε λεοντάρι, μ' ένα κλειδί σαρδελλοκουτιού!

Σύριλ.— Είναι το αίσχιστο είδους!

Κα Μπασσέ.— Κι' άρραβωνιαστικός της κόρης μου! Αν λέτε αλήθεια, θα το δώσω τά παπούτσια στο χέρι! Πάμε!

□ □

Σε λίγο, ή λαϊκή Μπασσέ με τον Σύριλ κάνουν επίθεση έναντίον του δωματίου του εξερευνητού που διαβάσει το βιβλίο. Η λαϊκή Μπασσέ τό αρπάζει απ' τά χέρια του.

Κα Μπασσέ.— Όποτε σεις μου κλέψατε το βιβλίο μου;

Λέστερ.— Ποιό βιβλίο σας; Τό δανείστηκα απ' τον κ. Μούλινερ.

Σύριλ.— Κολοκύθα! Η λαϊκή Μπασσέ γνωρίζει πολύ καλά ότι τό δικό μου αντίτυπο της «Στρυχνίνης μέσα στην σουπιά» τό εξέχασα στο βαγόνι του τραίνου.

Κα Μπασσέ.— Ακριβώς! Και σάς προειδοποιώ, εξερευνητά, πως ύστερα από μιά τόσο άτιμη πράξη μην περιμένετε να πάρτε την κόρη μου! Πάμε κ. Σύριλ!

□ □

Μπροστά στο δωμάτιο του ο Σύριλ σταματά και λείι στην λαϊκή Μπασσέ.

Σύριλ.— Φτηνά την γλύτωσε ή κόρη σας! Φανταστήτε να παντρευόταν έναν τέτοιο ληστή! Θα είναι μεγάλη άνακούφιση για σάς να πάρη έναν ζωγράφο σαν έμένα!

Κα Μπασσέ.— Μήπως νομίζατε πως έξ άφορμής όσων συνέβησαν θα σάς δεχθώ για γαμπρό μου;

Με ένα πήδημα πάνθηρος, ο Σύριλ αρπάζει το βιβλίο απ' τά χέρια της λαϊκής Μπασσέ και τρέχει να κλειδαμπαρωθή μέσα στο δωμάτιό του. Η λαϊκή γίνεται έξω φρενών, αλλά ύστερα αποτόμως μαλακώνει.

Κα Μπασσέ (ικετευτικά άπόξω).— Κύριε Μούλινερ! Δόστε μου τό βιβλίο μου!

Σύριλ.— Ασφαλώς όχι. Θα τό διαβάσω απ' την πρώτη ως την τελευταία γραμμή. Φυσικά, αν μου τό ζητούσε ή μέλλουσα πεθερά μου, τά πράγματα θα ήσαν διαφορετικά....

Κα Μπασσέ.— Σύμφωνοι!

Σύριλ.— Μοι δίνετε την 'Αμελί;

Κα Μπασσέ.— Πάρτε την!

Σύριλ (ανοίγει την πόρτα).— Να σέ φιλήσω πεθερά μου! Πάμε τώρα να τό διαβάσουμε μαζί στην βιβλιοθήκη!

ΖΕΠ.—

Οι άνθρωποι που παίζουν με τον θάνατο

Τό γραγικό πάθημα του Ούγγρου ακροβάτου, που τσάκισε πριν λίγες εβδομάδες την σπονδυλική του στήλη σ' ένα κέντρο των 'Αθηνών θα έβαλε πολλούς σε σκέψεις ως προς τά θέλητρα του επαγγέλματος αυτού.

Θα υπήρξαν, ασφαλώς, εκείνοι που, πριν δοϋν τον άτυχο ακροβάτη να κάνει, κυριολεκτικώς πιά, τό πήδημα του θανάτου, θεωρούσαν τό έπάγγελμα του ακροβάτη μονάχα σαν ένα άραίο δρόμο που οδηγεί προς την δόξαν και τον πλούτο. Τά άλλα; Ζητήματα συνθησίας και έξασκήσεως! Ίσως μάλιστα να βρέθηκαν και μερικοί που να είπαν ότι ο Ούγγρος δεν ήταν έσο έπρεπε τεχνικής, γι' αυτό και την έπαδε. Έν τούτοις θα σάς μιλήσωμε παρακάτω για ένα τρίο περίφημων ακροβατών, των μεγαλειτέρων στο είδος τους, σ' όλο τον κόσμο, που ούτε κι' αυτό διέφυγε, έν μέρει τουλάχιστον, την σκληρή μοίρα που περιμένει λίγο πολύ όλους αυτούς που παίζουν κάθε τόσο την ζωή τους κορώνα γράμματα.

Είναι — ή μάλλον: ήσαν — οι άδελφοί Κοντόνα: Ο Καλό, ο Άλφρέντο και ή γυναίκα του τελευταίου, Λίλιαν. Ήσαν αλωριστά ακροβάται και ένεφανίζοντο πάντα μαζί. Τό νούμερό τους, μοναδικό στον κόσμο, ήταν ένα διπλό και έπικινδυνότατο πήδημα στο κενό με ταχύτητα 120 χιλμ. την ώρα. Άληθινό θαύμα ακριβείας, τόλμης και εύκυνσίας. Η εύτυχία πάντα τους χαμογελούσε και τους γέμιζε δόξα και λεπτά. Ήσαν έκατομμυριούχοι. Τους έβλεπε ως επί τό πλείστον τό περίφημο ίπποδρόμιο Μπάρνου.

Φαίνεται, όμως, ότι, όπως συμβαίνει με τους άλλους ανθρώπους, και τους ακροβάτας, μερικά τυχαία κατά τά φαινόμενα περιστατικά του βίου γίνονται μοιραία.

Πριν δέκα χρόνια, περνώντας τό περίφημο τρίο από την Γερμανία, δέχθηκε την έπισκεψη του σκηνοθέτη του φιλμ «Βαριετέ», ο όποιος τους πρότεινε να υποκαταστήσουν, να «ντουμπλάρουν», όπως λένε στην κινηματογραφική γλώσσα, στις έπικινδυνες σκηνές του ίπποδρόμου τους πρωταγωνιστάς του φιλμ Λία ντέ Ποϋττι, Έμιλ Γιάννινγκς και Βάρβικ Βάρντ. Οι Κοντόνα δέχθηκαν. Αυτό, φαίνεται, να περιμενε και τό πεπρωμένο τους για ν' αρχίση να τους καταδιώκη.

Πραγματικά, από την στιγμή εκείνη, άρχισαν οι άτυχες για τους πανευτυχείς, ως τότε, ακροβάτας.

Όπως φαίνεται δέ, οι τρεις ακροβάται συνέδεσαν, χωρίς να θέλουν την τύχη τους με τους τρεις πρωταγωνιστάς του περίφημου φιλμ, που στάθηκαν τόσο άτυχοι ύστερ' απ' αυτό.

Και πραγματικά: ή Λία ντέ Ποϋττι, πρώτη πληρώνει τον φόρο της στο πεπρωμένο, αυτοκτονεί ένα βράδυ, άπογοητευμένη από τό ένδοξο στάδιό της, που τό θεωρούσε εκείνη άδείο και χωρίς κανένα θέλητρο. Ο Βάρβικ Βάρντ πεθαίνει μιά μέρα εφαιρικά και έντελώς μυστηριωδώς, και ο Έμιλ Γιάννινγκς — χωρίς να ξέρη κανείς γιατί, βυθίζεται, γεμάτος δόξα ακόμη, στην άφάνεια.

Ας έρθωμε τώρα στο τρίο Κοντόνα.

Μιά μέρα, για πρώτη φορά από της ύπαρξέως του, τό τρίο χωρίζεται. Όλοι των έχουν την έντύπωση ότι ά χωρισμός είναι μονάχα για λίγες μέρες, όσες θα έφθαναν για να πάγη ή Λίλιαν ως την Κοπεγχάγη και να κάνει, μόνη της, μιά επίδειξη. Και όμως, ο χωρισμός αυτός ήταν γραφτό να είναι όριστικός. Η Λίλιαν φεύγει, αλλά δεν ζαναγυρίζει.

Πρώτα, κάθε βράδυ, προτού κάνουν τό νούμερό τους, ο σύζυγος της Λίλιαν συνήθιζε να έπιθεωρή μόνος του με στοργική φροντίδα και λεπτολόγο προσοχή, την αιώρα της γυναίκας του.

Τό τραγικό εκείνο βράδυ της Κοπεγχάγης, κανείς δεν βρέθηκε να κάνει τον άπαράτητο αυτό έλεγο. Και αυτό συνέβαινε για πρώτη φορά...

Ένας κρίκος ξεφεύγει την ώρα που ή Λίλιαν βρισκόταν στο δύσκολο σημείο του νούμερου και ή άτυχη ακροβάτης πέφτει και τσακίζεται ανάμεσα στις κραυγές φρίκης και τρόμου των θεατών, στο στίβο.

Πήγε νάνταμωση την Λα ντέ Ποϋττι. Ο θάνατός της έκανε μεγάλη έντύπωση και από τότε, κάθε χρόνο την ή-μέρα και την ώρα του τραγικού θανάτου της σ' όλα τά ίπποδρόμια του κόσμου, από τά πολυτελέστερα ως τά πιο φτωχά που περιδεύουν στα χωριά, γίνεται μιά συγκινητική τελετή: ο θεατρώνης διακόπτει την παράσταση, και καλεί θίασο και κοινόν να κρατήσουν ένός λεπτό σιωπή εις μνήμην εκείνης που έδωκε την ζωή της θυσία στον βωμό της λαϊκής ψυχαγωγίας. Την ίδια στιγμή από τό ύψος της στέγης των ίπποδρομιών πέφτουν λευκά άνθη και σκεπάζουν τον στίβο.

□ □

Τό πάθημα της γυναίκας του, έχει έπηρεάσει πολύ τον άντρα της Άλφρέντο. Και κλαίει άπαρηγόρητα. Για πολλόν καιρό δεν παίζει. Έπί τέλους κάποτε ξαναγυρνά στον στίβο του θανάτου, αλλά δεν είναι πιά σίγουρος για τον έ-αυτό του. Τά χέρια του δεν είναι πιά οι άτσάλινες εκείνες λαβίδες που άρπαζαν στην κατάλληλη στιγμή την αιώρα για να γίνη τό έπικίνδυνο πήδημα. Οι δικόι του τό αντίλαμβάνονται αυτό, και προσπαθούν να τον άποτρέψουν, τον συμβουλεύουν να ξεκουραστή ακόμη λίγο. Ο Άλφρέντο, όμως, δεν τους άκούει. Σκαρφαλώνει στο ύψος της αιώρας του και ή παράσταση αρχίζει.

Μιά στιγμή, όμως, άφηρημάδας — ί-σως να σκεπτότανε εκείνη την ώρα την Λίλιαν — και ή αιώρα περνά χωρίς να την πιάση ο Άλφρέντο. Βαρύς πέφτει κάτω. Και είναι αλήθεια ότι πέφτει αυτός μέσα στο δίχτυ, αλλά τό πέσιμο ή-πηρεε τόσο άσχημο, που ο άτυχής ακροβάτης βγάζει τον άμο του. Η ά-νάρρωσή του είναι βραδυτάτη αλλά χωρίς να τον ξαναφέρη προς τον στίβο. Ο

Η άτυχη Λίλιαν του τρίο Κοντόνα

γιατροί του λένε ότι δεν μπορεί πιά να «εργάζεται». Έχει μείνει άνάτηρος. Ο Άλφρέντο πίνει και τό δεύτερο αυτό πικρό ποτήρι και άποσύρεται στην έξοχή. Εκεί έρχεται να τον παρηγορήσει μιά γυναίκα που τον άγαπούσε από καιρό: ήταν ή παρτεναίρ του στο δύσκολο νούμερο. Αυτή που έπρόκειτο να αντικαταστήση την Λίλιαν στην αιώρα. Ο Άλφρέντο συγκινημένος της άνταποδίδει την στοργή που τό δείχνει και στο τέλος την παντρεύεται.

□ □

Τό τρίο Κοντόνα έχει πιά τελείως διαλυθί. Μένει μονάχα τό τρίο μέλος του, ο Καλό. Παντρεμένος κι' αυτός με μιά Ισπανίδα χορεύτρια, φέρνει βαρεια την μοίρα του. Αποφασίζει λοιπόν, να αντιδράση. Βρίσκει δυό νέους, που έδειχναν μεγάλη κλίση στο έπάγγελμα και που έπανελημμένως τον είχαν παρακολουθήσει, και αφού τους γυμνάσει επί δυό χρόνια, εμφανίζεται ένα βράδυ μαζί τους στο περίφημο παρισινό τσίρκο Μεντραν άς τρίο Κοντόνα. Θριαμβεύουν. Άλλ' ως πότε; Κανείς δεν ξέρει.

□ □

Θέλετε τώρα να μάθετε και τί έγινε ο Άλφρέντο; Η νέα του συζυγική ζωή δεν κράτησε πολύ. Η γυναίκα άρχισε σε λίγο και τέλος άποφασίζουν οι δυό σύζυγοι τό διαζύγιο. Ο Άλφρέντο, όμως, άγαπούσε την γυναίκα του, και μιά μέρα, την σκοτώνει μέσα στο γραφείο του δικηγόρου όπου πήγαν για την υποθέσή τους, και αυτοκτονεί κατόπιν και αυτός....

Α. Ε.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ

Ο αίσθηματικός άθλητής.—
Ένας ενδιαφέρων διαγωνισμός

Από καιρού εις καιρόν, οι άρχοντες των φίλμ, στο Χόλλυγουντ, αισθάνονται την ανάγκη να μάθουν ποιά είναι τα γούστα του κοινού και πού άστρο εξακολουθεί να μεσουρανή στο στερέωμα των συμπαιθειών και προτιμήσεων του κοινού. Βέβαια, τα γράμματα που παίρνει ένας «στάρ» και οι εισπράξεις από τα φίλμ τους, είναι στοιχεία άρκετά για να ξη κανείς μια ιδέα περί όλων αυτών των πραγμάτων, ο άμερικανός όμως, έχει μεγάλη άδυναμία στις στατιστικές και πρό πάντων, ο κινηματογραφικός παραγωγός. Τό προχειρότερο δέ μέσο γιό νάχη μια καλή και πρόσφατο στατιστική είναι να κάνει ένα δημοψήφισμα. Νά ρωτήσει δηλ. άπ' ευθείας τό κοινό τι σκέπτεται και τι νοιώθει γιά τον Α ή Β άστέρα.

Τελευταίως όμως έγινε και ένα ομαδικό δημοψήφισμα, από ους ιδιοκτήτας κινματογράφων όλης της Αμερικής. Έρωτήθηκε δηλ. τό άμερικανικό κοινό ποιό είναι σήμερα οι ευνοούμενοι του άστέρες. Τονίζουμε τό «σήμερα» γιατί άλλοι ήταν χθές αυτοί οι ευνοούμενοι και άλλοι—δέν ξέρει κανείς ποιοι—θαίαι αύριο. Λοιπόν έχετε την περιέργεια να δήτε σε ποιά μοίρα βρίσκονται—κατά τούς Αμερικανούς—οι συμπαιθεί σας; Ακούστε...

Τύχη άστέρων

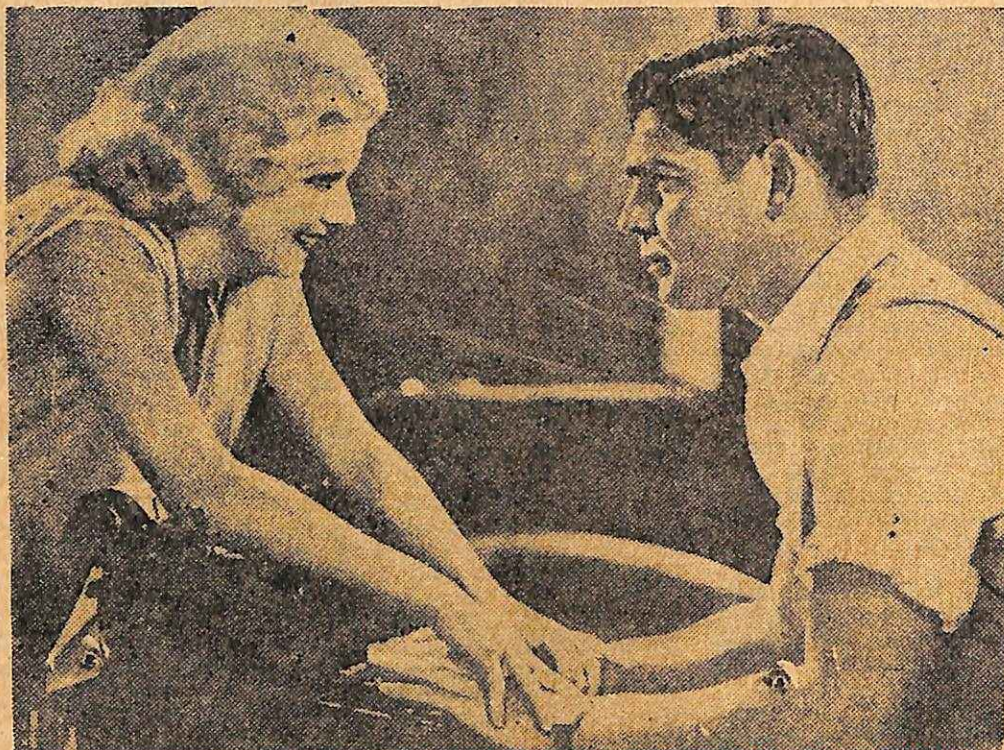
Πρώτοι και καλλίτεροι, έρχονται οι περίφημοι χορευτάι Φρέντ Άστair και Τζίντζερ Ρότζερς. Ύστερ από αυτό τό χορευτικό ζευγάρι έρχεται τό τραγουδιστικό ζεύγος: Ζαννέτ Μάκντοναλντ και Νέλσον Έντι. Η Γκρέτα Γκάρμπο έρχεται... 20ή στις προτιμήσεις του άμερικανικού κοινού και ή Μαρλένε Ντίτριχ 26η!

Τήν τρίτη θέση, ύστερ από τά δύο παραπάνω ζευγάρια διεξεδίκησαν—καθείς γιά λογαριασμό του—ο περίφημος και τόσο αγαπητός έδώ, γόης Κλάρκ Γκαίημπλ και ο επίσης γνωστός και συμπαθής Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Ο άγών υπήρξε σκληρός—δπως θα λέγαμε γιά κανένα «μάτς» φούτ—μπώλ λ.χ.—μεταξύ των δύο αυτών άστέρων. Αγών δηλ... έρήμην των, άφοδ διεξήγετο μόνον μεταξύ των θαυμαστών σου, και λίγο έλειψε ο νεαρός Ταίη-

λορ να βάλη κάτω τον Κλάρκ, την τελευταία, όμως στιγμή κατέφθασαν ομαδικώς οι ψηφοί του Πόρτλαντ, του μέρους δηλ. όπου πρωτάρχισε ο Κλάρκ, και έτσι ή πλάστιγγ έκλινε οριστικώς υπέρ αυτού.

Αν θέλετε, τώρα, να μάθετε... και την τύχη των άλλων άστέρων, ήλθαν στο δημοψήφισμα αυτό με την εξής σειρά: Ουίλλιαμ Πόουελ, Σίρλεϋ Τέμπλ, Νόρμα Σήρερ, Έντι Κάντορ, Μάρξ Μπρόδερς, Τζόαν Κράουφορντ, Τζαίημς Κάγκνεϋ, Κλωντέντ Κολμπερ, Μάε Ουέστ, Τσάρλι Τσάπλιν, Τσάρλς Λάφτον, κ.τ.λ....

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΧΗ ΤΖΙΝ ΧΑΡΚΟΥ, ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΦΙΛΜ «Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΑΪΓΚΟΝ»

Δέν ξέρομε, τώρα, αν ο Κλάρκ Γκαίημπλ και ο Ρόμπερτ Ταίηλορ, που εργάζονται μαζί στην ίδια εταιρία, την Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, και πού τά καμαρίνια τους, μάλιστα, είναι πλάι-πλάι, έχουν μείνει ένθουσιασμένοι από τό άποτελέσματα του δημοψηφίσματος, πάντως, όμως, θα γέλασαν άρκετά διαβάζοντας τούς φανταχτερούς τίτλους πού έστέγασαν τά εξέστηλα των έφημερίδων πού έγραφαν γιά τό δημοψήφισμα:

ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΛΑΡΚ-ΜΠΟΜΠ;

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ' 1 ΕΡΑΣΤΗΣ; Ο ΚΛΑΡΚ Η Ο ΜΠΟΜΠ (Ο ΡΟΜΠΕΡΤ);

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΒΓΑΛΤΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ.

Ο ΚΛΑΡΚ ΘΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Κ.τ.λ., Κ.τ.λ., Κ.τ.λ.

Από τον Ροδ. Βαλεντίνο στον Κλάρκ Γκαίημπλ

Σήμερα δέν θα μάς άπασχολήση περισσότερο ο διαγωνισμός αυτός, ούτε ιδιαίτέρως και ο Ρόμπερτ Ταίηλορ, γιά τον όποιο ίσως γράψουμε άργότερα.

Θέμα μας είναι ο αντίπαλός του, ο γόης Κλάρκ, πού έκανε ως τώρα τόσα γυναικεία μάτια να δακρύσουν και τόσες ευαίσθητες καρδιές να χτυπήσουν γι' αυτόν.

Αν ήθελε κανείς να χαρακτηρίση την κινηματογραφική εξέλιξη, υπό έποψιν άνδρικών προσώπων, θα την χώριζε σε δύο μεγάλες περιόδους: την βαλεντινική και την κλαρκική.

Όταν ο Κλάρκ Γκαίημπλ πρωτοφάνηκε σε ρόλους «ζέν-πρεμιέ» σημειώνοντας τις πρώτες του επιτυχίες στον «Κατήφορο», την «Γοητεία» και τούς «Τιτάνες» του Ουόρναντ, αναποδούρισε κάθε ως τότε, κρατούσα αντίληψη περί του Δόν Ζουάν της δόνης. Και φυσικά έξετόπισε άμέσως, τον περίφημο τότε Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Στην λατινική κατατομή του Ιταλοαμερικανού Ροδόλφου, άντάναζε μορφή του άθλητού, με τά πολύ μεγάλα αυτιά, τά άτίθασσα μαλλιά, τό γεμάτο ειλκρινεία και αίσιοδοξία χαμόγελο, και τέλος τις γροθιές πού ξέρον να χτυπούν την ώρα και εκεί πού πρέπει. Δέν είναι πιά ο ρομαντικός ήρωας πού αναστενάζει κάτω από τό σεληνόφως, πού άγκαλιάζει τις γυναικες με ένα είδος γλυκύτητος και γοητείας λιγάκι... γυναικείας, δέν είναι τέλος, ο ωραίος έραστής του «Αίματος ροϋ στίβου» και του «Κυρίου Μπω-κάρ». Είναι ο δυνατός, πού ξέρει τι θέλει, και ζητά αυτό πού θέλει θαρραλέα, χωρίς ρωμάντσες κάτω από τά παράθυρα της έρωμένης του και κάπου-κάπου με τις γροθιές του πού είπαμε, ως τελευταίο επίχειρημα!

Η έντύπωσις υπήρξε καταπληκτική. Ο Κλάρκ έγινε γιά πολλά χρόνια τό είδωλο των κοριτσιών. Υπήρξε ο Δημόσιος έραστής ό π' άριθ' 1 και κρατάει ακόμη τά σκήπτρα, χωρίς να φοβάται τόν... παρείσακτο, τόν Ρόμπερτ Ταίηλορ, πού του όποίου έν το-

τοις τό άστρο ανατέλλει με τόση λαμπρότητα.

Ίσως τώρα, γιά τούς άμερικανούς, να υπάρχει και ο ειδικός αυτός λόγος, να λατρεύουν τόσο τον Κλάρκ Γκαίημπλ, ως διάδοχο του Ροδόλφου Βαλεντίνο: Αυτός ήταν ο τύπος του Λατίνου, ενώ ο Κλάρκ είναι ο Αμερικανός 100%. Οι φυλετικοί δεσμοί, βλέπετε δέν αφήνουν ποτέ άσυγκίνητη τη μάζα...

Ξεκίνημα

Δύσκολο πολύ υπήρξε τό ξεκίνημα του Κλάρκ γιά την κατάκτηση της δόξης. Τά πρώτα παιδικά του χρόνια τά πέρασε ο Ουίλλιαμ (αυτό ήταν τό βαπτιστικό του όνομα) σ' ένα μικρό χωριό του Όγκάιο.

Ο πατέρας του διατηρούσε ένα πρατήριο λαδιού και πετρελαίου. Ζούσαν όπωσδήποτε άνετα, και ή χαρά του μικρού Ουίλλιαμ ήταν να τρέχη στο δάσος, στο βουνό, να παίξη με τούς συνομηλίκους του και με τά σκυλιά του πατέρα του πού τον λάτρευε. Είχε την άτυχία ο μικρός Ουίλλιαμ να χάση από μωρό την μητέρα του, κι έτσι ο πατέρας του τον άγαπούσε διπλά.

Μια μέρα, ο Ουίλλιαμ, πού ήταν τότε έξι έτών, βλέπει τον πατέρα του ναρχεται από την πόλη με μια νέα και ωραία κυρία. Ήταν ή νέα του σύζυγος. Τήν έλεγαν Κλάντυς, Κλάντυς Γκαίημπλ. Ο μικρός όρφανός την άγάπησε από την πρώτη στιγμή και της άφωσιώθηκε όλόψυχα. Και ή άγάπη του αυτή δέν έσβυσε ούτε σάν μεγάλωνε κι' έγινε «κατί» όπως άνειρευότανε: της μητέρας του τό έπιθετο διάλεξε γιά καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο.

Όταν έγινε 17 έτών, ο Ουίλλιαμ άφψε τούς γονείς του και πήγε να βρή μόνος την τύχη του. Τό όνειρό του ήταν να γίνει γιατρός. Οι γονείς του έκλαψαν γιά τον γορισμό, αλλά και δέν θέλησαν να το κόψουν την όρμη. Τόν έφωδίασαν με όσα χρήματα μπορούσαν και τόν έστειλαν στο Άκρον. Εκεί ο Ουίλλιαμ, άργισε πρώτα γυρεύοντας δουλειά. Γιατί γιά να σπουδάση, έπρεπε να εργασθί. Λέγοντας ψέμματα, ως προς την ήλικία του, βρήκε θέση ως χρονομέτρης σ' ένα εργοστάσιο καουτσούκ. Κερδίζει τώρα 100 δολάρια τό μήνα, ελάχιστα γιά τόν έπιδοκόμενο σκοπό, άλλ' όπωσδήποτε... Είναι όμως φρόνιμο παιδί—τόσο φρόνιμο, ώστε να κοκκινίξη μπροστά σ' ένα κορίτσι!—και δέν κάνει σπατάλες. Ο πατέρας του είναι υπερευχαριστήμενος. Ο Ουίλλιαμ όμως κουράζεται πολύ και δέν λέγει τίποτε. Όνειρεύεται να γίνει ο καλός εκείνος γιατρός του χωριού, πού διασχίζει την ύπαιθρο μέσα σ' ένα παλιό φορτάκι και φροντίζει με πατρική στοργή γιά την υγεία των χωρικών αφήνοντας κάπου-κάπου κάτω από τό μαξιλάρι κανενός φτωχού αρρώστου και τά άπαραίτητα γιά τό φάρμακα λεπτά... Αυτά όνειρεύεται

ο Ουίλλιαμ. Ο δαίμων όμως του Θεάτρου άλλα τούκλωθε.

Μια μέρα, είδε στο έστιατόριο πού έτρωγε, μερικά νέα πρόσωπα. Έτρωγαν μαζί, γελοούσαν, θορυβούσαν. Ήσαν τά μέλη ενός θιάσου πού είχε έρθει γιά να παραστήση στο Άκρον. Ή συνάντησις αυτή έπέπρωτο να είναι μοιραία γιά τον νεαρό Ουίλλιαμ: υπήρξε ή καταστροφή του ωραίου οικοδομήματος πού είχε χτίσει στην φαντασία του. Ο Ουίλλιαμ παρηκολούθησε μ' ενδιαφέρον της κουβέντες των ήθοποιών και σε λίγο πλησίαζε και έπιανε μαζί τούς σχέςεις. Τόσο δέ καταθελγθηκε από όσα άκουσε γιά τη ζωή του θεάτρου, πού τό βράδυ, αντί να πάη στο συνηθισμένο πανεπιστημιακό μάθημα, πήγε στο θέατρο, γώθηκε στα παρασκήνια και από εκεί παρα-

κολούθησε τις παραστάσεις. Τελείωσε! Από εκείνο τό βράδυ, ο Ουίλλιαμ εγκατέλειπε και ιατρική και όνειρα και ακολουθούσε τον θίασο. Έπαιξε μαζί του, διεκρίθη και τά κατόπι είναι γνωστά: είναι ή στερεότυπη σχεδόν ιστορία κάθε στάρ: ένας σκηνοθέτης τον βλέπει μια μέρα τυχαίως, αντιλαμβάνεται τον κρυμμένο θησαυρό, του δίνει τά πρώτα ρολάκια, ύστερα μεγαλύτερους ρόλους... και μια μέρα ξαφνικά, εμφανίζεται ο Κλάρκ Γκαίημπλ, αντίπαλος επικίνδυνος του μεσουρανούτος Βαλεντίνο. Αλλά ως να φθάση ως αυτό, πόσοι κόποι, πόσα ξενύχτια μπρός στον καθρέφτη, πόσες απογοητεύσεις...

Όπως ξέρομε, όμως, κάθε άρχή δύσκολη...

ΑΩΡΕΛ ΜΠΙΓΚΜΑΝ

ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΤΑΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΚΛΑΡΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαργαρίτα ντέ Σεβερνύ, συναντά ύστερα από δέκα οχτώ χρόνια μια μέρα ξαφνικά τον γιου της Ζάν, το παιδί που είχε κάνει τότε, νέα κοπέλλα ακόμη, με τον παιδικό της φίλο Ροζέ Ρεμοντέ, που πέθανε ύστερα από μια δραματική συνάντησή του με τον αδελφό της Μαργαρίτας. Το παιδί εκείνο το είχε περιμαζέψει τότε η μικρή κόρη του πλαναδίου γανωματή Ρουτά, Μαριζοαίν. Η μικρή πήρε το μωρό το περιποιήθηκε. Έκτοτε και μετά τον θάνατο ακόμη του γέρω-Ρουτά, οι δυο νέοι ζουν μαζί και αγαπιούνται τρυφερά. Ο Ζάν γίνεται αξιοματινός και σάζει μια μέρα χωρίς να γνωρίζει σε μια μάχη τον συνταγματάρχη ντέ Σεβερνύ. Είς αντάλλαγμα αυτός τον παίρνει υπό την προστασία του. Το μυστικό της γυναίκας του Ζάν το ξέρει μόνο ο παλιός επιστάτης του σπιτιού της Μαργαρίτας Έρβέ. Αυτός αποφασίζει να εκμεταλλευθεί το πράγμα για να ωφεληθεί χρηματικά. Πρώτος σκοπό αυτό, σκέπτεται να χρησιμοποιήσει ως όργανό του, κάποιο νέο που είχε στην ύπηρεσία του τον Άντρέ Μοριάνι, που τον συλλαμβάνει μια μέρα να κλέφτει στο γραφείο του, χάριν της αργωσής αραβωνιαστικής του. Ο Έρβέ, τον συγχωρεί, αλλά τον βάζει να υπογράψει μπουστά σε μάρτυρας ένα χαρτί στο οποίο ο νέος ομολογεί την πράξη του. Κατόπι διώχνει τον Άντρέ. Αυτός φεύγει και χάνεται για πολλόν καιρό. Ο Έρβέ όμως που τον χρειάζεται, δεν τον ξεχνά και βάζει ένα φίλο του της Ασφαλείας, να τον βρει. Άδικα όμως έψαξε αυτός. Ο Μοριάνι προφανώς θα είχε φύγει από το Παρίσι.

22.

(Η συνέχεια)

Οι μέρες κυλούσαν και ο Έρβέ δεν εύρισκε μια λύση στο πρόβλημα που τον απασχολούσε. Και η φτώχεια μεγάλωνε. Το κοστούμι του γινόταν ακόμα πιο τριμμένο, τα παπούτσια του είχαν ξεχαρβαλωθεί, το χρηματοκιβώτιο δεν άνοιγαν πια από πολλόν καιρό. Τότε αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα. Ουμήθηκε τον Άντουαν ντέ Πονταλές και τον ύποπτο ρόλο που είχε παίξει στην εξασφάλιση του γιου της Μαργαρίτας. Στην απόγνωση που βρισκόταν σκέφθηκε ν' αποτανθεί σ' έναν.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

—Ήξερε ότι ο Άντουαν, εξαιρετικά πλούσιος, είχε πραγματοποιήσει το γάμο που ανεπιδοκίμασε η φιλοσοφία του. Ο Ισχυρός του Λουαρ-ε-Ζαίρ τον είχε εκλεγεί βουλευτή επανειλημμένως. Είχε μεγάλη εξουσία και επιρροή και επροκειτο να γίνει υπουργός του Έμποριου.

—Ο Πονταλές, θα φοβηθεί τρομερά ένα σκανόαλο, σκεφτόταν ο Έρβέ. Πρέπει όμως να ξέρω πως να εκμεταλλευθώ την περίπτωση γιατί δεν τρωμοκρατείται ευκολα και είναι αξιο να διατάξει να με συλλάβουν επί εκβιασμού. Έχει αρκετή δύναμη και σ'α μπορούσε να με στείλει στα κάτεργα. Η πρώτη τυχούχα άφορμή θα ήταν αρκετή γι' αυτό. Έρβέ, φίλε μου, πρόσεξε.

Και κατέληξε στη σκέψη ότι θα μπορούσε ίσως να δανειστή λίγα χρήματα από τον Πονταλές χωρίς να τον απειλήσει.

Όταν παρουσιάσθηκε στο μέγαρο της οδού Ντεκουρσέλ, τον εισήγαγαν σ' ένα μικρό σαλονάκι. Ο κ. ντέ Πονταλές είχε πολλούς επισκέπτες στο γραφείο του. Ο Έρβέ κάθισε και περιμενε.

Είχε περάσει ένα τέταρτο της ώρας, όταν είδε να μπαίνει στο σαλόνι ένας νέος που φαινόταν οίκειος του σπιτιού, γιατί διευθύνθηκε κατ' ευθείαν στο γραφείο του Πονταλές και μπήκε άφοδ χτύπησε ελαφρά. Κρατούσε στο χέρι του μια τσάντα γεμάτη έγγραφα και περνώντας εμπρός από τον Έρβέ, του έριξε ένα βλέμμα αφηρημένο, το βλέμμα ενός ανθρώπου που κυττάζει έναν άγνωστο χωρίς να τον βλέπει, με τη σκέψη απασχολημένη αλλού.

Μ' αν ήθεα το Έρβέ δεν έκανε καμιά εντύπωση στο νεαρό, ήθεα το νέο ετάραξε βαθύτατα τον Έρβέ, ο οποίος ανεπήδησε την ώρα που ο άλλος εξαφανιζόταν στο γραφείο του Πονταλές. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα επιφώνημα.

—Μά είναι ο Μοριάνι, ο Μοριάνι ο ίδιος! Σανακάθηκε περιμένοντας. Μια ώρα πέρασε. Κανείς δεν έβγαίνει από το γραφείο του Πονταλές. Ο Έρβέ άκουσε ένα θόρυβο φωνών συγκεχυμένο. Ένας υπηρέτης που είχε μπή στο γραφείο του βουλευτού ύστερα από ένα κουδούνισμα βγήκε σχεδόν άμέσως και διευθύνθηκε στον Έρβέ:

—Ο κ. κόμης δε θα μπορέσει να σας δεχθεί σήμερα, κύριε. Ο κ. κόμης λυπάται πολύ και σ'α παρακαλεί είτε να του γράψετε είτε να τον ζητήσετε στη Βουλή κατά τις τρεις το απόγευμα, για να του εξηγήσετε τον σκοπό της επισκέψεώς σας.

Τον σκοπό της επισκέψεώς του; Ο Έρβέ ούτε τον συλλογιζόταν πια.

—Θά ήθελα, φίλε μου, να σας ζητήσω κάποια πληροφορία, είπε, πιάνοντας με οικειότητα ένα από τα χρυσά κουμπιά της λιβρέας του υπηρέτου.

—Στάς διαταγές σας, κύριε.

—Πρό δλίγου ένας νέος μπήκε εδώ, στο γραφείο του κ. ντέ Πονταλές. Είναι ένα μελαγχρινό, ωραίο παιδί...

—Ο κ. Πιέρ Ζιρόντ;

—Πώς τον είπατε;

Ο υπηρέτης επανέλαβε το όνομα με την προθυμία και την αξιοπρέπεια ενός καλοντρεσσαρισμένου υπηρέτου. Μονάχα στο βλέμμα του διακρινόταν κάποια έκπληξη για τα τριμμένα ρούχα και την γενική εμφάνιση του συνομιλητού του.

—Θά κάνετε λάθος, είπε ο Έρβέ.

—Ο νέος που λέτε, κρατούσε μια τσάντα και φορούσε ένα κοστούμι μαρρόν;

—Ναί, είπε ο Έρβέ.

—Και φορούσε κι' ένα μονόκλ;

—Ακριβώς.

—Τότε λοιπόν δεν έκανα λάθος, είναι ο κ. Πιέρ Ζιρόντ, ο γραμματέας του κ. κόμης, είπε ο υπηρέτης. Αυτή μόνο ήταν η πληροφορία που θέλατε; —Ναί, φίλε μου, σ' ευχαριστώ. Ο Έρβέ έφυγε. Δεν θεωρούσε τον εαυτό του νικημένο.

—Πιέρ Ζιρόντ; έλεγε. Πιέρ Ζιρόντ! Δεν το ξέρω το όνομα αυτό... Νά γελάστηκα άραγε σε τέτοιο βαθμό; —Οχι... Άλλωστε θα το ξεκαθαρίσω γρήγορα το ζήτημα...

Ξαναγύρισε στο μέγαρο της οδού Κουρσέλ... Ο θυρωρός βρισκόταν στην πόρτα.

—Τι ώρα μπορώ να δώ τον κ. Πιέρ Ζιρόντ; ρώτησε.

—Στις τρεις, κύριε, απάντησε ο θυρωρός.

—Εδώ, δεν είν' έτσι;

—Ο κ. Ζιρόντ θά εχη φύγει αλλά μένει στο σπίτι του από τις τρεις έως τις πέντε...

—Έχω χάσει, ξέρετε, την διευθύνη του σπιτιού του είπε ο Έρβέ, ξύνοντας το κεφάλι του.

—Εδώ, στην οδό Ντεκουρσέλ, τρία σπίτια παρακάτω.

Στις τέσσερις ο Έρβέ χτυπούσε την πόρτα του Πιέρ Ζιρόντ. Μιά υπηρέτρια του άνοιξε και πέρασε σ' ένα δωμάτιο.

—Αν δεν είναι ο Μοριάνι, σκέφθηκε ο Έρβέ, θα φανώ αρκετά ήλιος.

Σήκωσε τούς ώμους του με αδιαφορία.

—Θά βρω καμιά ιστορία να τ'α μπαλώσω.

Η υπηρέτρια ρώτησε:

—Ποιόν πρέπει ν' αναγγείλω;

Ο Έρβέ έτοιμαζόταν να πη το όνομά του αλλά την τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε. Σκέφθηκε ότι θα ήταν σ' αν να προειδοποιούσε τον Μοριάνι—αν ήταν αυτός ο Πιέρ Ζιρόντ—να φυλαχθεί. Με ύφος αξιοπρεπές είπε στην υπηρέτρια:

—Αναγγείλατε τον κ. μαρκήσιο ντέ λ'α Μιλενφάι.

Η υπηρέτρια εξαφανίσθηκε και ξαναγύρισε σκεδόν άμέσως.

—Περάστε, κύριε.

Την ίδια στιγμή που ο Έρβέ έμπαι-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ?

νε στο σαλόνι, ένας νέος έμπαινε έπίσης από μια άλλη πόρτα. Ήταν πράγματι ο νέος που είχε συναντήσει στον Πονταλές.

Τον κύτταξε ίσια μέσα στα μάτια, καθώς τον χαιρετούσε. Και ο Έρβέ ένοιωσε την ευχαρίστηση να τον βλέπει να ταράζεται μια στιγμή, να γλωμιάζει, σ' αν να έπρόκειτο να λιποθυμήσει και με δυσκολία να κατορθώνη να ξαναβρεί την ψυχραιμία του.

—Είναι αυτός, ψιθύρισε ο Έρβέ.

—Ετείνε το χέρι του στον Ζιρόντ μ' εγκαρδιότητα και χαμογέλασε σ' αν να ήταν ευτυχισμένος που τον ξανάβλεπε: —Τόκα το χέρι... είπε. Πώς τ'α περνάς, αγόρι μου;

Ο Πιέρ Ζιρόντ τον κύτταξε με αταραξία. Ύστερα του είπε με περιφρόνηση:

—Τρελλαθήκατε, υποθέτω; Η μήπως είσθε άρρωστος;

—Εγώ; Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα στην υγεία μου.

—Τότε λοιπόν, κάνετε λάθος καλέ μου άνθρωπε... δεν σφίγγω τα χέρια των ανθρώπων που δεν γνωρίζω.

—Γιατί είμαι φτωχός; Γιατί το κοστούμι μου είναι τριμμένο και το πουκάμισό μου βρώμικο; Γιατί η λάσπη του Παρισιού κατέστρεψε πρό πολλού το βερνίκι των παπουτσιών μου; Δεν φταίω εγώ, παιδί μου. Υπάρχουν ανεβασμάτα και κατεβασμάτα. Δεν διαρρηγνύω συρτάρια, εγώ.

—Σας έπαναλαμβάνω και πάλι ότι δεν σας γνωρίζω...

—Κί' εγώ, σας λέω ότι σας γνωρίζω... Οχι βέβαια όμως με το όνομα του Πιέρ Ζιρόντ που πήρατε φαίνεται όταν φύγατε από το γραφείο μου. Τον καιρό που ήσασταν υπάλληλος του Έρβέ, όνομαζόσασταν Άνδρέας Μοριάνι—ένα όνομα πιο ποιητικό από το Πιέρ Ζιρόντ και όχι τόσο πεζό—και ήσασταν Ιταλός. Καλημέρα, Μοριάνι, τι γίνεσαι;

Και πάλι ο Έρβέ άπλωσε το χέρι του. Ο Ζιρόντ διευθύνθηκε προς την σεμινέ και τράβηξε ένα κορδόνι. Ο Έρβέ ταράχθηκε ελαφρά:

—Τι κάνετε; ρώτησε.

—Καθώς βλέπω, έχω να κάνω μ' έναν τρελλό, μ' έναν τρελλό επικίνδυνο ίσως, θά παρακαλέσω την υπηρέτριά μου να ζητήσει την βοήθεια της αστυνομίας.

—Αυτή είναι μια καλή ιδέα, κύριε Μοριάνι, γιατί έτσι μ' ένα σμπάρο θά επιτύχωμε δυο τριγόνια... Έχω στο χρηματοκιβώτιο που έχετε—και το οποίο, άλλοιμονο! είναι άδειο από καιρό—ένα πολύτιμο χαρτί που με ένοχλει. Θά το δώσω στους αξιοτίμους αυτούς κυρίους που θ' άνεβοούν εδώ και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η αστυνομία, οδηγούμενη από μένα, θά το εκμεταλλευθεί καταλλήλως.

Και καθίζοντας με αξιοπρέπεια σ'ε μια βαθεά πολυθρόνα:

—Και τώρα περιμένω τους άστυφους.

λακας.

Η υπηρέτρια μπήκε:

—Ο κύριος έσήμανε;

Μεσολάβησε ένα λεπτό, και αληθινά ήταν μια στιγμή έπίσημη, που απέφασε για τη ζωή των δύο αυτών ανθρώπων.

—Αν ο Ζιρόντ πραγματοποιούσε το σχέδιό του, θά έσήμαινε ότι ο Έρβέ είχε γελαστή, εξαπατηθείς από μια ομοιότητα.

—Αν δεν έστελνε την υπηρέτρια να φωνάξει την αστυνομία θά ήταν σ' αν να ώμολογούσε ότι ήταν ο ίδιος ο Μοριάνι.

Ο Έρβέ βασανιζόταν από μια φρικτή αγωνία, μ' αν δεν άφισε να φανή τίποτα και έκανε πώς περιμένει με άπαθεια.

—Όσο για τον Ζιρόντ, με μια ζάρα στο μέτωπο, με τα μάτια σκοτεινά, τ'α έδντια σφιγμένα, παρουσίαζε τ'α συμπτώματα μιας τρομακτικής ψυχικής αναστατώσεως.

Η υπηρέτρια νομίζοντας ότι ο κύριός της δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία της ξαναώτισε:

—Ο κύριος έσήμανε;

Ο Πιέρ Ζιρόντ έκανε ένα νεύμα απότομο για να της υποδείξει να φύγει και είπε με φωνή πνιγμένη, αγνώριστη.

—Δεν σ'α χρειάζομαι πιά.

—Ωραία! είπε ο Έρβέ χαμογελώντας.

Η υπηρέτρια βγήκε από το δωμάτιο με κάποια έκπληξη.

Μόλις είχε κλείσει την πόρτα και ο Έρβέ σηκώθηκε και πήγε στον Ζιρόντ, με τ'α δυο γέλια άπλωμένα και μιλώντας του στον ένικό:

—Σ'α συγχωρώ, παιδί μου. Είσαι καλά στην υγεία σου;

Ο Ζιρόντ ήταν συντριμμένος. Το πρόσωπό του είχε γίνει πελιδνό, σ' αν να είχε διαπράξει κάποιο έγκλημα. Τέλος μίλησε:

—Τι ήρθατε να κάνετε, εδώ; Τι ζητάτε από μένα; Τι κοινόν μπορεί να υπάρχει μεταξύ μας;

—Μου προξενείς μεγάλη λύπη, παιδί μου. Οχι, άσφαλώς δεν περίμενα ν'α με υποδεχθείς με τέτοιο τρόπο. Έτσι με ανταμείβεις για την καλωσύνη μου απέναντί σου; Έμένα, που με μια λέξη μπορούσα να σ'α στείλω στα κάτεργα; Τέλος πάντων είμαι φιλόσοφος. Θά ξεχάσω. Πες μου λοιπόν ποθ'α φάρεψες αυτό το όνομα του Ζιρόντ;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Τί ήρθατε να κάνετε εδώ; Τι ζητάτε από μένα;

ΑΓΓΛΙΚΟ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΕΝ ΒΗΚΕ ΖΗΜΙΩΜΕΝΟΣ

Ένας νεοφώτιστος ρεπόρτερ μιάς έφημερίδας του Λονδίνου περιγράφοντας τον φόνο κάποιου Ζόρκινς, έγραφε μεταξύ άλλων: «Έλατήριο του φόνου ήταν η ληστεία. Ο δολοφόνος σκόπευε να ληστέψει το θύμα του. Άλλα εύτυχώς ο μίστερ Ζόρκινς, ακριβώς την προηγούμενη ήμερα είχε καταθέσει όλα του τα λεπτά στη τράπεζα κι έτσι δεν έχασε τίποτα άλλο από τη ζωή του».

□ □
ΣΑΦΗΝΕΙΑ

Μια νεοϋρκέζικη έφημερίς δημοσίευσε την παρακάτω άγγελία:

«Πωλείται το πιάνο μιάς κυρίας με ξύλινα πόδια».

□ □

ΔΥΟ ΤΡΕΜΟΥΛΗΔΕΣ

Άγγλος.—Είμαι τόσο ευαίσθητος στο κρύο, που όταν κάνω την απερισκέψια να βγάλω το κλειδί από την κλειδαριά συναχώνομαι από το ρεύμα που μπαίνει απ' εκεί.

Άμερικανός.—Και εγώ το ίδιο, με τη διαφορά ότι πουντιάζω έστω κι' αν ανοίξω μονάχα το τζάμι του... ρολογιού μου!

ΗΤΑΝ ΣΥΜΦΩΝΟΙ

Ο έφημερίσιος μιάς έκκλησίας δέχθηκε την επίσκεψη ενός ένοριτή του.

—Είμαι σωστό και δίκαιο ξανα-άνθρωπος να έπωφελήται από τα λάθη των άλλων; τόν ρώτησε ο ένοριτης.

—Έχω τη γνώμη ότι δεν πρέπει απάντηση ο παπάς.

—Σύμφωνοι! Δώσε μου λοιπόν πίσω την μιά λίρα που σου δώσα για να με παντρεύης.

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

Ένας φιλότιμος Ίρλανδός είχε καλέσει σε μονομαχία έναν Άγγλο εύπατριδη, επειδή τον είχε προσβάλει. Ο Άγγλος όμως δεν παρουσιάστηκε στο πεδίο της τιμής.

Την άλλη μέρα ο Ίρλανδός συνάντησε τους φίλους του αντιπάλου του και τούς είπε:

—Κύριοι, να πείτε του κυρίου αυτού ότι εγώ είμαι έπισωθήποτε άποφασισμένος να τον συναντήσω στο πεδίο της τιμής... ερρη δεν ερρη!

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΥ

—Πού τρέχεις έτσι έξω; λέγει ο πατέρας στον μικρό του Τόμυ που βλέπει να θγαίνει τρομαγμένος έξω από το σπίτι.

—Με κυνηγά η μαμά να με δείρη!

—Και γιατί κάνεις έτσι; Έμένα με είδες καμιά φορά να θγαίνω έξω στους δρόμους και να τρέχω;

Ο Μάριος

καλός στρατιώτης

Ο Μάριος ήταν στο στρατό για γυμνάσια της έφεδρείας. Ένα πρωί, γυάλιζε τις άρβυλες του, όποτε ξαφνικά σημαίνει προσκλητήριο. Ο συνταγματάρχης θα έπιθεωρούσε τους άνδρας. Αφήνει λοιπόν ο Μάριος τις δουρτσες και τρέχει με μισοβαμμένα παπούτσια κάτω. Σε λίγο αρχίζει η έπιθεώρησις. Όταν ο συνταγματάρχης φθάνει μπροστά του, σταματά και κυττάζει τα παπούτσια του.

—Στρατιώτη Μάριε, φωνάζει ξεφρενιασμένος. Τι έμφάνισις είναι αυτή; Οι άρβυλες σου από μπρός είναι θαμμένες και από πίσω, γεμάτες λάσπες.

Και ο Μάριος άτάραχος:

—Επιτρέψτε μου κ. Συνταγματάρχα να αναφέρω βαθυσθεάτως ότι ο καλός ο στρατιώτης, δεν πρέπει ποτέ να κυττάζει τί γίνεται πίσω του!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ

Ο ΒΟΥΤΗΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΤΗΑΝΤΟΣ

Η νοστιμώτατη Ιστορία που θ' άναφέρουμε έγινε στην Κίνα και έξηγει άρκετά καλά πώς έφθασε στα σημερινά χάλια το ουράνιον κράτος, μπορεί όμως αξιόλογα, νομίζουμε, να έφαρμολήξει και σ' άλλα κράτη.

Υπήρχε στο Πεκίνο ένας λάκκος όπου πολλοί γκρεμοτσακίζονταν τη νύχτα. Τόσο, που οι πρεσβευταί των δυνάμεων αναγκάσθηκαν να στείλουν στην κυβέρνηση ένα σημείωμα με την παράκληση να διορθωθεί το κακό. Αμέσως η κυβέρνηση άποφάσισε να διαθέσει 150000 τάελς για να φωτισθεί το μέρος εκείνο. Ο κυβερνήτης του Πεκίνου, παίρνοντας τις 150000 έκρινε πώς η δουλειά θα τελείωνε με το μισό μόνο ποσό, έτσέπωσε λοιπόν τις ύφισταμένους του με τη διαταγή να προβοδύν άμέσως στο έργο. Αυτοί

πάλι μοίρασαν μεταξύ τους 4000 τάελς κι έδωσαν τις 35000 στις τεχνικές υπηρεσίες. Αυτές κράτησαν τις 30000 κι έδωσαν 5000 στους έπιθεωρητάς των δρόμων με την έντολή να τοποθετήσουν μερικά φανάρια.

Κι' αυτοί όμως ήξεραν καλά το σύστημα. Φώναξαν δυο τρεις χαμάληδες και τούς διέταξαν να καρφώσουν σ' ώριμα μέρη από ένα παλούκι και στο καθένα απ' αυτά να κρεμάσουν από ένα φανάρι. Και τούς έδωσαν για τόν κόπο τους 200 τάελς.

Κατά τη νύχτα όμως, ένας ζητιάνος, ψόφιος από την πείνα, πήρε βόλτα τα λυχνάρια, έφαγε όλη τη γλίνα και πήρε τα φυτίλια τους για να στολίση μ' αυτά την κοτίδα του.

Το βιβλίο από το οποίο παίρνουμε αυτή την Ιστορία, δεν αναφέρει άν βγήκε καμιά νέα πίστωση για την επανάληψη της Ιστορίας.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ

Καλλιτέχνης. — ...Και τώρα θα ήθελα γι' αυτήν έδώ την εικόνα μου τη γνώμη σου.

Κριτικός. — ...Είναι άναξία λόγου.

Καλλιτέχνης. — Τό ξέρω πώς η γνώμη σου είναι άναξία λόγου, αλλά είμαι ώστόσο περήργος να την μάθω.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ

1. —Κύριε! Κύριε! Πάω ή μαύρη, γάθηκα!...

2. —Τι τρέχει, λοιπόν, Μαρία;

—Χάθηκα, σάς λέω, χί, χί, χί...

3. —Ααχ! δεν μπορώ, κύριε, θά λιποθυμήσω!...

4. —Ελα, πιες αυτό και πές μου τι τρέχει. "Ο, τι και να είναι δεν είναι θάνατος..."

5. —Αλήθεια, κύριε; Άκούστε λοιπόν: έσπασα το μεγάλο κινέζικο βάζο!

6. —Δυστυχία μου! Μαρία, λίγο νερό!...

Ένας κύριος τής διακεκριμένης

Διήγημα του Άντρέ Μπιραμπώ

Ο κ. Φαμπιέν Φραγκινέ ήταν ακόμης πολύ έρεθισμένος όταν μπήκε στο αυτοκίνητό του, όπου τον περιέριμε η γυναίκα του, ο άδελφός του και η νύφη του μπροστά στο μεγάλο του Κακουρυγιοδικείου.

—Μά τους έκανες κυριολεκτικώς άνω-κάτω! του φώναζε ο άδελφός του.

—Ήσους άπέροχος, άγάπη μου! το ύπε η γυναίκα του.

—Έξοχος! συνεπλήρωσε και η νύφη του.

Ο Φαμπιέν Φραγκινέ χαμογέλασε ικανοποιημένος:

—Ομολογώ πώς έπρεπε νάχη κανείς μεγάλο θράσος. Το μόνο που μπορούσα να έλπιζω —μά κι' αυτό με μεγάλη δυσκολία— ήταν οι έλαφρυτικές περιπτώσεις!... Όπως να τολμήσω να ζητήσω την άθώωση του κατηγορουμένου!... και μάλιστα για ένα τέτοιο έγκλημα!... και να το κατορθώσω αυτό!... "Α! μά είναι πάρα πολύ άραιο, και μπορώ νάμαι υπερήφανος χωρίς καμιά ψευτομετριοφροσύνη!..."

Η ήμερα εκείνη ήταν όπως όλες οι άλλες: μιά μέρα που το δικαστήριο έδικάζε κάποιο τρομερό φονιά. Και το έγκλημά του ήταν από εκείνα που βλέπει κανείς κάθε μέρα στις έφημερίδες: ένας έμπορος είχεν άποπλανήσει την άνήλικη υπηρέτριά του και την σκότωσε μόλις έμαθε πώς ήτο έγκυος.

Μά το φρικιαστικότερο σ' αυτό το έγκλημα, ήταν ο τρόπος με τον οποίο είχε γίνει, με πόση προσοχή και έπιμέλεια το είχε προμελετήσει ο κακούργος, η δολειότης και η γεμάτη γλυκύτητα υποκρισίας με την οποία κατόρθωσε να παρασύρει το άτυχον θύμα του στον τόπο που είχε διαλέξει εκ των προτέρων (της είπε να κάνουν ένα περίπατο στην έξοχη σάν δυο έρωτευμένοι, κάτω από το φως του φεγγαριού) και τέλος η άπάνθρωπη λύσσα με την οποία είχε χτυπήσει το πρόσωπο της φτωχής κοπέλλας για να την παραμορφώσει και να την κάνει άγνωστη.

Και όμως! "Έπειτα απ' όλα αυτά, η άθώωσις..."

—Μεγάλο πράγμα το ταλέντο! είπεν η νύφη του Φραγκινέ.

Ο διαπρεπής δικηγόρος της χαμογέλασε ευγενικά. Δεν συλλογίσθηκε καν να διαμαρτυρηθεί έστω και για τόν τύπο: ήταν δά τόσο άναμφισβήτητο το ταλέντο του! Θυμήθηκε την αίθουσα του κακουρυγιοδικείου και την ποικιλία των έπιχειρημάτων του: ήταν γεμάτα πνεύμα, λογική, σαρκασμό, ειρωνεία, άβρότητα, όρημητικότητα, σαφήνεια, σύγχισι, χάρη, συγκίνηση, και άλλα, και άλλα!...

Ό,τι χρειάζεται τέλος πάντων για να πειστούν οι μάρτυρες, οι ένορκοι, ο πρόεδρος, η πολιτική άγωγή, ο έλλος, οι χρονογράφοι και πρακτικογράφοι του δικαστηρίου, οι συνάδελφοι...

—Τό περιεργό απ' όλα είναι, είπε ο Φραγκινέ, ότι η άποψινή δίκη τελείωσε πολύ νωρίς. Τι θα κάναμε λοιπόν σήμερα; Έγώ λέγω να φάμε σπiti και να περάσωμε έπειτα τη βραδυά μας στο φολί, σύμφωνοι;

Μετά παρέλευση όλγων ώρων η συντροφιά όλη έμπαινε σ' ένα θεωρείο του Μιοϋζικ—Χώλλ. Τά βλέματα του κ. Φραγκινέ έκαναν μηχανικά τόν γύρο της αίθουσας. Η ματιά του στηρίχθηκε, χωρίς να το θέλη, σ' ένα από τα φωτεινά της διακεκριμένης, όπου παρητήρησε κάποιο κύριο με σμόκιν καθισμένο πλάι σε μιά κυρία που κύτταζε προς το μέρος του. Ο κύριος του χαμογέλασε και του έκανε φιλικά νύχματα με το χέρι. Ο Φραγκινέ άπάντησε με τόν ίδιο τρόπο στα φιλικά αυτά γνεψίματα. Μόνον έπειτα άνεγνώρισε τόν κύριο που τόν χαιρετούσε: ήταν ο φονεύς!

Ενα κίνημα αδόρημο τόν έκανε να υποχωρήσει προς το βάθος του θεωρείου του.

—Τι έχεις; τόν ρώτησε άνήσυχη η γυναίκα του.

—Τίποτα... Τίποτα...

Θά δυσκολευόταν πολύ να της άπαντήσει άμέσως αυτό που ένοιωσε τόσο έξαφνα. Ήταν ως τόσο πολύ στενοχωρημένος.

Άρχισε η παράσταση. Ο χορός, τα τραγούδια, η πεταχτή μουσική, η πολυτέλεια των κουστουμιών, τό παιχνιδισμα των φωτών, τα ντεκολτέ των άραιο γυναικών... όλα αυτά περνούσαν μπρός από τα μάτια του σά κινηματογραφική ταινία. Μά κάθε τόσο το βλέμμα του Φραγκινέ άφινε την σκηνή κι' έτρεχε προς τα φωτεινά της διακεκριμένης για να βρής τόν δολοφόνο.

Ενας άσυναίσθητος έκνευρισμός άρχισε να κυριεύει τόν Φραγκινέ. Και γύρευε να βρής μιά λέξη για να χαρακτηρίση την πράξη αυτή του πελάτου του. "Επί τέλους τη βρήκε: "Αυτό που κάνει είναι έλλειψις τάκτς..."

Και όμως, τό κάτω της γραφής, γιατί όχι; Δεν είναι τάχα έλεύθερος αυτός ο άνθρωπος να κάνει ό,τι θέλη; Μήπως η άθώωσις του δεν τόν έξωμοίωσε τάχα με οίονδήποτε άλλον, μήπως δεν μπορεί να πηγαίνει όπου του γουστάρει και κανείς δεν θά τολμήσει ποτέ να του πει μιά κουβέντα παραπάνω... "Ναί, μά θάπρεπε να έχη λίγη ντροπή επί τέλους, και να χαθή για λίγο καιρό από τόν κόσμο!..." Αυτό κάνουν συνήθως όλοι οι άνθρωποι: έξαφανίζονται... Ταξιδεύουν... Αλλάζουν γειτονιά... Ξαναπαίζουν σιγά-σιγά και με φρόνηση στον κόσμο, ντροπαλά, δειλά, χωρίς φασαρία. Τέλος, έν γίνεται όλοι οι φονιάδες έξερουν να ζήσουν!... Ένψ αυτός...

Αυτός εκεί, μόλις έλευθερώθηκε από τα δεσμά της φυλακής, χωρίς άλλο θάφυγε από το δικαστήριο πεζός, έτσι για νάχη μόνο την ευχαρίστηση να συγκρουσθή με τούς άλλους διαβάτες. Δοκίμασε την προφυλακή, ένοιωσε τό φόβο του κατέργου, γι' αυτό λοιπόν θέλησε να νοιώσει μονομιάς όλα τα άγαθά της έλευθερίας. Θά δειπνήσε άσφαλώς σ' ένα

έκλεκτό έστιατόριο. Ψώνισε πολύ χοντρά πουρά, κι' έπειτα συλλογίσθηκε τό Μιοϋζικ—Χώλλ... και πέρασε απ' τό σπιτι του για να βάλει τό σμόκιν του... όχι γιατί ήταν συνηθισμένος σ' αυτό τό ένδυμα, όμως, είναι ως τόσο μιά άπόλυταίς να μπορεί να βάξη κανείς ένα σμόκιν όταν παρ' όλγινον επρόκειτο να φορέση τό ένδυμα του καταδίκου!... Και τώρα βρίσκεται στο θέατρο... ήρεμος και χορτάτος!... "Ομοιος με τούς άλλους... ίσος πρής όλους τούς άνθρώπους αυτής της σάλας, ίσος με τόν Φραγκινέ, την γυναίκα του, τόν άδελφό του, τη νύφη του... ευπρόσδεκτος στην κοινωνία... στον κόσμο..."

Θά δώση ποурμπουάρ, σά γκαρσόνια, θά κληρονομήση κανένα, θά ψηφίση στις βουλευτικές εκλογές, θά κρίνη τά θεατρικά έργα και τά καινούργια βιβλία θ' άγκαλιάση γυναίκες...

Και όλα αυτά σάν να μη είχε συμβή τίποτα...

Έν τψ μεταξύ έφθασε η στιγμή του διαλείμματος. Ο κ. Φραγκινέ βγήκε από το θεωρείο του. Ένψ περπατούσε μέσα στο χώλλ, διέκρινε τόν άνθρωπό του, σ' ένα τραπεζάκι μαζί με μιά γυναίκα που τόν σίμωσε μέσα στο φουαγιέ...

Ο άνθρωπος είδε τόν Φραγκινέ, σηκώθηκε από τη θέση του, τόν σταμάτησε και γεμάτος έγκαρδιότητα και κοσμοϊκό τάκτ του είπε δυνατά:

—Καλησπέρα σας, άγαπητέ μου μάιτερ, πώς τα περνάτε;...

—Σας εύχαριστώ πολύ, αλλά...

Ο άλλος μισόκλεισε τότε το μάτι κυττάζοντας προς τό μέρος της γυναίκας που καθόταν στο τραπεζάκι του για να του δικαιολογηθεί που δεν μπορούσε να κουβεντιάσει περισσότερο ώρα μαζί του. "Ενα γνεψίμο γεμάτο συνενοχή, ταιμωυδιά, δεν είν' έτσι; Δεν ήταν άνάγκη δά να μάθω και η κυρία πώς αυτός ήταν ο άθώωθεις δολοφόνος του άπογεύματος!..."

Ο Φραγκινέ έσπευσε να φύγη από κοντά του. Η δυσφορία του άρχισε να γίνεται τώρα πιά άποπικτική, πιά άνυπόφορη. Για πρώτη φορά στην έπαγγελματική του ζωή, ένοιωσε τόν έντονα το συναίσθημα της εϋθύνης... "Όχι, κάτι άλλο άκόμη, που ήτο πιά σωστό: τη συνενοχή του."

Συνήθως δεν του τύχαινε να ξαναδής πιά τ' άγρίμια που τούς άνοιγε τά κλουβιά τους... "Αμα τελείωνε την υπεράσπιση, άμα πέτύχαινε την άθώωση του πελάτη του, δεν συλλογιόταν πιά παρά μόνον πώς οι άνθρωποι που ήθελε να παλλάξη από την κατηγορία, ήσαν έλεύθεροι... Καί μόνον άπόψε, μπροστά σ' αυτόν τόν κακούργο με τό καλοραμμένο σμόκιν του, ρουφώντας τό κοκτέιλ του πλάι σε μιά νέα γυναίκα μέσα στο χώλλ του καφέ-κονσέρ, ένοιωσε καθαρά μιά δυνατή ντροπή να τόν συνεπαίρνη, —σάν ένας που άηδίαζε— για τό ταλέντο του και μιάν άκατανίκητη άποστροφή στον ίδιο του τόν έαυτό..."

Και όμως, παρ' όλα αυτά τά έλληλοσυγκρουόμενα συναίσθηματά, την έπομένη κιόλας έβδομάδα, κατόρθωσε να έπιτύχη την πανηγυρικήν άθώωση ενός βδελυροδ πατροκτόνου!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Περὶληψις
Προηγούμενων

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ

Ἡ Ἐβελυν
Προτέρω εἶχε παν-
τρευτὴ τὸν Τζίμ.

Λαίηντον πού εἶχε κι' ἕναν ἐξάδελφο τὸν Ζάν. Στὸν Μεγάλο Πόλεμο, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ὑπηρετοῦν στὸν ἀγγλικὸ στρατὸ πού πολεμᾷ στὸ γαλλικὸ μέτωπο. Μιὰ μέρα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δυὸ, καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἀκούει γι' αὐτοὺς. Πέρασαν δέκα χρόνια. Ἡ Ἐβελυν σκέπτεται ὅτι εἶναι ἴσως καιρὸς νὰ ξαναπαντρευτῇ, ὅποτε ὁ σύζυγός της ἐξαδέλφης της Λούση, ταγματάρχης Μάννινγκ, τὸν ὁποῖο ἀποκαλοῦν χαϊδευτικὰ «Πίθηκος» βρῖσκει μιὰ μέρα ἕναν μισοηλίθιο χωρικό. Αὐτὸς μόλις τὸν βλέπει τοῦ μιλά μὲ τὸ παρατσούκλι του καὶ τοῦ λέγει γιὰ τίς πολέμικες μέρες πού πέρασαν μαζί. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν χωρικὸ σπίτι του κι' ἐκεῖ κατὰπληκτος τὸν βλέπει νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητα του καὶ νὰ λήγῃ πῶς εἶναι ὁ Λαίηντον. Ὁ Μάννινγκ φέρνει τὸν συγγενὴ του στὸν πύργο τῶν Λαίηντον, ὅπου γίνεται οἰκογενειακὴ συγκέντρωση καὶ ὅλοι, ἐκτὸς τῶν Ἀμποτ, πού θὰ κληρονομοῦσαν μιὰ μέρα τὸν γέρω-Κόττερελ, λένε πῶς εἶναι ὁ Τζίμ Λαίηντον. Ἡ Ἐβελυν ὅμως δὲν τὸ πιστεύει ἀκόμη. Ἡ ἐξαδέλφη της Λούση ἐξ ἄλλου προσπαθεῖ τώρα νὰ τὴν πείσῃ ὅτι εἶναι ὁ Τζίμ Λαίηντον μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν πρῶτα ἀρραβωνιασμένη ἡ Ἐβελυν, ἀλλὰ χῶρισε ἔπειτα, γιὰτὶ ἀνεκάλυψε νά-
τι ἀγέσεις του μὲ μιὰ γυναῖκα.

11

(Ἡ συνέχεια)

Ποιὸ ἀρθράκι; εἶπε ὁ Μάννινγκ. Δὲν καταλαβαίνω περὶ τίνος πρόκειται.

Ἡ Ἐβελυν ἔφερε τὸ ἕνα χέρι στὸν λαιμὸ της.

—Εἰκὲν πού γινόταν λόγος γιὰ... μένα. Τὸ διαβάσατε, Πίθηκε. Ἡ Λούση σὰς τῷδειξε. Καὶ πιστεύει ὅτι τὸ διαβάσατε κι' ἐκεῖνος.

Ὁ Μάννινγκ ἄφησε ἕνα μικρὸ σφύριγμα σκεπτόμενος ὅτι ἡ γυναῖκα του χρειάζοταν μιὰ γερὴ κατσάδα.

—Ἀγαπητὸ παιδί, πῶς θὰ μπόρεσε νὰ τὸ διαβάσῃ;

—Ἡ ἐφημερίδα ἦταν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Θὰ τὸ βρῆκε ἴσως.

Ὁ Μάννινγκ πῆρε τὸ ἀδιαπέραστο ὄ-
φος του:

—Εἶναι πιθανόν, δὲν ξέρω. Ἐξ ἄλλου τί σημασία μπορούσε νὰ ἔχῃ; Κανεὶς δὲν θάδινε πίστη στὰ γραφόμενα ἐνὸς τέτοιου λαχανόφυλλου.

Ἡ νέα γυναῖκα ὕψωσε σ' αὐτὸν τὰ μαθητικά μάτια της.

—Πιστεύετε ὅτι τὸ διάβασε; Ξανα-

ρώτησε. Ἡ Λούση φαίνεται θεθαία. Ἐξ ἄλλου αὐτὸ... τὸ ἀρθρο δὲν ἦταν ἀπολύτως ἀντίθετο μὲ τὴν ἀλήθεια, Πίθη-
κε. Ἀλλοιῶς οὔτε θὰ τὸ σκεπτόμουν καν. Μὰ ἤμουν σχεδὸν ἀποφασισμένη νὰ παντρευτῶ τὸν Κρίς. Πίστευα ὅτι δὲν θὰ ἦταν πολὺ ἀπατητικὸς στὰ αἰσθήματά μου. Αἰσθάνομαι συμπάθεια γι' αὐτὸν καί...

Διακόπηκε καὶ ἀκούμπησε ἕνα χέρι πού ἔτρεμε στὸ μπράτσο τοῦ ταγματάρχου.

—Ἐβελυν!

—Θέλω νὰ σὰς τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα. Ἐνοιωθὰ τὸν ἑαυτὸ μου φρικτὰ μόνο καὶ φοβόμουν ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ συνεχίσω ἔτσι. Μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους δὲν θάταν τίμιο νὰ δίνῃ κανεὶς λίγα, καὶ νὰ δέχεται εἰς ἀντάλλαγμα πολλὰ. Μὰ ὁ Κρίς... εἶναι τόσο πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του πού δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ ὑπέφερε ἐπειδὴ δὲν θὰ δεχόταν περισσότερα. Μονάχα, ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή νὰ πάρω μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφαση, δὲν μπόρεσα καὶ ἀρνήθηκα τὴν πρότασή του προ-
τοῦ ἀκόμη πᾶρω τὸ γράμμα σας πού περιεῖχε τὸ ἔγγραφο.

—Υστερα, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη, ἡ Ἐβελυν ὄγῃκε τρέχοντας.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΜΠΛΟΥΜ

Ὁ Μάννινγκ πῆρε μαζί του τὴν ἐπομένῃ στὸν Μέλανα Δρυμόν τὴν Ἐβελυν. Δὲν τὸν εἶχε δὴ πιά μόνον ἀπὸ τὴν χθεσινὴ τους συνομιλία. Γι' αὐτὸ, μόλις ὄγῃκαν ἀπὸ τὴν πόλη, στράφηκε πρὸς αὐτόν, λέγοντας:

—Φάνηκα γελοῖα, χθὲς τὸ βράδυ. Λυ-
ποῦμαι γι' αὐτό.

—Μὴ λένε ἀνοήσιες, ἀπήντησε ὁ ταγματάρχης.

Ἡ Ἐβελυν ἄρχισε νὰ γελοῖ, ὅστε-
ρα εἶπε:

—Νὰ τί ἤθελα νὰ σὰς δώσω νὰ κα-
ταλάβετε, γιὰτὶ θὰ μοῦ ἦταν δυσάρε-
στο νὰ σκέπτομαι ὅτι σχηματίζατε μιὰ
ψεύτικη ἰδέα γιὰ τὸν τρόπο τῆς σκέ-
ψεώς μου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ λυποῦ-
ται. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τίς γυναῖκες ἐκεῖ-
νες πού θυθίζονται αἰώνια στὴ λύπη.

Δὲν εἶνε ἔτσι ὁ χαρακτήρ μου. Μπορῶ
νὰ ὑποφέρω ἐξίσου δυνατὰ μὲ ἄλλες,
ἀλλὰ ὁ πόνος μου δὲν διαρκεῖ πολὺ.

Ὁ Μάννινγκ τὴν κύτταξε καὶ εἶδε ὅ-
τι τὰ μάτια της ἦταν γεμάτα δάκρυα. Σκούπισε ἕνα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύ-
λου της καὶ συνέχισε:

—Υπάρχουν στιγμὲς ὅπου μὲ θασανί-
ζει ἡ μοναξιά. Αἰσθάνομαι τὸ συναί-
σθημα αὐτὸ κατὰ περιοδικὰς κρίσεις.
—Υστερα περνᾷ καὶ ὅλα φαίνονται νὰ
μοῦ χαμογελοῦν: οἱ καλοὶ φίλοι, ὅ-
πως ἡ Λούση καὶ σεῖς, ἡ φύσις, τὰ
ζῶα καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξακο-
λουθῶ νὰ ἔχω μαῦρες ἰδέες. Δὲν εἶναι
φρικτὸ;

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησε ὁ
Μάννινγκ. μὴ μιλάτε ἔτσι. Δόξα τῷ
Θεῷ εἰσθε ἕνας ἀνθρώπος ἰσορροπη-
μένος καὶ ὄχι μιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες ἐ-
κείνες μὲ τίς νοσηρὲς ἰδέες πού περ-
νοῦν τὴ ζωὴ τους κυττάζοντας πίσω.
Κατὰ κανόνα, οἱ γυναῖκες τοῦ λατρεῖ-
ουν αὐτό, ὅπως λατρεύουν νὰ κάνουν
σκηνές.

—Ὡ! Πίθηκε!

—Μὰ ναί. Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τίς
σκηνές ὅσο τίς ἀπεχθάνονται οἱ ἄν-
δρες καὶ ἡ θέσις τῆς γυναῖκας μὲ κε-
φαλαῖο Γ εἶναι στὸ μελόδραμα. Θαυ-
μάζει τὴν ἀξία του σὲ κάθε λεπτό, γιὰ-
τὶ κάθε καλὸ μελόδραμα δὲν εἶναι πα-
ρὰ μιὰ σειρά ὁδυνηρῶν καταστά-
σεων κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἡ
ἡρώς φωτίζεται ἀπὸ τοὺς προδόλεις
τῆς σκηνῆς.

—Πίθηκε εἰσθε ἕνα τέρας...

Τῆς ἔβριξε ἕνα θλέμμα εἰρωνικό.
—Αὐτὰ πού λέγω σὰς ἐνοχλοῦν γιὰ
τί εἶναι ἡ γυμνὴ ἀλήθεια.

—Ἐθελπε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκι-
νήτου καὶ εἶπε κάνοντας μιὰ χειρονο-
μία μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

—Ἐδὼ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μέρος πού
ὀχλώρησε τὸ δάσος.

Ἡ Ἐβελυν τὸν κύτταξε καὶ στὸ μυα-
λό της παρουσιάσθηκε ἡ μούρη καὶ θυ-
ελλώδικη νύχτα. Συνέχισαν τὸν δρόμο
τοὺς σιωπηλοί. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο
σταμάτησε, ἡ Ἐβελυν σηκώθηκε, ἔβ-
γαλε τὸ γούνοιο παλτό της καὶ τὸ το-
ποθέτησε στὰ πίσω καθίσματα.

—Εἰσθε θεθαία ὅτι προτιμᾷτε νὰ πᾶ-
τε ἐκεῖ κάτω μόνη σας;

—Ἐντελῶς θεθαία;

—Ἀλλωστε δὲν εἶναι μακριὰ. Τραβά-
τε τὸ μονοπάτι αὐτὸ κατ' εὐθείαν ἔως
ὅτου φθάσετε στὴν πεδιάδα.

Ἡ Ἐβελυν ἀκολούθησε ἀργὰ τὸν
δρόμο. Ἐκανε κρῶ καὶ ὕγρασία κά-
τ' ἀπὸ τὰ δένδρα. Μετάνοιωσε πού
δὲν κράτησε τὸ παλτό της, κι' ὅστερα
ἐπεθύμησε νὰ βρεθῇ χωρὶς ἀναβολὴ ἀ-
πέναντι στὴν Ἄννα Μπλούμ...

Διερω-
τήθηκε ἂν εἶχε κάνει καλὰ πού ἦλθε.

Ἡ Ἄννα Μπλούμ ἐπλενε τὰ πιάτα
ὅταν ἀκούσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα.
Τράβηξε ἀπὸ τὸ ζεστὸ νερὸ τὰ κοκκι-
νισμένα χέρια της καὶ φώναξε:

—Εμπρός!

Ἡ πόρτα σπρώχθηκε δειλὰ καὶ ἐξ-
ναχτύπησαν ἄλλη μιὰ φορά.

Ἡ Ἄννα σκούπισε τὰ χέρια της καὶ
πλησίασε στὴν πόρτα διερωτωμένη
ποιὸς μπορούσε νὰ εἶναι. Διέκρινε πρῶ-
τα μιὰ σκοτεινὴ σιλουέτα κι' ὅστερα
μιὰ νέα γυναῖκα μὲ πολὺ ὥρατο πρό-
σωπο πού τὴν κύτταξε μ' ἕνα θλέμμα
ἀνήσυχο. Μιὰ γλυκερὰ φωνὴ τὴν ρώτη-

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ὅπ' τὸ παρελθόν

σε σὲ διστακτικὰ γερμανικά:

—Εἰσθε ἐσεῖς ἡ κυρία Μπλούμ, ἡ κυ-
ρία Ἄννα Μπλούμ;

—Μάλιστα.

—Μπορῶ νὰ μπῶ;

—Βέβαια, ἀπήντησε ἡ Ἄννα κάνον-
τάς της τόπο νὰ περάσῃ.

Ἡ Ἐβελυν πῆρε τὸ καθίσμα πού
τῆς προσέφεραν καὶ μεσολάβησε μιὰ
σιωπὴ. Τὴν διέκοψε ἡ Ἄννα ρωτών-
τας:

—Εἰσθε Ἀγγλίσ, δεσποινίς;

—Ναί, ἀπήντησε ἡ νέα γυναῖκα πού
πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Ἐκφράζομαι πολὺ ἄσχημα στὴν
γερμανικὴ γλῶσσα γιὰτὶ ἔχω νὰ τὴν
μιλήσω ἀπὸ μικρὸ παιδί.

—Ἀφοῦ εἰσθε Ἀγγλίσ, θὰ ἦλθατε ἐξ
αἰτίας τοῦ Ἄντον, δὲν εἶναι;

—Ναί.

Ἡ Ἄννα εἶχε μείνει ὀρθὰ κοντὰ
στὸ τραπέζι. Πῆρε τὸ συνηθισμένο κά-
θισμά της κάθισε στὸ ἴδιο μέρος πού
εἶχε καθήσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς θυέλ-
λης ὅταν τὴν εἶχε ρωτήσῃ ὁ Μάννινγκ.
Τὸ νέο αὐτὸ κορίτσι θὰ τῆς ἀπέτεινε,
θέβαια καὶ αὐτὸ ἄλλες ἐρωτήσεις. Ἰ-
σως νὰ ἦταν καμμιά ἀδελφὴ τοῦ Ἄν-
τον.

—Ἄν πρόκειται νὰ μιλήσωμε, πρέ-
πει νὰ καταλαβαίνω καλὰ, εἶπε.
Ὅταν μιλῶ γερμανικά, ἔτσι ἀργὰ, ὅ-
πως τώρα, μὲ καταλαβαίνετε εὐκολά;

—Ναί.

Ἡ Ἄννα πῆρε τὸ πλέξιμό της.

—Περίφημα. Θὰ μιλήσω, λοιπόν, στὴ
γλῶσσα μου, ἀλλὰ σεῖς, μπορείτε νὰ μοῦ
μιλάτε ἀγγλικά γιὰτὶ τὰ καταλαβαί-
νω πολὺ καλὰ. Τὰ μιλῶ, μάλιστα, σχε-
δὸν ὅπως μιλάτε ἐσεῖς τὰ γερμανικά,
δεσποινίς, ἀλλὰ καθεμιά μας θὰ αἰ-
σθάνεται μεγαλύτερη ἀνεστὴ χρησιμο-
ποιώντας τὴν γλῶσσα της, δὲν εἶναι ἔ-
τσι;

Ἡ Ἐβελυν ἀπήντησε «ναί», ἐνῶ συγ-
χνῶς ἀντιλαμβάνονταν ὅτι ἡ Ἄννα ἦ-
ταν κυρία τῆς καταστάσεως καὶ ἐκεῖνη
θὰ διηύθυνε τὴ συνομιλία. Ἡ Ἄννα
θὰ ἔλεγε ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού ἤθελε νὰ
πῇ, οὔτε ὀλιγώτερο, οὔτε περισσότερο.
Ἐμενε καθιστὴ μὲ τὰ χέρια σταυρω-
μένα στὰ γόνατά της καὶ περίμενε. Ἡ
Ἄννα ἀποτελείωσε μιὰ γραμμὴ καὶ
ἄρχισε μιὰν ἄλλη προτοῦ ρωτήσι:

—Ἐπιθυμοῦσατε νὰ μὲ δῆτε, δεσποι-
νίς, γιὰ νὰ μοῦ μιλήσετε;

—Μάλιστα, κυρία Μπλούμ.

—Τότε πῆτε μοῦ αὐτὸ πού θέλετε.

Ἡ Ἐβελυν ἐνοίωσε ὅτι κοκκίνιζε καὶ
ἡ συγκίνησή της τὴν ἐσπρώξε ν' ἀπαν-
τήσῃ:

—Τοῦ σώσατε τὴν ζωὴ. Τὸν φροντί-
σατε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια... ἤθελα νὰ
σὰς δῶ...

Ἡ Ἐκφραση τοῦ προσώπου τῆς Ἄν-
νας δὲν ἄλλαξε. Οἱ θελόνης της ἐξάκο-
λουθοῦσαν νὰ πηγαινοέρχονται.

—Εἶναι καλὰ; ρώτησε.

—Υστερα μὲ κάποια ὑπερηφάνεια
στὴν φωνή, ἡ χωρική πρόσθεσε:

—Μοῦ ἔγραψε. Μοῦ ἔλεγε στὸ γράμ-
μα του ὅτι ἦταν καλὰ καὶ ὅτι ὁ πατε-
ρὸς του τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

Κύτταξε τὴν Ἐβελυν μ' ἕνα διαπε-
ρατικὸ θλέμμα καὶ εἶπε:

—Μὰ δὲν μοῦ μίλησε γιὰ σὰς, δε-
σποινίς, εἰσθε ἡ ἀδελφὴ του;

Ἡ νέα γυναῖκα ἔβγαλε τὸ γάντι τοῦ
ἀριστεροῦ χεριοῦ της, καὶ τὸ ἀπλώσε
οὕτως ὥστε νὰ φανῇ ἡ θέρα της.

—Εἶμαι παντρεμένη, ἀπήντησε. Εἶμαι
ἡ γυναῖκα τοῦ Τζίμ Λαίηντον.

—Τζίμ; ἐπανέλαβε ἡ Ἄννα μὲ ὕφος
σκεπτικὸ.

—Κυρία Μπλούμ, εἶπε ἡ Ἐβελυν,
ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ὑποβάλω μιὰ ἐ-
ρώτηση. Μοῦ ἐπιτρέπετε; Προτοῦ ἀ-
παντήσετε, σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε
ὅπ' ὅσιν σας τὴν μεγάλη σημασία πού
ἔχει ἡ ἀπάντησίς σας γιὰ μένα.

Ἡ Ἄννα λέγει ὅτι δὲν ξέρει ἂν εἶναι
ὁ Τζίμ ἡ ὁ Τζάκ Λαίηντον. Ἐγὼ εἶμαι
ἡ γυναῖκα τοῦ Τζίμ. Καταλαβαίνετε
τώρα ποῖα εἶναι ἡ θέσις μου. Ἦλθε ἔ-
νας Λαίηντον καὶ ἀγνοῶ ἂν εἶμαι ἡ γυ-
ναῖκα του ἢ ἂν εἶμαι χήρα ἐδῶ καὶ
δέκα χρόνια.

Ἡ Ἄννα Μπλούμ συνέχισε τὸ πλέ-
ξιμο.

—Φαίνεται τόσο νέα! εἶπε.

Ἡ Ἐβελυν ἔκανε μιὰ κίνηση ἀνυ-
πομονσίας:

—Ἦμουν 18 χρόνων... ὅταν παντρευ-
τήκαμε καὶ σήμερα εἶμαι 28 χρόνων.

—Φαίνεται πολὺ νέα, ἐπανέλαβε ἡ
Ἄννα μὲ ἀτάραχο ὕφος.

—Κυρία Μπλούμ, σὰς παρακαλῶ.
—Μὰ δὲν μοῦ ζητήσατε ἀκόμη τίπο-
τα.

—Θὰ σὰς ὑποβάλω μιὰ ἐρώτηση καὶ
σεῖς... σεῖς θὰ προσπαθήσετε νὰ θυμη-
θῆτε, δὲν εἶναι ἔτσι; Εἶναι τόσο σημαν-
τικὸ!

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ.

—Νὰ τί ἤθελα νὰ μάθω: Ἡ πλάκα
τῆς ταυτότητός του...

Ἡ Ἐβελυν ἔφερε τὸ χέρι της στὸ
λαιμὸ της σὰν νὰ πνιγόταν. Συνέχισε
μὲ κόπο:

—Ξέρετε, τὸ μετάλλιο ὅπου τὸ ὄνομά
του ἦταν γραμμένο... ὅλοι οἱ στρατιῶ-
τες εἶχαν ἕνα τέτοιο, καὶ οἱ δικοὶ σας
τὸ ἴδιο... Τί ἔγινε αὐτὴ ἡ πλάκα;

Τὸ θλέμμα τῆς Ἄννας φάνηκε εἰλι-
κρινές.

—Ναί! Τὸ εἶπα στὴν κατάθεσή
μου. Ὁ κύριος ταγματάρχης μπορεῖ
νὰ σὰς τὴν δείξῃ. Τὴν εἶχα ὀγιάει ἀπὸ
τὸν λαιμὸ τοῦ Ἀγγλου καὶ τὴν ἔβαλα
ἐπάνω στὰ ρούχα του κοντὰ στὸν κα-
ταρράκτη στὸ μέρος ὅπου πνίγηκε ὁ
δυστυχισμένος ἀνεψιός μου.

—Ναί, ξέρω. Ἀλλὰ, κυρία Μπλούμ...

Ἀφοῦ κρατήσατε τὴν πλάκα αὐτὴ στὰ
χέρια σας, θὰ εἶδατε θέβαια τὸ ὄνο-
μα...

Ἡ Ἄννα κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρ-
νητικὰ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

—Θὰ σὰς ἐπαναλάβω
τί συνέβη καὶ θὰ
κρίνετε μόνη σας...

Ένας περίεργος δαυματοποιός

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο μεγαλύτερος θαυματοποιός του περασμένου αιώνα ήταν, χωρίς αμφιβολία, ο Φραγκίσκος Σλάτερ. Γεννήθηκε στην Άλσατία το 1855, έπειτα από κάμποσα χρόνια βρέθηκε στην Αμερική όπου έπεδόθη σε διάφορα χειρωνακτικά επαγγέλματα και ένα ωραίο πρωί ξύπνησε... άγιος! Από τότε άρχισε να κάνει περιουσίες στις διάφορες αμερικανικές πολιτείες και να λέει στον κόσμο πως ήταν άπειστα μένος του Θεού! Αυτό έγινε άφορμή να τον κλείσουν στην φυλακή! Αυτός, όμως, κι' εκεί δεν έπαυε να διδάσκει. Οι κατάδικοι στην άρχη τον κοροϊδεύαν αλλά σιγά-σιγά άρχισαν να δίνουν προσοχή στα έμπνευσμένα λόγια του και πρό παντός στα θαύματά του γιατί ο περίεργος αυτός θαυματοποιός μόλις άκουμπούσε το χέρι του στο κεφάλι ενός άρρώστου, ο άρρωστος γινόταν άμέσως καλά.

Έπειτα από λίγο καιρό άποφυλακίστηκε κι' άμέσως άνεχώρησε για το Τεξάς. Το παράξενο ντύσιμό του, τα μακρύτερα του μαλλιά και τα γυνάτια του πόδια, έκαναν τα πλήθη να τρέχουν από πίσω του γεμάτα περιέργεια. Οι πιο φανατικοί απ' αυτούς πίστευαν πως ήταν κάποιος άγιος που είχε άναστηθεί.

Τεντώστε τ' αυτιά σας κι' έλάτε μαζί μου, τούς έλεγε ο Σλάτερ. Δεν είμαι παρά ένας άπλος άπειστα μένος του ούρανού πατρός μου...

Όλος ο κόσμος έτρεχε από πίσω του. Γιάτρους τούς άρρώστους και παρηγορούσε τούς δυστυχείς. Δυστυχώς, όμως, η άστυνομία τον έπιασε και τόν έκλεισε σ' ένα φρενοκομείο. Μά αυτό δεν του έκανε κακό. Απ' έναντίας, μάλλον, όταν βγήκε, είχε γίνει πιο λαοφιλής.

□ □

Έπειτα από δυο χρόνια βρισκόταν στην Καλλιφόρνια. Έκανε περιοδεία στα μεξικανικά χωριά κι' εκήρυττε τον λόγο του Θεού λατρευόμενος απ' όλους για τα σπουδαία του θαύματα. Τον Δεκέμβριο του 1894 έφθασε στον Σάν Φραγκίσκο κι' από εκεί ξυπόλυτος και ξεκούφωτος τράβηξε για την έρημο του Μοάβ. Αφού περιπλανήθηκε πολλούς μήνες έφθασε τέλος στο Φλάγκσταφτ όπου κι' έμεινε λίγες έβδομάδες άσκητεύοντας. Οι Ίνδοι των μερών εκείνων έτρεχαν να τον δουν και έμεναν έκπληκτοι στο αντίκρουμά του. Κάθε μέρα έκανε και νέα θαύματα, ένθουσιάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο τούς άγαθούς Ίνδους που τρέχανε να τον προσκυνήσουν. Αφού πέρασε από πολλά χωριά Ίνδων σταμάτησε στο Ντανβέ όπου έμεινε για πάντα. Τότε άρχισαν να έρχονται στο Ντανβέ από όλα τα μέρη της περιφέρειας πιστοί, οι οποίοι ζητούσαν να τον προσκυνήσουν. Θρησκώληπτες γυναίκες τον συνόδευαν στις περιοδείες του μέσα στην πόλη, οι άντρες τον θαύμαζαν και οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι άκόμη έσκυβαν με ευλάβεια το κεφάλι τους στο πέρασμά του και περιέγραφαν μ' ένθουσιάζον έρθρα τα άναρίθμητα θαύματα του «προφήτη του Ντανβέ», όπως τον έλεγαν.

«Εγώ δεν είμαι τίποτα, έλεγε στα πλήθη ο Σλάτερ, ο πατέρας μου είναι το παν. Πιστεύετε σ' αυτόν και θα σωθήτε. Αυτός μόνον μπορεί να θεραπεύσει τούς πνευμονίους σας, να εξαλείψει τούς ρευματισμούς και να σας κάνει καλά από κάθε σας αρρώστια. Με ρωτάτε σε τι συνίσταται η δύναμή μου. Δεν υπάρχει καμμία ουσία παρά μόνο θέληση».

Μιά άλλη μέρα που τον άκολουθούσαν πολλές χιλιάδες κόσμου έπε με έπιτακτικό τόνο σε κάποιον που τον παρακολουθούσε:

—Χάσου απ' το πρόσωπο της γης γιατί είσαι δολοφόνος!...

Ο άγνωστος άμέσως έφυγε από το Ντανβέ και το πλήθος άρχισε να έπαιρουν τον «προφήτη» του που μπορούσε να διακρίνει τούς δολοφόνους μέσα στους τιμίους ανθρώπους!...

Και τα θαύματα εξακολουθούσαν. Άντρες, γυναίκες και παιδιά έτρεχαν κοντά του για να τούς συγχωρήσει τις άμαρτίες τους και να τούς γιατρέψει τις αρρώστιες. Οι τυφλοί έβλεπαν, οι κουφοί άκουγαν και οι κουτσοί περπατούσαν!

Η φήμη των υπερφυσικών ιδιοτήτων του Σλάτερ έφθασε στην Εύρώπη και οι έφημερίδες όλου του κόσμου δημοσίευαν συχνά περιγραφές των θαυμάτων του «προφήτη του Ντανβέ». Έτσι, λοιπόν, άρχισαν να καταφθάνουν στο Μεξικό άνιανοί άσθενείς που ζητούσαν να τούς θεραπεύσει ο Σλάτερ. Και τούς θεράπευε. Στρατιωτικοί διοικητάι, άνώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, μεγάλοι βιομήχανοι και πολλοί άλλοι ά-

Ο ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΚΑΝΕΙ ΔΩΡΑ

—Τι ωραίο κολλιέ που μοι έφερες αγάπη μου! Θα σου στοιχίσει ασφαλώς πολλά...

—Όχι κι' τόσα, έπτά σφαίρες από το περιστροφικό μου.

ξιοπίστοι άνθρωποι βεβαιώνουν με την υπογραφή τους ότι ο μάγος αυτός τούς θεράπευσε από διάφορες άνιάτες άρρώστειες που είχανε!...

Μεγάλα δέματα από γάντια βρίσκονταν μπροστά στο σπίτι που έμεινε ο Σλάτερ. Ο μάγος τα έπαιρνε με το χέρι του και τα σκορπούσε στο πλήθος. Αυτό το έκανε για να δυναμώσει την πίστη των πιστών του, πράγμα που εύκολα το πετύχαινε αφού το αποτέλεσμα ήταν πάλι το ίδιο. Έτσι εξηγείται πώς κατώρθωσε ο Σλάτερ να θεράπευη τρεις-πέντε χιλιάδες άσθενείς την ημέρα!...

□ □

Ο περίεργος αυτός άνθρωπος έδειχνε έν τούτοις μεγάλη άποστροφή για το χρήμα.

—Τι να τα κάνω τα χρήματα, έλεγε, μήπως ο πατέρας μου δεν μου δίνει ό,τι χρειάζομαι;...

Απ' όλα τα μέρη έφταναν κάθε μέρα δώρα, μα αυτός δεν τα κρατούσε. Στο τέλος δεν του έστελναν παρά μόνον γάντια τα οποία άγγιζε ο «άγιος» και πετούσε στους άρρώστους. Σημειώτεον ότι και ο ίδιος φορούσε στα χέρια του πάντοτε γάντια.

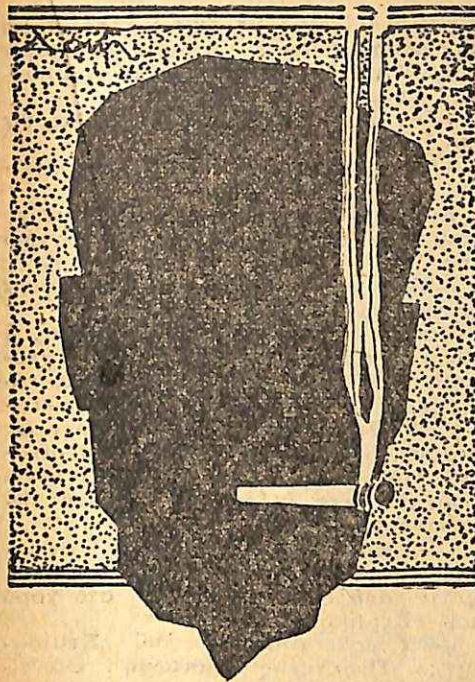
Η δόξα του μέρα με την ημέρα μεγάλωνε. Η δυσπιστία υποχώρησε και μικροί μεγάλοι τον ποσκυνούσαν με κατανύξη. Αυτός δέ, διάβαζε συνεχώς προφητείες και έπεφτε σε είδος έκστάσεως. Τότε άρχισε να κηρύσσει πως είναι γιός του Θεού κι' ότι κατέβηκε στον κόσμο για να σώσει τούς άμαρτωλούς. Μιά μέρα άνήγγειλε ότι θα μείνει σαράντα μέρες νηστικός κι' όλοι τρέχανε να δουν το νέο του θαύμα. Τριγυρισμένοι από τούς πιστούς του ο Σλάτερ εξακολουθούσε και νηστικός να θεραπεύει τούς άρρώστους που τον έπισκέπτονταν. Όταν έπειτα από σαράντα δόκλιρα ήμερών ο μάγος κάθησε στο τραπέζι για να φάει. Το πλήθος των πιστών του κόντευε να τρελλαθεί από τον ένθουσιισμό του.

Κανένας δεν μπορεί σήμερα να άμφισβητήσει τα θαύματα του Σλάτερ, για τα οποία υπάρχουν πολλές αξιόπιστες μαρτυρίες. Και τα φαινόμενα αυτά εξηγούνται αν λάβουμε υπ' όψη μας την έπιβολή που εξασκουόταν ο άνθρωπος αυτός με τα άπληγαρακτηριστικά του προσώπου του. Οι άνθρωποι που ζούσαν στα μέρη εκείνα ήσαν άφάνταστα εύπιστοι και παθάναν άμαρτική αύθυποβολή! Μόνον έτσι μπορούν να εξηγηθούν τα θαύματα του νέου μεσσία!...

Ο Σλάτερ, όμως, δεν έμεινε πολύ καιρό στο Ντανβέ. Ένα πρωί, δυο μήνες μετά την έγκατάστασή του, βρέθηκε το κρεβάτι του άδειανό κι' άφθάνε ένα χαρτί με τις λίγες αυτές λέξεις:

«Η άποστολή μου τέλειωσε κι' ο πατέρας μου με κάλεσε κοντά του. Σας χαιρετώ. Φοανκίσκος Σλάτερ».

Από τότε κανείς δεν ήυθε τί από-γινε ό περίεργος αυτός άνθρωπος που στην έποχή του άναστάωσε όλον τον κόσμο με τα θαύματά του.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ή ώρα θα πλησίαζε δυο μετά τα μεσάνυχτα και οι αίθουσες του άριστοκρατικού ξενοδοχείου δο-νίζονταν από τα γέλοια και τα έπιφωνήματα χαράς, όταν, ξαφνικά, άκούσθηκε μία σπαραχτική γυναικεία φωνή από την σκοτεινή θεράντα:

—Βοήθεια! Έγκλημα!

Κεραινός έν αίθρια δεν θα προκαλούσε την κατάπληξη που προκάλεσε η σπαραχτική εκείνη γυναικεία κραυγή. Έκατό περίπου χορευτικά ζευγάρια άπολιθώθηκαν στις θέσεις τους ένών η τζάζ των μαύρων Αμερικανών διέκοπτε άπότομα το πεταχτό φέ που έπαιζε και μία νεκρική μουγγαμάρα διαδέχθηκε το πανδαιμόνιο της προ-τήτερης εύθυμιας.

Άλληλοκυττάζονταν όλοι άμηνανών-τας όταν άκούσθηκε για δεύτερη φορά η ίδια γυναικεία φωνή:

—Βοήθεια! Έστραγγάλισαν την λαϊδή Μπάουερ!

Ένα μυρίοστομο «ώ!» άκούσθηκε από τη μία άκρη ως την άλλη και όλος εκείνος ο κόσμος ξεχύθηκε στην θεράντα, της οποίας άναψαν μονομιάς τα φώτα.

Ένα δραματικό θέαμα τούς περίμενε. Με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στη φυσιονομία της, η ωραία Μάργκαρετ Μπάουερ, μία εύθυμη ζω-τοχήρα πολλές φορές έκατομμυριού-χος, κοιτόταν έσπλωμένη άνάσκελα πάνω στο ψάθινο καναπέδάκι της θεράντας. Η τουαλέττα της ήταν κατα-ξερωμένη στο στήθος. Από τα αυτιά της έσταζε άργα και πού μία σταγόνα αίμα, στο δέ λαιμό της, έφερε φανε-ρά τα ίχνη στραγγαλισμού.

Ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος άντρας ακαθόριστης ηλικίας, αλλά ζωηρός και εύκίνητος παρά την παχυσαρκία του, παραμέρισε κάπως θάνα-σα όλο τον κόσμο και στάθηκε μπρος στο πτώμα διατάζοντας:

—Μη πλησιάζει κανείς. Ίνσπεκτορ Σούμερ της Σκότλαντ Γουάρδ συνέχισε δείχνοντας την ταυτότητά του. Τηλε-φώνησε άμέσως στην Σκότλαντ Γουάρδ και άν με ζητήσουν στο τηλέφωνο, ά-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»,

Ο Σούμερ όδοντίατρος

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

παντήσατε ότι προσέχω το πτώμα!

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου έτρεξε στο τηλέφωνο ένών ο ίνσπεκτορ Σούμερ σκύβοντας στο πτώμα έλλαζε χρώμα σαν ν' άπολιθωνόταν. Είχε παρα-τηρήσει ένα έπισκεπτήριο καρφίτωμένο στην τουαλέττα της Μάργκαρετ Μπάουερ και το έπισκεπτήριο αυτό ή-ταν του «Λωποδύτη-Φάντασμα!».

Ο άστυνομικός έμεινε στη στάση αυ-τή λίγα δευτερόλεπτα και κατόπιν πε-ριέφερε δλόγυρά του το έλέμμα του σάμπως να γύρευε κάποιον. Το έλέμ-μα του καρφώθηκε τέλος στα μάτια έ-νός συμπαθητικού νέου τριάντα περί-που χρόνων μ' άθλητικό παράστημα.

Τόν κύτταξε λίγες στιγμές και πε-ριφέροντας και πάλι δλόγυρά του το έλέμμα του έπε άποτεινόμενος προς δλους.

—Τό έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη Φάντασμα!».

Και χωρίς να δώσει σημασία στο ό,τι έλεγαν γύρω του, άρχισε να έπιθεω-ρή τον ψάθινο καναπέ, το έδαφος, τον τοίχο πάνω στον όποιον άκουμπούσε σχεδόν το έρεισίνωτο του καναπέ. Με-ρικές κόκκινες κηλίδες πάνω στον τοί-χο του κίνησαν την προσοχή. Τις έ-κύτταξε προσεκτικά, συνωφρυνόθηκε και έπεε σιγανά λές και μιλούσε με τον έαυτό του:

—Περίεργο! Ο «Λωποδύτης-Φάντα-σμα» άφησε τα δακτυλικά άποτυπώ-ματά του άπόψε!

Κυττάζοντας στα πόδια του καναπέ, θρήκε ένα άποτοίγαρο με χρυσό έπι-στόμιο. Έσκυψε το πήρε στα δάκτυ-λά του και τυλίγοντάς το προσεκτικά σε ένα χαρτάκι, το έβαλε στην τσέπη του γιλέκου του.

Σε λίγο, φθάσανε επί τόπου οι δι-καστικοί και οι άστυνομικοί και άρχι-σε να λειτουργή ο μηχανισμός της δι-καιουσύνης.

ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΦΙ-ΛΙΑΣ

Η ώρα θα ήταν όχτώ όταν ο Μάρ-τεν Ντάλ έξύπνησε άκούγοντας θόρυ-βο μέσα στο δωμάτιό του. Άνοίγον-τας τα μάτια του, είδεν από πάνω του τον Σούμερ. Όχι όμως τον Σού-μερ που γνώριζε. Έναν άλλο Σούμερ Έναν άντρα σόβαρο που τόν κύτταζε με σύστηρο ύφος.

—Σύ;

—Εγώ.

—Πώς τέτοια ώρα;

—Έπρεπε να με περιμένεις.

—Α! Ναι!

—Σήμερα δεν έχω να σε ρωτήσω

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

του πέρασες τη θραυά σου. Σε εί-δα στο χορό του «Κλάριτζ» και μάλι-στα σε είδα να χορεύς με την Μάργ-καρετ Μπάουερ.

—Την καύμένη τη γυναίκα! Την λυ-πήθηκα πολύ.

—Και εγώ. Άς αφήσουμε όμως την πολυλογία Μάρτεν γιατί μόλις σου μένει ο άπαιτούμενος καιρός να το σκάσης με άεροπλάνο.

—Για πο;

—Για την Αμερική, για την Αφρι-κή, για το διάβολο! Στις έντεκα θα έλθω να σε πιάσω με την κατηγορία πως συ είσαι ο «Λωποδύτης-Φάντα-σμα» και ο δολοφόνος της Μάργκα-ρετ Μπάουερ.

—Όχι δά!

—Ναι! Αυτή τη στιγμή έκτελώ ένα φιλικό καθήκον. Στις έντεκα θα έλθω να έκτελέσω το επαγγελματικό μου καθήκον. Καταλαβαίνεις;

—Όχι και τόσο.

—Νά σου εξηγήσω, λοιπόν. Χθες θράδυ δολοφονήθηκε στο «Κλάριτζ» η Μάργκαρετ Μπάουερ. Ένα κολιέ από μαργαριτάρια που φορούσε εξαφανί-σθηκε από τον λαιμό της. Έξαφανί-σθηκαν και τα θαρύτιμα σκουλαρίκια της. Ο δολοφόνος της για να της τα άποσπάσει, τις έξέσχιε τα αυτιά. Έθα-ψε τα χέρια του με το αίμα της και έτσι άφησε τα δακτυλικά του άποτυπώ-ματα στον τοίχο. Στην τουαλέττα του δωματός βρέθηκε το έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και τα δακτυ-λικά άποτυπώματα είναι τα δικά σου! Τα εξέτασα στο γραφείο μου προσεκτικά. Ως τα τώρα είχα μόνο τα δικά σου δακτυλικά άποτυπώματα και δεν μπορούσα να άποδείξω πως συ είσαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» γιατί έκανες τα λωποδυτικά σου κα-ταρθώματα με ειδικά γάντια! Σήμε-ρα όμως τα πράγματα έλλαξαν! Έ-κτος από τα δακτυλικά σου άποτυπώ-ματα έχω και τα άποτυπώματα των δοντιών σου.

—Τα άποτυπώματα των δοντιών μου;

—Ναι. Καπνίζεις σιγαρέττα αϊγυπτι-ακής μάρκας με τα άρχικά του όνό-ματός σου. Στον τόπο του έγκλήματος βρήκα άποτοίγαρο δικό σου. Έχεις τη συνήθεια να δαγκώνεις το σιγαρέτ-το καπνίζοντάς το και έτσι, δαγκώνον-τάς το και σαλιώνοντάς το αφήνεις στο άποτοίγαρο τα άποτυπώματα των δοντιών σου.

—Πότε θα έλθεις να με συλλάβεις;

—Είπα! Στις έντεκα. Ως τότε έ-χεις τον καιρό να φύγεις. Σοδ έφερα το έπίσημο δρομολόγιο της «Αϊρ Λά-ιν».

—Εύχαριστώ Σούμερ, αλλά θα ρω-μαι να το διαβάσω. Θα περιμένω νάλ-θης να με πιάσης.

—Όπως θέλεις...

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ο ίνσπεκτορ Σούμερ διέσχισε σκε-πτικός τον διάδρομο των κελλιών, ά-νοιξε ένα και αντίκρυσε τον Μάρτεν Ντάλ, ο όποιος έρριχνε πασιέντζες για

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ

Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τον άνθρωπο που προσπαθεί να μιμηθεί έναν άλλο. Κάθε αντιγραφή είναι αποκρουστική σε οποιοδήποτε πεδίο κι' αν γίνεται: στο λογοτεχνικό, στο καλλιτεχνικό, στην εμφάνιση στην έν γένει διαβίωση.

Και όμως ο κόσμος έχει γεμίσει από αντιγραφές. Και είναι τόσο αντιπαθητικό και ταπεινωτικό για έναν άνθρωπο να προσπαθή να παραστήσει κάτι που δεν είναι στην πραγματικότητα. Ποιός ο λόγος;

Αν υπάρχει κάτι που πρέπει να μιμηθούμε στους ανθρώπους που θαυμάζουμε είναι οι ψυχικές τους αρετές και όχι η εμφάνισή τους.

Αλλά ποιός δίνει σήμερα σημασία στα ψυχικά προσόντα ενός ανθρώπου; Στην επιπολαιότητά μας δίνουμε κυρίως προσοχή στο εξωτερικό ενός ανθρώπου και δεν καθόμαστε να πολυσκοτισθούμε για τις ιδέες και τα αισθήματά του....

Και το σπουδαιότερο παράδειγμα γι' αντιγραφή είναι οι στάρ. Φυσικά που άλλου, παρά στον κινηματογράφο θα σπουδάσουμε τις απαιτούμενες πόζες, τις περίτεχνες στάσεις και τις μελετημένες εκφράσεις του προσώπου;

Ετσι κατήντησε να βλέπουμε την Ρηνιώ της Κυρά-Κατίνας να στενάζει σαν Μαρλένε Ντήτριχ και τον Βάγγο τον μπακαλόγο να παριστάνει τον Σάρλ Μπουαγιέ.

Οι μοδιστρούλες της γειτονιάς περπατούν σαν να κάνουν επίδειξη μαννεκέν στην "Εκθεσι των Παρισίων και οι υπάλληλοι των καταστημάτων με ύφος αρχιδουκών μπάζε μόλις καταδέχονται να σάς μιλήσουν αφ' ύψους.

Νομίζει κανείς ότι οι άνθρωποι έχασαν την ατομικότητά τους και ότι όλοι, άνδρες και γυναίκες, βγαίνουν έπάνω στο ίδιο καλούπι από κανένα εργοστάσιο υπερπαραγωγής.

Και δεν είναι εις θέσιν να καταλάβουν ότι αυτή η «τυποποίηση» όχι μόνο δεν είναι βοηθητική αλλά προκαλεί αηδία και πλήξη με την μονοτονία αυτή της εξομοίωσης των ανθρώπων κάθε τάξεως, φύλου και ηλικίας.

ΛΟΡΑ

ΜΟΔΑ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΠΙΑ ΝΕΑ...

Κυρία μου, ξέρετε ότι η «πρώτη νεότης» παρήλθε πρό πολλού και ίσως ακριβώς επειδή το ξέρετε καταφεύγετε στην υπερβολή να ντύνεσθε σαν «γρήα κυρία»

Γυναιμείες

για ναποφύγετε την γελοία εμφάνιση των γυναικων εκείνων που θέλουν να παριστάνουν σ' όλη τους τη ζωή τις νέες γυναίκες. Αυτό, όμως,

ημέρας. Κατά τις μεγαλύτερες ζέστες του καλοκαιριού είναι πρακτικώτατο όταν γίνεται από τουάλ. Και φυσικά, η αξία του ταγιέρ αναδεικνύεται κυρίως

πάλι είναι άτοπο.

Η μόδα σήμερα δεν παραδέχεται την γρήα κυρία που είναι σκεπασμένη με μαύρες δαντέλλες και κάθεται σε μια γωνιά και πλέκει. Ο τύπος αυτός δεν... συνηθίζεται πιά!

Δεν υπάρχουν πια «γρήα» αλλά κυρίες ηλικιωμένες που παίζουν έναν ενεργό ρόλο στη ζωή και πρέπει να ντύνονται αναλόγως.

Μη συνηθίζετε τους σκούρους χρωματισμούς: τα ανοικτά χρώματα ταιριάζουν περισσότερο στο πρόσωπο και έναρμονίζονται τόσο καλά με τα άσπρα μαλλιά!

Για τα ψώνια σας, έχετε ένα απλό φόρεμα από λαινάξ γκρι-μπλέ. Για το σπύτι μια ρόμπα από βουάλ καντρυγιέ μπλε και γκρι, μ' ένα ζιλέ λευκό είναι πολύ κατάλληλη.

Σ' ένα φόρεμα πιο άμυγιέ από κρέπ μαύρο θαμπό, φορέστε μια ζακέττα από σαντόν λευκό: μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε για να φάτε στο ρεστωράν.

Αν πηγαίνετε το απόγευμα σε μια συγκέντρωση λίγο επίσημη ή σ' ένα τσάι, φορέστε ένα ταγιέρ έμπριμέ με μια μπλούζα από λευκή μουσελίνα που περισφίγγει τον λαιμό και σχεδιάζει ζαμπό.

Σας χρειάζεται ακόμη ένα μαντώ μακρύ, καλοκομμένο, από άλπαγα μαύρο λ.χ. που μπορεί να φοριέται σε κάθε περίπτωση και με κάθε φόρεμα. Για το ταξίδι, ένα μαντώ τρουά-κάρ φαρθύ από χοντρό λαινάξ, γκρι ανοιχτό.

Το βράδυ για να δειπνήσετε έξω ή να πάτε στο θέατρο, θα είσθε πάντα κομψή με μια τουαλέττα από δαντέλλα. Και μη φοβηθήτε να φορέσετε κοσμήματα... αληθινά ή ψεύτικα. Μια τόκα από λουλούδια για καπέλλο. Γάντια ήμιμακρά, ανοικτόχρωμα, μια τσάντα από παγίτες και παπούτσια από σατέν μαύρο με μπαρέττα θα συμπληρώσουν ωραιότατα το σύνολο.

Για τα καπέλλα σας αποφεύγετε τις έκκεντρικότητες: μακρυά από «μπιμπι» με κωνικές καλότες και μπόρ ανάστατα. Θα χρησιμοποιήτε το κλόρ ή το κανονιέ, με κανονικό μπόρ που σκεπάζει ελαφρά το πρόσωπο.

Αποφεύγετε τα ψηλά τακούνια. Τα χαμηλά τακούνια είναι της μόδας. Επωφεληθήτε.

Μια που βρισκόμαστε στο καλοκαίρι, χρειάζεται και μια τελευταία συμβουλή: για τα καλοκαιρινά σας φορέματα μη χρησιμοποιείτε βαμβακερά ύφασματα μονόχρωμα ή ανθισμένα, που δίνουν πάντα φτωχή εμφάνιση, αλλά μάλλον μεταξωτά λαβράμπλ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Το ταγιέρ ταιριάζει σε κάθε ώρα της

Ένα ωραίο ανσάμπλ από κρέπ μαροκάν για ηλικιωμένη κυρία. Μια κοψόμοιττα δίνει φάρδος στη φούστα. Μια κοντή μιάσκα ναυνίρει τη ζακέττα.

σεηίδες

φωτιά με ανάλογα 300 δράμια ζάχαρη και λίγο νερό να δράσουμε μια όκα σταφύλια. Έξακολουθούμε το δράσιμο ως στον δέση το σιρόπι και κατόπιν κατεβάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά. Όταν κρυώσει το γλυκό το σερβίρουμε στο δάξ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ

Στο προηγούμενο σάς έγραφα για τα προφυλακτικά έπιστημονικά μέτρα που πρέπει να λαμβάνετε για την έν γένει προστασία του δέρματός σας από τα δυσάρεστα των ήλιακων ακτίνων της υπερβολικής ζέστης και για να διατηρήσετε το δέρμα σας ολοκάθαρο, λείο και στιλπνό. Η προφύλαξη έξ άλλου είναι απόλυτως επιβεβλημένη και γιατί η θεραπεία των πανάδων δεν είναι και τόσο εύκολη, παρά τας περί των εναντίον γνώμας. Η πείρα μας αποδειχνει ότι πολύ δύσκολα εξαλείφονται κατόπι οι πανάδες.

Υπάρχουν πολλές συνθέσεις στο έμποριο και είναι πρόχειρες σε κάθε φαρμακείο, για την εξάλειψη των πανάδων, αλλά εκτός από μια μετρία ή μηδαμινή αποτελεσματικότητά των προκαλούν πολλές φορές έξ αιτίας του υδραργύρου κι' άλλων δραστηκών συστατικών που περιέχουν επίμονες δερμίτιδες. Γι' αυτό λοιπόν χρειάζεται επιμελημένη και συν-

από την μπλούζα του.

Για τις έπισημότερες δρες θα την διαλέξετε ελαφρή και διαφανή, λεπτότατα έργασμένη. Οργαντίνα, δαντέλλα, μουσελίν, οργαντίξά εινε τά πιο κατάλληλα ύφασματα για το είδος αυτό της μπλούζας.

Θα τις κάνετε με μονίκια πολύ κοντά. Σε πολλές μπλουζες μερικές πιέτες ραμμένες σχεδιάζουν ένα στρογγυλό πλαστρόν. Άλλες πάλι έχουν άμυεσμέν από σούρες μπουγιόνε.

Πολύ συχνά, οι καλοκαιρινές μπλουζες κλείνουν μ' ένα μεγάλο κλείνο στον λαιμό. Άλλες μπλουζες κλείνουν με κουμπιά και άλλες έχουν για γαρνιτούρα τρία τριαντάφυλλα από το ίδιο ύφασμα τοποθετημένα στο άνοιγμα του λαιμού.

Τέλος, τι γνώμη έχετε για τα χαριτωμένα αυτά βολανάκια που πέφτουν σαν καταρράκτης από τον γιακά στην ζώνη και μας θυμίζουν τα ζαμπό της παλαιάς έποχής;

Στην σειρά των κλασικδν μπλουζδν από τουάλ ή βαμβακερό ύφασμα, θα διαλέξωμε χρώματα σαφώς αντίθετα προς το χρώμα του ταγιέρ. Συχνότατα, οι μπλουζες μπαίνουν μέσα στην ζώνη και σχεδιάζουν μπλουζες-ζιλέ. Οι μπάσκες είναι κολλητές και κοντές. Πολλές πιέτες, πολλά πάτ γαρνιρισμένα με βελονίες, πολλά γιακαδάκια σχεδιασμένα από μια μπάντα ύφασμα που δένει έμπρός.

Για το ταξίδι οι μπλουζες σεμνιζε από τουάλ είναι πολύ κομψές και πλύνονται εύκολα.

Για τις έκδρομές και τις δροσερές μέρες ή μπλούζα γίνεται στο ίδιο τουήντ του ταγιέρ.

Και για τις έπισημότερες βραδυές θα έχετε μια μπλούζα από παγιετέ μαύρο, που θα φορέσετε με μια φούστα μακρού από κρέπ μαύρο.

Κ

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟ ΠΑΝΑΡΙΣΜΑ

Όταν θέλουμε να κάνουμε ένα φαγητό «πανε» (άγκινάρες, κοτολέττες κτλ.), βάζουμε σ' ένα πιάτο 2-3 αυγά, προσθέτουμε λίγο νερό και άλάτι ανάλογο και τα κτυπούμε με ένα πηρούνι, αλλά σιγά και προσεκτικά για να μην αφρίσουν.

Είς ένα άλλο πιάτο δάζουμε ανάλογο τυρί τριμμένο. Είς ένα τρίτο δε γαλέττα.

Όταν έτοιμαστούν αυτά και δάλουμε το ηγάνι στη φωτιά, παίρνουμε το είδος που θέλουμε να πανάρουμε, το βουτούμε πρώτα στο αυγό, το τυλίγουμε κατόπιν με το τυρί, το ξαναβουτούμε πάλι στο αυγό και το τυλίγουμε με γαλέττα. Έτσι έτοιμασμένα τα ηγανίζουμε με βούτυρο ζεστό όπου να ξανθίσουν καλά και ψηθούν έσωτερικώς.

Το πανάρισμα—για όριωμένα φαγητά—γίνεται χωρίς τυρί. Που και πότε μεταχειρίζομαστε τυρί, αυτό θα το θρούμε σε κάθε κεφάλαιο που περιγράφονται τα φαγητά που γίνονται πανέ.

ΠΑΤΔΑΚΙΑ ΠΑΝΕ ΣΤΗ ΣΚΑΡΑ

Τα παιδάκια πανέ στη σκάρα γίνονται δ-

πως και τα παιδάκια πανέ στο τηγάνι. Με τη διαφορά ότι αντί να κτυπήσουμε αυγά και να βουτήξουμε εκεί τα παιδάκια, θα λυώσουμε ανάλογο βούτυρο, θα βουτήξουμε εκεί τα παιδάκια, κατόπιν στη γαλέττα και μετά τα τοποθετούμε στη σκάρα.

Τα παιδάκια αυτά πάλι σερβίρονται σε μια πιατέλα και προσφέρονται ζεστά με πατάτες ηγανιτές ή πουρέ πατάτες.

ΣΤΑΦΥΛΙΑ ΓΛΥΚΟ

Τα σταφύλια που δεν έχουν σπόρους εινε τα καλλίτερα για να γίνουν γλυκά. Αυτά όμως συχνά είναι ψιλόσπορα, ενφ πρέπει να διαλέγουμε εκείνα που έχουν μεγάλες ρόγες. Τα πλένουμε, τα ξεφλουδίζουμε και τούς βγάζουμε τα κουκούτσια με ειδικό εργαλείο. Κατόπιν δάζουμε μια κατσαρόλα στη

Έπάνω: Καθάνα σπόρ από τουάλ λευκό ή ζωηρόχρωμο.— Μπλούζα από οργαντίνα κεντημένη γαρνιρισμένη με ένα στρογγύλο 60 λάν και μια δελουδίνη κορδέλλα στο ντεκολτέ.— Μπλούζα από οργαντίνα ή λινό γαρνιρισμένη με πιετίτσες και σούρες. Κάτω: Μια θέστα από τουάλ έμπριμέ για να συνοδεύη βραδυές τουαλέττες. Μια καθακά σπόρ γαρνιρισμένη με ύφασμα σε χρωματισμό αντίθετον προς το χρώμα της μπλούζας.

τηρητική θεραπεία, κανονισμένη αναλόγως της ποιότητας του δέρματος, της πυκνότητας και του είδους των πανίδων κι' όχι ειδικά και ως έτυχε. Γιατί τί όφελει λόγου χάριν αν παραδεχθώμεν ότι πράγματι μια πομάδα εξαλείφει τις πανίδες, συγχρόνως εξ αιτίας των δραστηκών και διαθετικών συστατικών της καταστρέφει το δέρμα; Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή και να μη καταφεύγετε εις πρόχειρα και φθηνά μέσα για την θεραπεία κι' εξαλείφει των διαφόρων σιγμάτων και πανίδων του δέρματος, γιατί το αποτέλεσμα θα είναι ή ζητούμενη, το σκάσιμο και το ανεπανόρθωτο, τις περισσότερες φορές, ρυτίδωμα του δέρματος. Υπάρχουν μάλιστα εκτός των πομάδων εν χρήσει και διάφορα άλλα πιο δραστηκά μέσα, όπως ή αποφολιδώσεις του δέρματος και ή αφαιρέσεις των μερών ήλεκτριζμού. Άλλα τόσο ή μία όσον κι' ή άλλη πρέπει, μάλιστα ν' αποφεύγονται γιατί προκαλούν πολλές φορές πολλές δυσάρεστες δυσμορφίες του δέρματος. Υπάρχουν άλλωστε τώρα πιά με τις προόδους που έκανε ή αισθητική Ιατρική διάφορες αβλαβείς πομάδες που παρασκευάζονται προσφάτως κι' αναλόγως της ποιότητας του δέρματος για το οποίο πρόκειται να χρησιμοποιηθούν είναι αποτελεσματικώτατες και τελείως ακίνδυνες για την όμορφιά σας.

Ένας τρόπος πρόχειρος κι' αποτελεσματικός για την θαυμαία εξαλείφει των πανίδων και των λεκέων από το δέρμα είναι και ο εξής: Άναμίξτε καλά μισό κουταλάκι του καφέ λεμόνι, μισό κουταλάκι του καφέ δρυϊνέ κι' έναμιο κουτάλι της σούπας νερό γάλα, προτιμώτερο άβραστο. Η σκευασία αυτή θα γίνεται άκριβώς την στιγμή που πρόκειται να την χρησιμοποιήσετε. Την σύνθεση αυτήν δεν πρέπει να την χρησιμοποιούν μόνον όσοι έχουν πολύ ξηρό δέρμα. Μετά το πωϊνδ λοιπόν πλύσιμο περνάτε ελαφρώς μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σ' αυτήν την διάλυση τις πανίδες ή τους λεκέδες ελαφρά. Να προσέχετε να μη εγγίσετε τα φρύδια ή τις ρίζες των τριχών στο μέτωπο για να μη ξανθαινούν. Επίσης μια εύκολοφταχη κι' αποτελεσματική κρέμα είναι ή εξής:

Acide salicylique	0,30 cent
Oxyde de zine	3 gr.
Poudre de lycopode	3 "
Vaseline	10 "
Lanoline	10 "

Essences de violettes q. s. pour parfumer. Υπάρχουν όμως ακόμη αποτελεσματικώτερες κρέμες εν συνδυασμό με καλλυντικά συστατικά και ταχείας ενέργειας, κρέμες που παρασκευάζονται σε ειδικά εργαστήρια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Η τιμότης ανταμειβεται

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

το πορτοφόλι ξαναγύρισε σε μένα, και... νάμαι τώρα!...

—Μά, αν θυμώμαι, έκανα, με είχατε πη πως είχε μέσα γαλλικά χαρτονομίσματα.

—Μάλιστα, αλλά εδώ είναι το κόλλο. Την άλλη μέρα, με ένα μέρος από τα φυλά που περιείχε, αγόρασα ένα νέο πορτοφόλι και πέταξα το παλιό στον Σηκουάνα. Κατόπι άλλαξα τα χαρτονομίσματα σ' ένα σαράφη και με ήσυχη τη συνείδησή μου, πήγα στον άστυνόμο. Έτσι όταν παρουσιάσθηκε ο κάτοχος του πορτοφολιού, ούτε το πορτοφόλι του μπορούσε πιά ν' αναγνωρίσει ούτε και το περιεχόμενό του!...

Και ο Διαισμένος κατέληξε: —Τι τα θέλετε κ. Μπουφιλό, πρέπει πάντα νάναι κανείς εν τάξει με την συνείδησή του!... ΜΑΣΤΙΜ

Η σοφία των αιώνων

—Ευτυχία είναι να δίδη κανείς και όχι να παίρνει.

(Λαροσφονικό)

—Κάθε άνθρωπος έχει τρεις χαρακτήρες: εκείνον που δείχνει, εκείνον που έχει πραγματικά κι' εκείνον που νομίζει ότι έχει.

(Πασιάλ)

—Η πείρα είναι τρόπαιο αποτελούμενο από τα όπλα που μās έπληγαν στη ζωή μας.

(Πλάτων)

—Είναι προτιμώτερο να πλανιέται κανείς με τους πολλούς, παρά να είναι σοφός μόνος αυτός.

(Μίλων)

—Υποφέρετε από την αδικία των άλλων; Παρηγορήσου. Η αληθινή δυστυχία είναι ν' αδικής συ τους άλλους.

(Λούθηρος)

—Δεν μπορεί κανείς να εξυπηρετήσει τους ανθρώπους χωρίς να εκτεθή στην άγνωμότητά τους.

(Περσικό ρητό)

—Ο θάνατος είναι το τελευταίο άσυλο των δυστυχισμένων.

(Τολστόϊ)

—Αν θρεθούν δυο που να σου πουν ότι σου λείπει το κεφάλι, βάλε το χέρι σου για να θεβαιωθείς αν πραγματικά δεν σου λείπει.

(Λαϊκό)

Κατάρα

Κατάρα στην αγάπη και σε σένα κατάρα και στο χρώμα τ' ουρανού...στη θάλασσα... στο ήλιο τις αχτίδες...Κατάρα σ' όλα αυτά, που ένα ένα...σε πλάσανε, μού σκότισαν το νού κι' απ' τη ζωή μου πήραν τις έλπίδες.

Κατάρα στην αγάπη και σε σένα...στην άσπατη... στη σάπια σου ψυχή...που πλάστηκε με βορρίκο και με χρώμα. Και όσα έχω δάκρυα χυμένα να πέσουν... μια πύρινη βροχή να κάψουνε το πρόστυχο σου σώμα.

Κατάρα απ' τις κατάρες ζυμωμένη να πέση να σε λύση ζωντανή μαζί με σε να λύση και το ψέμμα Κι' ή θλίψη μου. Τρανή κι' άγριεμένη...μια μαύρη νυχτερίδα να γενή και να σου πιη σταλιά-σταλιά το αίμα.

Ω!... Σε μισώ τόσο όσο σε λατρεύω...γι' αυτό κι' είναι ή κατάρα μου τρανή πιο μαύρη κι' απ' τον πιο μαύρο άραπη και τώρα που στη θύμησή σου ρεύω κατάρα με στεντόρεια φωνή Σε σένα... σ' όνομά σου... στην αγάπη.

ΔΙΟΝ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Η ώραία, ή ευωδιαστή, ή έρωτευμένη Ισπανία, όπως ήταν προτού την ματοκυλίση ο έμφύλιος σπαταγμός.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Με το φλογερό έρωτικό πάθος, τις θαθείες και γεμάτες αίσθημα γυναίκες της, τους άσυγκράτητους και γεμάτους έρωτική άνησυχία άνδρες της.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Του θρύλου και του τραγουδιού

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Της Άνδαλουσίας και της Σεβίλλας.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

Του ρουμπινένιου κρασιού και των μεθυστικών άρωμάτων, θρίσκει ολάκερη κλεισμένη, άτόφια και άνόθευτη στις σελίδες του άριστουργήματος του Ρεβάλ που αρχίζουμε από σήμερα.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Δεν σας λέμε τίποτε παραπάνω σήμερα. Διαβάστε το και πήτε μας

Ο κεραυνός που θεραπεύει

Ένα από τα μεγαλειωδέστερα θεάματα που προσφέρονται στους έπισκέπτες της Έκθέσεως του Παρισιού, είναι χωρίς άμφιβολία και το γιγαντιαίο εκείνο ήλεκτρικό μηχανήμα των πέντε εκατομμυρίων βόλτ απ' όπου ξεφεύγουν άστραπές μήκους πολλών μέτρων.

Η επίδειξις αυτή της ήλεκτρικής στήλης που άστραποβολά, θορυβώδης και θαυμαστικώτατη όπως είναι, είναι μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις του κοινού της Έκθέσεως.

Εν τούτοις, δεν πρόκειται περί απλού θεάματος που προσέρεται με σκοπό να καταπλήξη τον θεατή, αλλά περί επίδειξεως των μεγάλων προόδων που έχει κάνει τελευταία ή επιστήμη, προόδων μεγίστης ανθρωπιστικής και κοινωνικής σημασίας. Τα εκατομμύρια αυτά των βόλτ είναι ή βάση για την συνθετική παρασκευή των πολύτιμων «τεχνητών ραδίων» που έχει ανακαλύψει το ζεύγος Ζολιό-Κιουρή και που ή συμβολή τους στην θεραπευτική είναι άνυπολόγιστη.

Το γεγονός αυτό μās ξαναφέρει στο εξαιρετικά ένδιαφέρον θέμα του «θεραπεύοντος ήλεκτρισμού». Οι πατέρες και πάπποι μας, δεν ήξεραν ως φυσικά στοιχεία θεραπείας, παρά τον ήλιο, τα νερά και τον αέρα. Σήμερα, χάρις στα τελειότατα μηχανήματα που έχει κατασκευάσει ή επιστήμη, έχουμε τα φυσικά αυτά στοιχεία στη διάθεσή μας, ό,τι ώρα θελήσουμε και όταν ακόμη δεν υπάρχουν. Έτσι, έχουμε σήμερα τον «τεχνητό ήλιο», «τεχνητά κλίματα»... «τεχνητούς πυρετούς» ακόμη με βραχεία κύματα, φάρμακο αποτελεσματικώτατο κατά των ρευματισμών!...

Ο ήλεκτρισμός, καταστρεπτικός και ένεργητικός για τον άνθρωπο, όπως οι γλώσσες του Αισώπου, χρησιμεύει επίσης, όπως ξέρουμε και ως μέσον θανατώσεως, στην Αμερική αυτό.

«Γαλβανισθήτε» ήλεκτρικώς!

Είναι το νέο αίθημα που λανσάρεται σήμερα ή επιστήμη.

Η ήλεκτρική ενέργεια μπορεί να εφαρμοσθή στο ανθρώπινο σώμα υπό διαφόρους μορφάς.

Θέλετε, π.χ., ένα αποτέλεσμα κατευναστικό, μαζί με μια καλλίτερη κυκλοφορία του αίματος; Πρέπει εξάπαντος να «γαλβανισθήτε» με κομπρέσες αλατισμένου νερού πάνω στο δέρμα, κομπρέσες όμως που συνδέονται με μια ήλεκτρική μπαταρία ή με συσσωρευτάς.

Υποφέρετε από διανοητικές διαταραχές, από σκολίωσιν ή από κάτι άλλο παραπλήσιο, δεν έχετε παρά να υποστητήτε μερικές ειδικές ήλεκτρικές εκκενώσεις. Μπορείτε να κανονιστεί αναλόγως της ευαισθησίας την ένταση της εκκενώσεως. Μπορεί δηλ. αυτή ν' αρχίσει από το να σας δίνη το συναίσθημα της μυρμηκιάσεως, του γαγγίματος δηλ. και να φθάσει μέχρι των αποτόμων τινανμών και σπασμών.

Τα ύψικυκνα ή ύψισυκνα ρεύματα που έχουν ανακαλύψει οι Τασάι και ντ' Αρσονβάλ, προκαλούν σ' όλο το διάστημα εξαιρετικά αποτελέσματα. Αν πλησιάσετε ένα μηχανήμα ύψικυκνων ρευμάτων εν ενεργεία, θα δήτε να βγαίνουν σπινθήρες από τα δάχτυλά σας. Επίσης, αν τύχη και κρατάτε μια ήλεκτρική λάμπα στο χέρι, αυτή ανάβει, χωρίς να την συνδέσετε με κανένα ήλεκτροφόρο σύρμα. Τέλος, μια έντονη θερμότης αναπτύσσεται μέσα στο σώμα σας, Ικανή, αν εξακολουθήσει, να καταστρέψει όλα τα όργανά σας!

Για το ξανάνειωμα, τα ύψικυκνα ρεύματα είναι μέσον εξαιρετικά αποτελεσματικό: αποδίδει την ελαστικότητά τους στις αρτηρίες και θεραπεύει τις νευρίτιδες, τα εκζέματα και αρθρίτιδες. Η «διαθεομία» ή παραγωγή

Οι ήλεκτρικοί κεραυνοί δεν είναι πάντοτε επικίνδυνοι για τον άνθρωπο.

θερμότητος μέσα στο ανθρώπινο σώμα, είναι ένας κλάδος των ύψικυκνων.

Σημειώτεον, όμως, ότι ή θεραπευτική αυτή μέθοδος δεν είναι διόλου άδυνηρά, όπως θα φαντάζεσθε, ίσως, και ποτέ θανατηφόρος, και αν ακόμη εφαρμόζεται με χιλιάδες βόλτ.

Ακτινολούτρα

Ίδου, τώρα, και οι ευεργετικές ακτίνες που μιμούνται την φύση αλλά που μās τις δίνει ο ήλεκτρισμός υπό μορφήν Ισχυράν και εύρηστη.

Ξέρετε όλοι τις «υπεριώδεις» ακτίνες. Υπάρχουν άφθονοι μέσα στις φυσικές ήλιακές ακτίνες. Αυτές προκαλούν ήν ήλωση και το μαύρισμα του δέρματος.

Στην αρχή, οι τεχνητές «υπεριώδεις» σαν πολύ επικίνδυνες και δυσχρηστες. Γώρα, όμως, έχουν κατασκευασθή θαυμάσιες λάμπες με υπεριώδεις ειδικές για την οικιακή χρήση, που το γυαλί τους, φιλτράρει τις «υπερβολικές» α-

κτίνες. Οι λάμπες αυτές χρησιμοποιούνται ακινδύνως, σήμερα, από τον καθένα.

Οι υπεριώδεις ακτίνες, αυξάνουν τον αριθμό των ερυθρών αιμοσφαιρίων, όπως και ο αέρας του βουνού, τονώνουν την σπλήνα, καταπολεμούν την αναιμία, και τον ραχτισμό, παράγουν βιταμίνες στο έσωτερικό του οργανισμού και τονώνουν τους πολύτιμους αυτούς «αδένες έσω εκκρίσεως», που είναι τόσο απαραίτητοι για την Ισορροπία της υγείας μās, τα έπιπεφρίδια και τους θυρεοειδείς. Χρησιμοποιούμενες σε μεγάλες δόσεις, καταπραύνουν τους πόνους.

Ολιγώτερο γνωστές είναι οι «υπερυβροί» ακτίνες. Αποτελούν αυτές το θερμώτερο μέρος της ήλιακής ακτινοβολίας, και εκπέμπονται επίσης από ιά θερμά σώματα. Όταν ξεροιμήνεσθε τον χειμώνα μπρός σε μια καλή φωτιά, κάνετε, χωρίς να το ξέρετε, μια κούρα υπερύθρων ακτίνων.

Ιατρικώς οι υπερυβροί ακτίνες παράγονται από ήλεκτρικές λάμπες με κόκκινο γυαλί. Μπροστά σ' αυτές τις λάμπες εκθέτουν τον υπό θεραπεία άρρωστο. Η θεραπεία είναι ολιγώτερο κουραστική παρά με τις υπεριώδεις. Οι υπερυβροί ακτίνες, προκαλούν άφθονη έφιδρωση χάρις στην οποία βγαίνουν όλες οι τοξίνες που έχουν συσσωρευθή στον οργανισμό και αυξάνουν την δύναμη της αντίδράσεώς του.

Πυρετός με βραχεία κύματα

Οι ακτίνες Χ, που παράγουν ειδικά μηχανήματα μεγάλης εντάσεως, έχουν μια τεραστία εισδυτική δύναμη, που επιτρέπει την χρησιμοποίησή τους στην θεραπεία των έσωτερικών οργάνων, των έγκεφαλικών οίδημάτων και άλλων παθήσεων. Η επίδρασίς των, που μοιάζει πολύ με την επενέργεια του ραδίου, είναι τόσο έντονη, ώστε το ειδικό προσωπικό που εφαρμόζει την θεραπεία είναι υποχρεωμένο να προστατεύεται πίσω από παχείς μολυβένιους θώρακας.

Από τις τελευταίες κατακτήσεις της ήλεκτροθεραπευτικής είναι και ή πρόκληση τεχνητού πυρετού με τα γνωστά σας από το ραδιόφωνο βραχεία κύματα. Η ευεργετική αυτή «αφρώστεια» μās έρχεται από την Αμερική. Βεβαιούται ότι ή λεγομένη νόσος του Πάρκινσον, ή ληθαργική έγκεφαλίτις και άλλες παραπλήσιες αρρώστειες μπορούν να θεραπευθούν με την μέθοδο αυτή του τεχνητού πυρετού.

Ας προσθέσωμε τώρα, για τους κατόχους ραδιοφώνων που θα είχαν, ίσως, την περιέργεια να μεταχειρισθούν το μηχανήμα των για να προκαλέσουν στο σώμα των τεχνητό πυρετό, ότι τα κοινά αυτά μηχανήματα, και όταν ακόμη λειτουργούν με βραχεία κύματα, δεν μπορούν να προκαλέσουν τον πυρετό αυτό και ότι χρειάζονται ειδικά Ισχυρά μηχανήματα... Ας μη κοπιάσουν λοιπόν...

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

Τὸ ὠροσκόπιο

Διήγημα τοῦ Μοζέ Μίτσιφερ

Ὅπως ὅλοι ὅσοι πιστεύουν πραγματικά στὰ ἄστρα, ὁ Ἀντίζον Ἀστερισκ συμβουλευόταν κάθε πρωὶ τὸ βιβλίο τῶν ὠροσκοπίων τοῦ γιὰ νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιο τῆς μοίρας τοῦ.

Ἔτσι ἔκανε καὶ στὶς 17 Ἰανουαρίου. Προτοῦ βγεῖ ἀπ' τὸ σπίτι του, διάβασε στὸ ὠροσκόπιο: "Ὁ ἔρως σοῦ χαμογελά. Σήμερα εἰσαι ἀκατάμαχτος".

Ἐνοίωσε μιά ἀνατριχίλα σύγκορμα καὶ στὰ χεῖλη του ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο εὐδαιμονίας, γιατί εἶχε σκεφτῇ τὴν Φούγκετ Ντούβεν, ἀστέρη τῆς μουσικῆς ρεβὺ «Τὰ τακούνια τῆς» πού παιζόταν σὲ τὸ Μπρόντγουαϊ.

Ὁ Ἀστερισκ, ὅμως, ἔκοψε στὴ μέση τὸ χαμόγελό του γιατί οἱ δείχτες τοῦ ρολογιοῦ ἔδειχναν 8 καὶ 30'. Κατάπιε βιαστικά τὸν ζεματιστὸ καφέ του καὶ κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια γιὰ νὰ μὴν φθάσῃ στὴν Τράπεζα μὲ καθυστέρηση.

Στὸ γραφεῖο, μολονότι ἦταν βυθισμένος ὅλη μέρα σὲ πέλαγος ἀριθμῶν, δὲν ἔπαυε νὰ προσεοφλῇ τὶς ἀπολαύσεις πού θὰ τοῦ χάριζε αὐτὴ ἡ βραδυὰ πού τὴν περιμένε ἀπὸ τὸσον καιρό.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως ἔκανε συνήχως ἀπὸ ἐπτά μηνῶν, κάθισε στὴν τρίτη πολυθρόνα τῆς πρώτης σειρᾶς. Τὸ μόνον μέρος τῆς ρεβὺ πού τὸν ἐνδιέφερε, ἦταν ὅταν βρισκόταν ἡ Φούγκετ ἀπάνω στὴν σκηνή. Τότε ἔνοιωθε ἠλεκτρικὲς σπίθες νὰ καίνε ὅλο τὸ κορμί του. Ὁταν, ὅμως, ὁ θεατρικὸς ἀσπίρ ξαναγυρνοῦσε στὰ παρασκήνια, ὁ Ἀστερισκ ἔπεφτε σὲ κωματώδη κατάσταση.

Στὸ διάλειμμα, κατέστρωσε τὸ σχέδιό του. Ἐγραψε σ' ἕνα μπιλιετάκι αὐτὰ τὰ λόγια: «Μὴς Ντούβεν, ἡ Ἀφροδίτη μᾶς ἐπιβλέπει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Τὸ θέλει ἡ μοῖρα. Περιμένετε με σὲ τὸ καμαρίνι σας. Ὁ μοιραῖος ἔρως σας, Ἀντίζον Ἀστερισκ».

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Μὲ σκοτισμένο μυαλό, ἀποφάσισε νὰ βγῇ λίγο ν' ἀναπνεύσῃ στὸν δροσερὸ αέρα.

Μόλις ὅμως εἶχε κάνει καμμιὰ ἑκατοστὶ βήματα, μιά φωτεινὴ ἔμπνευση πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Κι' ἔμεινε αὐτὴ ἡ ἰδέα καρφωμένη βαθειά.

Ἐπειτα, ἀπὸ δύο λεπτὰ, ὁ Ντίνκλεφριτς ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ θέατρο.

Ἀφοῦ ἔπεσε ἡ αὐλαία ὕστερα ἀπ' τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ ἔργου, ὁ Ντίνκλεφριτς πού εἶχε βρῇ τὸν Ἀστερισκ μὲ τὴν βοήθειά του γκροῦμ πού παρέδωκε τὸ μπιλιετάκι, τὸν πῆρε σὲ μιά γωνιά καὶ τοῦ μίλησε:

— Ἀκουσε, νέε μου, ἔμαθα πὼς ἔχετε ραντεβού μὲ τὴν μὲς Ντούβεν. Τὴν ξέρω καλὰ τὴν κοπέλλα καὶ θὰ μπορούσα νὰ σὰς δώσω μερικὲς χρήσιμες συμβουλές.

— Τὰ ἀστέρια μίλησαν... ἄρχισε ὁ Ἀστερισκ.

— Ἀφίστε ἡσυχά τὰ ἀστέρια, κ. Ἀστερισκ! τὸν διέκοψε ὁ Ντίνκλεφριτς. Ξέρω πὼς ὅλα εἶναι μοιραία, πρέπει, ὅμως, νὰ παραδεχθῇτε πὼς μιά πρακτικὴ συμβουλὴ ἐπιτυγχάνει πολλὰ πράγματα. Τί λέτε καὶ σεις;

— Ἀρα — τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά ὁ θεατρικὸς πράκτωρ — τὸ πρῶτο πράγμα πρὸς τὸ παρὸν εἶναι νὰ ξέρετε ὅτι ἡ μὲς Ντούβεν δὲν βρίσκει κανένα γοῦστο στοὺς νεαροὺς, παρφομαρισμένους δανὶ δῆδες. Τῆς ἀρέσουν οἱ γεροὶ ἄνδρες, οἱ ἀπότομοι — οἱ ἄνθρωποι τῶν σπηλαίων, γιὰ νὰ σὰς δώσω μιά ἰδέα.

Καὶ φυσικά, τώρα θὰ θέλετε νὰ μῆτε σὲ καμαρίνι τῆς, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

— Προσέξτε, ἂν δὲν σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ μῆτε....

— Μὰ τὰ ἄστρα.... διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀστερισκ.

— Ἀστὰ νὰ πᾶνε στὸ διάβολο τὰ ἄστρα! φώναξε θυμωμένος ὁ Ντίνκλεφριτς.

Βλέποντας, ὅμως, κατάπληκτο τὸν Ἀστερισκ, ἄλλαξε ὕφος καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, νέε μου. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς θίξω. Καθὼς σὰς εἶπα, ἂν δὲν σὰς ἐπιτρέψῃ ἡ μὲς Ντούβεν νὰ μῆτε.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

τε, παραβιάσατε τὴν πόρτα κι' ὁρμηστε μέσα σὰν σίφουνας, καταλαβαίνετε; Κι' ἀφοῦ μπήτε μέσα, θὰ τὴν κατακτήσετε, φυσικά, διὰ τῆς βίας. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀρέσει. Καταλαβαίνετε;

Οἱ διαταγμοὶ πού ἦσαν ζωγραφισμένοι πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀστερισκ μαρτυροῦσαν στὸν ἐφευρετικὸ Ντίνκλεφριτς πὼς τὸ θῆμα του εἶχε καταλάβει μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα.

— Μήπως φοβάστε, κατὰ τύχην; ρώτησε ὁ πρᾶκτωρ γελώντας. Μὴν ξεχνάτε τὰ ἄστρα, φίλε μου. Τὸ θέλει ἡ μοῖρα. Τὸ ἐπιβάλλει τὸ πεπρωμένο. Ὁταν παρουσιάζεται, γοργοπερνώντας, ἡ τύχη, πρέπει νὰ ξερῇ νὰ τὴν κρατήσῃ κανεὶς γιὰ νὰ μὴν τοῦ ξεφύγῃ.

Ἐπειτα, ἀπὸ δύο λεπτὰ, ὁ Ντίνκλεφριτς ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ θέατρο.

Ἀφοῦ ἔπεσε ἡ αὐλαία ὕστερα ἀπ' τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ ἔργου, ὁ Ντίνκλεφριτς πού εἶχε βρῇ τὸν Ἀστερισκ μὲ τὴν βοήθειά του γκροῦμ πού παρέδωκε τὸ μπιλιετάκι, τὸν πῆρε σὲ μιά γωνιά καὶ τοῦ μίλησε:

— Ἀκουσε, νέε μου, ἔμαθα πὼς ἔχετε ραντεβού μὲ τὴν μὲς Ντούβεν. Τὴν ξέρω καλὰ τὴν κοπέλλα καὶ θὰ μπορούσα νὰ σὰς δώσω μερικὲς χρήσιμες συμβουλές.

— Τὰ ἀστέρια μίλησαν... ἄρχισε ὁ Ἀστερισκ.

— Ἀφίστε ἡσυχά τὰ ἀστέρια, κ. Ἀστερισκ! τὸν διέκοψε ὁ Ντίνκλεφριτς. Ξέρω πὼς ὅλα εἶναι μοιραία, πρέπει, ὅμως, νὰ παραδεχθῇτε πὼς μιά πρακτικὴ συμβουλὴ ἐπιτυγχάνει πολλὰ πράγματα. Τί λέτε καὶ σεις;

— Ἀρα — τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά ὁ θεατρικὸς πράκτωρ — τὸ πρῶτο πράγμα πρὸς τὸ παρὸν εἶναι νὰ ξέρετε ὅτι ἡ μὲς Ντούβεν δὲν βρίσκει κανένα γοῦστο στοὺς νεαροὺς, παρφομαρισμένους δανὶ δῆδες. Τῆς ἀρέσουν οἱ γεροὶ ἄνδρες, οἱ ἀπότομοι — οἱ ἄνθρωποι τῶν σπηλαίων, γιὰ νὰ σὰς δώσω μιά ἰδέα.

Καὶ φυσικά, τώρα θὰ θέλετε νὰ μῆτε σὲ καμαρίνι τῆς, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

— Προσέξτε, ἂν δὲν σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ μῆτε....

— Μὰ τὰ ἄστρα.... διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀστερισκ.

— Ἀστὰ νὰ πᾶνε στὸ διάβολο τὰ ἄστρα! φώναξε θυμωμένος ὁ Ντίνκλεφριτς.

Βλέποντας, ὅμως, κατάπληκτο τὸν Ἀστερισκ, ἄλλαξε ὕφος καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, νέε μου. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς θίξω. Καθὼς σὰς εἶπα, ἂν δὲν σὰς ἐπιτρέψῃ ἡ μὲς Ντούβεν νὰ μῆτε.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Ἐπειτα, ἔδωσε τὸ μπιλιετάκι μὲ 5 δολλάρια πουρμπουάρ σ' ἕνα γκροῦμ γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὴν παραλήπτρια. Καὶ βυθισμένος, ἀναπαυτικά, στὴν πολυθρόνα του, ἀπολάμβανε προκαταβολικῶς τοὺς ἔρωτικούς του ἀθλοῦς.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Παλαιὸς τίτλος ῥώσων ἡγεμόνων. — Φόβος.
2. Ὅργανον αἰσθήσεως (αἰτ.). — Τραγοῦδα. — Μὴ κερδίξης.
3. Συγκριτικὸν ἐπὶ ῥημα (δημοτ.). — Νόμισμα βαλκανικοῦ κράτους.
4. Ἀρθρον (αἰτ. πληθ.). — Ἀρρώστεια. — Ψευδώνυμον λογοτέχνου.
5. Ἀνθη. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (εὐγενῶς). — Γράμμα ἀλφαβήτου.
6. Ἀπ' αὐτὴν περνάτε νὰ πᾶτε σπῆτι σας, ἐκτός ἂν εἶναι ἰσόγειο. — Κουρέλι.
7. Λησταί.
8. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. — Ἀμυντικὸν μέσον ἀρχαίων.
9. Κλωστή. — Ὅργανον αἰσθήσεως. — Δύο φωνήεντα.
10. Πρόθεσις. — Ἀντωνυμία. — Μετρᾶ τὸν χρόνον.
11. Πρόθεσις. — Νότα. — Τὸ φέρνει ὁ ἥλιος. — Παρακελευστικόν.
12. Ὅχι ἀγνό. — Τὰ πάντα. — Νῆσος Πολυνησίας.
13. Στύλος πηγμένος εἰς τὴν γῆν (χωρὶς κεφαλὴν). — Ἐκεῖ σταματοῦν τὰ ὄχηματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ἀριθμητικόν. — Πήλινον δοχεῖον.
2. Ὅρος τῆς Γραφῆς. — Νῆσις τῶν Κυκλάδων. — Ὅτι ἐπιθυμεί νὰ εἶναι ὁ καθεὶς.
3. Ὑποθετικόν. — Ὅρος ἐταιριῶν. — Ἀριθμητικόν. — Ἐκφράζει μέλλοντα.
4. Αἰθίωφ φύλαρχος. — Τυφλὸς (δημ. ρικόν). — Νότα.
5. Ὑποθετικόν. — Παράγγελμα στρατιωτικόν. — Ἀρθρον.
6. Τὸν τρῶνε τ' ἄλογα. — Τὸν παίζουν οἱ ἡθοποιοί.

7. Νῆσος ἐνδοξοτάτη.
8. Ἀρχὴ καί... — Εἶδος καναπέ.
9. Πρόθεσις (ἀρχ.). — Θεά. — Ἀγγλος συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος.
10. Ἀρνησις. — Ὅταν τῶχετε μαζί σας ἔχετε ἐλευθέρια διαρροή. — ...καὶ ἀράξαμε!
11. Ὀμοτικόν. — Ὄνομα Ἀγγλικόν. — Πηγαίνω. — Παρακελευστικόν.
12. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία Διδάσκαλε (ἐβραϊστ.).
13. Πόλις τῆς Μακεδονίας (αἰτιατ.). — Ὄνομα θηλυκὸν (γεν.). (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. ΝΙΚ-ΚΟΥ). Θεο)νίκη.

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ;

(Ἀστυνομικὸ πρόβλημα)

Στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἐνωμοτάρχης Γκόρντον τῆς Σκότλαντ Γουάρδ περιπολοῦσε γύρω στὸ ξενοδοχεῖο «Κρόφτ», ὅταν ἀντελήφθη τὸν γνωστὸ χειρουργὸ Τζαίμς Γκόρντον νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Νόρμαν Μπίγκς, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία ὅτι ἡ περίφημη χορεύτρια Ρούμπη Ρίο, βρέθηκε νεκρὴ στὸ ὑπ' ἀρ. 17 δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ἰατροδικαστὴς πού ἐξήτασε πρόχειρα τὸ πτώμα ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηρίασῆς ἢ δὲ αὐτοψία θὰ ἀπεδείκνυε τὸ

εἶδος τοῦ δηλητηρίου. Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε μῆλ' ἐνὶ στήθεσιν τὸν θάνατόν της. Ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, στή σχετικ

'Απ' όλα δι' όλους

ΑΠΟ ΚΟΥΡΕΥΣ, ΚΟΜΗΣ ΚΑΙ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ο ηρεσβευτής της 'Ιταλίας στην Νοτιοανατολική 'Αφρική, είδοποίησε αυτές τις μέρες σ' έναν κουρέα του Πόρτ-Ελίζαμπет, πού τον λένε Σόλλυ Σμίθ, ότι είναι ο κληρονόμος του τίτλου των κομήτων Νικολά ντε Καταλίνον και της περιουσίας των πού υπολογίζεται σε 13 εκατομμύρια λιρέτες. "Υστερ' απ' αυτό, ο εδ' τυχής Φίγκιορο, έλειψε το κουρέιο του και έφυγε για την 'Ιταλία για να παραλάβει τίτλο και εκατομμύρια.

Ο Σμίθ, είχε γεννηθ' στην 'Ιταλία και ήλθε παιδί στην 'Αφρική, μαζί με την χήρα μητέρα του. Έκείνη παντρεύτηκε ύστερ' από λίγο τον άλλο Σμίθ, ο οποίος υιοθέτησε

και το παιδί. Έδω και δώδεκα χρόνια, ο Σόλλυ πήρε από τη μητέρα του ένα διαμάντι με ένα οικόσημο και με τα αρχικά «N. K.». Την σημασία του δώρου αυτού μόλις είναι λίγοι μήνες πού του την έξηγηση ή μητέρα του. Ταυτοχρόνως, του έδωσε και κάτι χαρτιά, τα οποία έπειτα διαβιβάστηκαν στην 'Ιταλική πρεσβεία. 'Η συνέχεια σ'α είναι γνωστή...

□ □

ΕΝΑΣ ΜΠΕΜΠΗΣ 65 ΚΙΛΩΝ!

Α κ' ένας πραγματικός περιεφραστικός μπεμπές. Είναι ο μικρός Ραμαζάν νάτοικος της πόλεως Σιβερέν της Ν. Μικράς 'Ασίας.

Ο τρομερός αυτός μικρός είναι ηλικίας τεσσάρων μόλις ετών και ζυγίζει 65 κιλά! Και έχει μέλλον άκομη, αφού καθημερινώς γίνεται και χοντρότερος!

Ο Ραμαζάν έχει στήθος απαράλληλα σάν μια μεσομένη γυναίκα, και τα μπράτσα του, θα μπορούσαν κάλλιστα να συναγωνισθούν σε πάχος τα μπράτσα του Τζίμ Λόντου!

Ο πατέρας του ένας πτωχός άνθρωπος

τραβά τις τρίχες της κεφαλής του για το φαινόμενο πού το έδωσε ή φύσις να θρέψη. Πώς να χορτάσει αυτόν τον όγκο! Πραγματικά ο Ραμαζάν τρώει για τέσσερις και πίνει για δέκα!...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ!

Ο υδ' εργάται από την Μοράβσκα 'Οστράβα, ο Φραγκίσκος Σινκόρα και ο Ροδόλφος Βαλτόφσκ, είνε σήμερα το αντικείμενον έπιστημονικής παρατηρήσεως στην Πράγα.

Πραγματικά, οι δυο αυτοί άνθρωποι. είνε

και συδ' φυσικά μηχανηματά ραδίου! Φθάνει να κάμουν μερικές ειδικές αναπνευστικές κινήσεις, για να πάρουν την απαιτούμενη ηλεκτρική ενέργεια και να δεχθούν με τα ήχητικά κύματα οποιοδήποτε ραδιοφωνικού πομπού. Είναι με άλλα λόγια συδ' πρώτης τάξεως απόδεκται.

Οι ζωντανοί αυτοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, εξετάζονται τώρα από τους γιατρούς και τους τεχνικούς των ραδιοεπιπομπών. Στα πειράματα παρίστανται και δημοσιογράφοι.

Ός τώρα, κανείς δέν μπορεί να αναμάλυνση τον παραμικρό δόλο.

□ □

ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Όστερ' από τα κουνέλια, τα ποντίκια αποδεκνύνονται οικιακά ζώα, εξαιρετικά προσοδοφόρα.

Μια 'Αγγλίδα, ή μίστρες Μπλόουερ από το Μέμελ Χάμστερ, διατηρεί σ'ό σπίτι της δόκιμο ποντικότροφείο με 11.000 ποντίκια. Τό κάμνει αυτό από αγάπη π'ός τα τόσο αντιπαθητικά για τον άλλο κόσμο τρω

την Φλωρεντία της 'Ιταλίας, έγιναν κότες τις μέρες τα εγκαίνια ενός ποικύ ενδιαφέροντος μουσείου. Θα μπορούσε το μουσείο αυτό να ονομασθ' «Τό μουσείο των τροχών».

Όλη ή ιστορία των τροχών από τα άρματα των αρχαίων και τους δίφρους ως τα σημερινά—τα άλλοτε δηλαδή—μεγαλοπρεπή τετράροχα όχήματα, υπάρχει εκεί μέσα εκ του φυσικού!

Τό μουσείο αυτό, πού έχει στεγασθ' στην νότια πτέρυγα του ανακτόρου Πίτσι,

περιεχει και πολλά ιστορικά αμάξια, όπως την καρότσα του δονου της Μοδένας (18ος αιών), το αμάξι των βασιλέων της Νεαπόλεως, πού τα στολίσια τους είναι όλα από χρυσό.

Έκ της τελευταίας αυτής δ'ρά-

σημερα 10 λίρες τό ένα!

Τά μεγαλειότερα όμως, κέρδη της ή Κα Μπλόουερ τά έχει από τα δέρματα των ποντικών πού χρησιμοποιούνται για γαρνιτούρα στα γυναικεία φορέματα ή και για την κατασκευή ολοκληρών φορεμάτων. 400 δέρματα ποντικών χρειάζονται για να γίνη μια τουαλέτα πού στοιχίζει έτσι 70 λίρες (40.000 δραχμές περίπου).

□ □

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Κυρία Σουζάν Πάλμερ, από το 'Ογδεν ('Ονταρ) της 'Αμερικής, έώρασε τελευταία την 85ετηρίδα της με ένα γεύμα σ'ό οποίο παρευρίσαν όλοι οι συγγενείς και φίλοι της. Κατά το γεύμα αυτό, οι

συνδαιτηριδές θαύμασαν και ένα όμοιο δέντρο, πού έχει φυτευμένο ή Κα Πάλμερ... στην τραπεζαρία της. Τό δέντρο αυτό τό έχει φυτέψει έδω και 50 χρόνια ο άντρας της, μέγας λάτρης του πρασίνου ή ο σύγγός του δ' από σεβασμό π'ός την μνήμη του, τό άφηκε σ'ή θέση του και μετά τόν θάνατό του.

Κατά το διάστημα αυτό των 50 ετών, ή Κα Πάλμερ έχει χαλάσει και ξαναχτίσει πολλές φορές το σπίτι της για να στεγάσει τό δέντρο πού όλοένα μεγάλωνε.

«Είναι ο καλύτερος και π'ό πιστός μου φίλος» είπε ή Κα Πάλμερ στους συνδαιτημόνας της.

□ □

ΕΝΑ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ

Την Φλωρεντία της 'Ιταλίας, έγιναν κότες τις μέρες τα εγκαίνια ενός ποικύ ενδιαφέροντος μουσείου. Θα μπορούσε το μουσείο αυτό να ονομασθ' «Τό μουσείο των τροχών».

Όλη ή ιστορία των τροχών από τα άρματα των αρχαίων και τους δίφρους ως τα σημερινά—τα άλλοτε δηλαδή—μεγαλοπρεπή τετράροχα όχήματα, υπάρχει εκεί μέσα εκ του φυσικού!

Τό μουσείο αυτό, πού έχει στεγασθ' στην νότια πτέρυγα του ανακτόρου Πίτσι,

περιεχει και πολλά ιστορικά αμάξια, όπως την καρότσα του δονου της Μοδένας (18ος αιών), το αμάξι των βασιλέων της Νεαπόλεως, πού τα στολίσια τους είναι όλα από χρυσό.

Έκ της τελευταίας αυτής δ'ρά-

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΚΙΝΟΣ

ΑΡΙΘΡΟΝ 2ον

Έλέαμε λοιπόν Ιεραρχίαν τον φύλλον Κίνα ανάμεσα 'Ατζεμιστάν—Μαρόκος μεγάλη χώρα ίνεται. Τό λοιπόν, 'Ιθνικήν Βιβλιοθήκην Ι-ππία, διδλία Ισλάμ, άτλας, άνοιξα, είδα. Λάθος μέγλο λάθος ίγινε. 'Ινδίες λένε χώρα πού είπα και όχι Κίνα. Γιαγής όλοι του! 'Αλλη φορά δέν μεταίνε-ται. Καί λοιπόν θά πούμε τώρα και Ιστορικώς περί την χώραν ταύτην.

Κάποτε Κίνα Κουμφούνιος Ι-ζούσε. Κουμφούνιος αυτός ίνας κοντός και χοντρός άντρας ίνεται, μέγλο μέγλο κεφάλι είχε πολύ σοφός ήταν. 'Ωραία ποιήματα ίγραψε ο Κουμφούνιος και πολλούς πολλούς λόους είπε, κήρυγμα κάθε Κυριακή Ισλαμίες ίκανε, άριθρα Ιφιμερίδες ίγραψε. Καί τί δέν ίκανε. Μέγλος άντρας πος ήτανε βέρσελα!

Τέλος Κουμφούνιος αυτός, Ι-δρυτής Κίνας ίνεται, σιδηρόδρομος ίφικασε, διαδρία ίφικασε, μέγλη πολιτεία Πικίνος έχτισε.

Άπέναντι Κίνα Γιαπωνιστάν άρχαίως ήτανε. Γιαπωνέζοι ίτε, διόλου, καλά Κίνα έν Ιβλέπανε. Άρχή άρχή Κουμφούνιος χέρι βά-λυνε προσπαθήσαν, δέκα τάλλη-α δώσανε, Κουμφούνιος δέ δέχ-τηκε. 'Ιστορικώς 'Αριστοτέλιος, ίέει ήθεν λεπτά λίγα ίβήκε Κουμφούνιος και ένα τάλληρο ά-κόμη ζήτησε. Γιαπωνέζοι δέν ιδώ-κατε από τότε ανατολικό ζήτημα ίβήκε, κίτρινος κίνδυνος βγή-κε, τσόν-τσόν μελάδες 'Ιβρώπη έβανε.

Μύτη Κλεοπάτρας, δήη κόσμου

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΚΙΝΩ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΕΙΣΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΕΛΑΦΟΣ!

ΠΕΚΙΝΟΝ 17 (ώρα 6η 37½ πρωινή—κινεζική ώρα)— Σπουδαία πράγματα! Ταύτην την στιγμήν πληροφορούμαι ότι άγνημα έξ 29 άνδρων έκαμε απόδασιν εις τα κινεζικά παράλια. Άπειλείται ή κήρυξις πολέμου. Οι Κινέζοι άπέστειλαν φιλικόν έγγραφον μετά πολλών χαιρετισμών εις τούς 'Ιάπωνας να άποσυρθούν. Αύτοι έ-πιμένουν. Ούδεις ξεύρει τί μέλει να συμβή.

Έν τώ μεταξύ οι Κινέζοι κινητοποιούνται δραστηρίως. Έκάλεσαν ήδη υπό τας σημαίας 67½ ήλικίας. 'Υπολογίζεται ότι εκ των 400 εκατομμυρίων Κινέζων θα συγκεντρωθούν περί τας δύο μεραρχίας, μισό σύνταγμα και έν τέταρτον λόχου.

Πολεμικόν μένος άπ' άφρον εις άκρον έπικρατεί.

Η κινεζική κυβέρνησις παρήγγειλε επείγοντως εις ξένα ναυπηγεία δύο υπερδρεντω, 330 άερο-

άλλαξ ίκανε. Τάλληρο Κουμφούνιος, τό ίδιο πράγμα ίκανε. Τώρα Γιαπωνέζοι Κίνα δρίσκονται, Πικίνος-μικίνος λένε ίμπήκανε, μέγλος σματάς κόσμος ίνεται. Πού Ιθαίνομεν; φωνάζει ο 'Τάιμς.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

πλανοφόρα, 407 καταδρομικά μάχης, 675 υποβρύχια και ένα κότερο. Πάντα ταύτα θά είναι έτοιμα μέχρι του 'Ιουλίου του 1987.

Κρατήσατε φύλλον πιστήρια π'ός συμπλήρωσιν πληροφοριών.

Σας χαιρετώ

ΝΩΝΤΑΣ ΚΑΡΕΚΛΟΠΟΔΑΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Έχετε άκουσει για τούς περίφημους άστρονομικούς άριθμούς; Ένας μισθός 6.000 δρ. τον μήνα, είναι ένας άστρονομικός άριθμός για τόν 'Αθηναίο μισθοδοτούμενο. Λοιπόν μπορείτε να μάς πητε πόσους άστρονομικούς άριθμούς περιέχει ο άριθμός 17 δι-σεκατομμύρια, 363 εκατομμύρια 558 χιλιάδες, 367 και μισό;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Μπορείτε να μάς πητε τί πα-

ριστάνει ή εικόν αυτή.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΣΑΣ

Μπορείτε χωρίς να σκεφθήτε πα-

ρά πάνω από μισό λεπτό, ποιά μέρα, ποιά ώρα, και τί καιρό έ-

κανε την στιγμή πού ο Μέγας 'Αλέξανδρος περνούσε τόν Γερ-νικόν ποταμό;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΓΕΡΝΙΚΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Σάν όπτασία πέρασε μπρος μου σάν πλάσμα κάποιου άλλου κό-

μου.

Και άνιερύτηκα παλάτια μέσ' τα ταχυκίνητα σου μάτια.

Μ' άδιαφορία σου με είδες κι' είδα πως κράταγες μαρτίδες και έπιθύρισα την άρια με δόνη: «Φάτε μάτια... ψάρε!»

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Είς στενόν κύκλον άπειροσπληθών συγγενών και φίλων, ο κ. Φίφης Κάπα Ρό και ή δις Πιπί-τσα 'Ητα Ζήτα, άντήλλαξαν υπό-σχεσιν γάμου. Οι παρευρισκόμε-νοι τούς εύχθήσαν θερμότατα και τού χρόνου.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ο κ. Παναγιώτης Πι-Νι-Κάπ-πας, δέν θά δεχθ' τού χρόνου της Παναγίας επισκέψεις.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΚΥΡΙΟΣ σοδαρός, ηλικίας 30—40 ετών κάτοχος περιουσίας πέντε εκατομμυρίων ως έγγιστα ώραιος, καλού χαρακτήρος και ά-νευ ύποχρεώσεων ζητεί νέαν πτωχήν, έστον και με οικογένειαν, και άσχετως σωματικής κα-τασκευής, αλλά γνωρίζουσαν να παρασκευάζη ώραιες όμελέτες. Πληροφορία εις τα γραφεία μας.

Εάν ή Κυρία, ζητεί άθηναί-ον γνωρίζοντα την ελληνική διδ-να τού παραδίδη μαθήματα. 'Α-μολιθ' μια λίρα τό μάθημα και τό μεσημερινό τραπέζι.

ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΝΕΟΔΗΜΗΓΕΛΟΧΟΖΕΚΝΙΑ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ...

Μιά βραδυά θλιβερή, μιά βραδυά με φεγγάρι
θέλω νάβω τα πουλιά να θρηνούν στα κλαδιά
σαν ο χάρος θάρη την ψυχή μου να πάρη
και κοντά μου να νοιώθω θλιβερή σιγαλιά.
Μιά βραδυά θλιβερή που όλα θάν' κουρασμένα
θα ποθούσα κι' εγώ σαν πνοή να σβυστώ
δίχως λύπη καμιά, δίχως μάτια κλαμμένα,
πρώς τ' άπείρου το δρόμο σιγαλά ν' άνοιχτώ.

Μιά βραδυά θλιβερή που η ζωή μου θα μένη
δίχως όνειρα πλάνα και συμπόνη καμιά
πώς ποθώ να κρυφτώ σε σκιά φοβισμένη
με κρυφό ένα καύμο στην αιώνια νυχτιά...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Πάει καιρός που κάποιο άρχιζα ταξίδι με
συντροφιά τα όνειρά μου και για σκοπό την
ετυχία σιμά σου, αγάπη. Και το θυμάμαι
σαν νάταν χθές που γοργοτάξιδο καράβι μ'
φερνε. Κι' ήταν η μέρα λιάση κι' όλο
φεγγη, γαλάσιος ο ουρανός κι' η θάλασσα
γαλήνια στη χαρά μου. Βασίλισσα στη σκέψη
μου έσύ, αγάπη, στα όνειρά μου σύ χρυσό-
σοστεφάνωτη νεράιδα. Με τη ματιά στο ά-
πειρο, τους γλάρους σαν αγνάντευα νόμιζα
πώς τα χαιρέτισμά σου φέρναν' στα θα-
θυγάλα τα βύθια, παλάτια από κρύσταλλα
και λαφείρια φανταζόμουν, γοργόνες ξελο-
γιάστρες και ξωτικά πεντάμορφα. Μακρυά
στα γλυκοφίλητα ακροσούρα σαν έβλεπα,
πίσω απ' τα νέφια τα χιονόπλεχτα, αγάπη,
τη γλυκιά σου τη μορφή ξεδιάρινα κάποιο
φίλι να στέλνη. Κι' ήρθα με την καρδιά
γεμάτη εύτυχία με την ψυχή εύτυχισμένη,
για σένα, αγάπη!

Και τώρα φεύγω! Τι έγινε, δεν ξέρω δεν
θέλω να θυμάμαι. Φεύγω χωρίς η σκέψη
μου, νοσταλγικά, σιμά σου να γυρνά με
την ψυχή θαρειά και γερασμένη κι' ένα
μεγάλο πόνο στην καρδιά. Κάποιο κοπάδι ά-
πο διαβατικά πουλιά περνά και ξεμακραί-
νει. «Όνειρά μου που πάτε;» τα ρωτώ, με
τη φωνή πνιγμένη μες' στο κλάμμα. Βα-
τη και μολυβένια ημέρα πετρώνει την ψυ-
χή μου κι' η θάλασσα τριμυρισμένη σαν
την καρδιά μου. Γλάροι, μη σκίσετε τ' αυ-
τιά μου τόσο άπαισια πόσο κακό μου κά-
νετε! Γι' αγάπες πιά δεν ταξιδεύω, μα για
να σταυρωθώ σαν δούλος.

Καράβι, πέτα στη θεριμένη θάλασσα
μοΐπαν πώς πίσω απ' τα μαυρισμένα κείνα
νέφια, κάποιο παλάτι ύψώνεται και πώς
σιμά του το μαγικό της λημονιάς βοτάνι.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

...Είναι κάμωση ώρα που το κρεμασμένο
ρολόι της κάρμας μου έχει κτυπήσει τρεις
ώστε από τα μεσάνυχτα. Κι' όμως γω δεν
δεν μπορώ να κλείσω μάτι, άδικα βασανί-
ζομαι και προσπαθώ να διώξω μακριά κά-
θε μου θύμηση. Μπαρδός μου σαν μια πένθη-
μη ατέλειωτη λιτανεία περνούν οι θύμη-
σες, η περασμένη ζωή μου. Και με βασανί-
ζουν τώρα που η ζωή μου είναι κοντά στο
τέρας του δρόμου. Τώρα που κάθε έλπίδα
μου σβύστηκε και κάθε τι έγινε κομμάτι.
Και μοιάζω σαν ζωντανό έρείπιο, σαν
μια φωλιά πουχουν σήσει το βασίλειό
τους χιλιάδες νυχτερίδες που φτεροκοπούν
αδιάκοπα. Νοιώθω, όλα τα γύρω πράγμα-
τα, σαν φαντάσματα να με ζώνουνε, να ά-
πλώνουνε τα κοκκαλιάρικα χέρια τους σαν
να θέλουν να με πάρουν μαζί τους στο σκο-
τεινό βασίλειό τους.

Κι' έξω, η φύσις άνοιγεται γλυκιά ό-
μορφη. Το φεγγάρι λαμποκοπά στον καθά-
ριο ουρανό κι' αφήνει, απ' το άνοιχτο πα-
ράθυρό μου, να κυλίση μια άχτινα του στο
πάτωμα της φτωχής μου κάρμας.

Κυτάω έξω, θαρρώ πως όλα μου μιλά-
νε καθώς αφήνουν να σκορπίζονται έτσι οι
όμορφιές τους, και θέλω, θέλω να ζήσω, να
τρέξω κάτω απ' αυτό το φεγγάρι. Την δικιά
στέρια και να χαρώ την άνοιξη. Την δικιά
μου άνοιξη. Αυτή που θα κινή να σταθή
όρθο τουτό το άρρωστο σώμα, την άνοιξη
που ποθώ... Μα τι λέω;... Πώς μπορεί ν' ά-
ναστήθι ένας πεθαμένος; Πώς μπορεί το
σακατεμένο αυτό κομμάρι να πάρη ζωή;
Όχι... Τα λίγα χρόνια που μου μένουν ά-
κόμα θα τα περάσω με όνειρα. Θα κυτάω
δύο μπορώ το φεγγάρι και θα ζήσω σ' ένα
δοσο ρομαντισμό, σε μια μυστικοπάθεια. Όσο
ρωμαντισμό, σε μια μυστικοπάθεια. Όσο
μια νύχτα, σαν την άποψινή, η ψυχή θ' αφή-
ση το άρρωστο κομμάρι, για να βρή την
δω πάνω στη γη, εκεί στον ουρανό...

...Μακριά τα κοκκαλιάρικα λαλούν. Έξω ά-
χισε να φωτίζει. Το γλυκό χρώμα της αυ-
γής χρωματίζει τον ουρανό, και τα βουνά.
Το φεγγάρι χάνει λίγο-λίγο το φως του...
Άλήθεια πώς μοιάζει κι' η ζωή μου μ' αυ-
τό το φως, που χάνεται σβύνει άργά-άργά.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΕΥΤΥΧΗΜΑ

Σε τόπους ξημούς κι' απόκοσμους τους
έφερε το κόσμου η κακία κι' ο παραλογι-
σμός για να σβύσουν με το αίμα τους την
έχθρα— ποιά έχθρα;— για να πρωτογονι-
στούνε στο θάνατο. Και να τώρα, παιδιά
υπερήφανα με κορμιά σφιχτοδεμένα, που
στο γιορτάσι της ζωής καμιά δεν έχουν
θέση, όλη μέρα πολεμάνε.

Χλωποί είναι όλοι τους και καθένας ψά-
χνει με τα μάτια να βρή τον σύντροφο, τον
άδερφό. Μάταια όμως τ' άσκήρια του θανά-
του τους ξάπλωσαν στους λόφους, στις
ρεματιές και τώρα μοιάζουν με στήχια θε-
οισμένα. Άδρακωμένοι στο θάνατο. σπι-

ΣΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Όπως σου γράφω, Δέσποινα, άργά-άργά
πέρα' η νυχτιά
τη νυχτοσυναυλία τους άρχισαν οι βατρά-
χοι
άχνά μέσα στο σύθαμπο ή λίμνη δείχνεται
σταχτιά
και σαν τιτάνες μυθικοί τριγύρω της οι
δράχοι.
Γλυκός άγέρας, δροσερός γλυστράει μέσα
στα κλαδιά
και σπίθισε στον ουρανό ένα μικρούλι ά-
στρο,
άπάνω από τα Γιάννενα ράθυμα ξάπλωσε ή
βραδυά
κι' άνάμεσα της φάντασμα ύψώθηκε το κά-
στρο.

Είμαι στο σπίτι μοναχός κι' όλο κυτάω
από ψηλά
την πόλη που ξαπλώνεται στα πόδια μου
δεντάγια,
τα φώτα της π' άνάψανε και φωσφορίζουνε
δειλιά
κι' άκούω κάπου να θρηνη την πρώτη κου-
κουβάγια.

.....

Όπως σου γράφω, Δέσποινα, ή νύχτα ξά-
πλωσε φαρυά
και το πυκνό σκοτάδι της τα πάντα πλημ-
μυρίζει...
είμαι στο σπίτι μοναχός και τη θλιμμένη
μου καρδιά
ή λατρευτή είκόνα σου μονάχα τη γεμίζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ζουν τώρα μαζί, ο ένας πλάι στον άλλον, έ-
πάνω στις αιματοποτισμένες πεδιάδες.
Έκεί στην έρημη την άκρη τους άφη-
σαν το δειλί, ατέλειωτα να κοιμούνται. Έ-
τσι τους έγραψε ή μοίρα, να μην είναι ούτε
και ή ζωή δική τους.

Ο ήλιος τρομαγμένος, κατεβαίνει για να
δύσθ. Δεν θέλει να βλέπη την άδικη κορμο-
σφαγή και χάνεται.

Η νύχτα όλο κατεβαίνει και το πηχτό
σκοτάδι άπλώνεται γύρω τους ήσυχο μα κι'
εφιαλτικό.

Έτσι τώρα, τσακισμένους απ' τον άγωνα
την όρμη τους δέχονται οι βράχοι για να
ξασποτάσουν λίγο τα πονεμένα τους κορμιά
μέσα στην άγκαλιά τους την άτάραχη και
παγωμένη.

Οι σκοποί πλάνουνε τα ριζοβράχια και
με το ντουφέκι στα χέρια, φρουρούν άκοί-
μητοι τον άδέσβατο ύπνο των συναδέλφων.
Μέσα στ' όνειρό τους, ξεχνούν ίσως το
θάνατο που τους περιμένει!

Μέσα στ' όνειρό τους, βρίσκεται τ' ό-
μορφο μικρό χωριό, ή μνηστή, ή γλυ-
κειά Μάννα!

Δυστυνημένα παιδιά! Πόσο σκληρό θά-
ναε το ξύπνημά σας!

ΑΝΤΩΝΗΣ Γ. ΚΡΕΚΟΥΚΙΑΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησια έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησια έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιά με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες
άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
αριθμό του φύλλου, για το όποιο μάς
γράφετε.

Ζητείτε μιά πούδρα ιδεώδη;
είναι ή πούδρα Mystikum,
του Scherk.
Κυτία Δρχ. 80.- και 50.-.

Le beau visage
Crème pour le visage
Schick
Mystikum
Poudre pour le visage
Scherk

ΜΑΒΗΜΑ...
Πρέπει ν' άρχίσετε ριζικά την περιποίησή της επιδερμίδος
Καθαρίσατε την προσεκτικά με την Λοσιόν προσώπου Scherk!
Και κατόπιν διαβάστε τι σας λέγει το βιβλιαράκι που είναι
στη φιάλη: Ότι μόνον ή μέχρι του βάθους των πόρων καθα-
ρισμένη επιδερμς μπορεί ν' άνανεωθεί! Και να γίνη άραιά!
Αυτό θα το επιτύχετε με την βοήθεια της Λοσιόν προσώπου
Scherk. Τιμαί: Δρχ.: 175., 90., 55. και 35.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

Όταν σερβίρετε Κέλ-
λογ'ς Κόρν Φλέξ άναμ-
φιδώς όλη ή οικόγενειά
σας θα εύχαριστηθή. Τό ελ-
δικόν περιάλυμμα ΟΥΑ-
ΕΤΙΤΕ τα διατηρεί φρέσκα
και όρεκτικά μέχρι της τε-
λευταίας κουταλιάς. Προσ-
θέσατε γάλα ή κρέμα. Είσε
άκριβώς ή τροφή που χρει-
άζεται δια να σας ξαναδώση
τάς δυνάμεις κατόπιν μιας
κοπιαστικής ημέρας. Λαμ-
βανόμενη κατά το δείπνον ή
πρόγευμα. Τροφή έλαφρά
και εύκολογώνευτος. Πωλεί-
ται εις όλα τα έδαφιμο-
πωλεία.

Α. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από δσα
δρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θα
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο
ποιήματα και τα άλλα θα σκίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντησιν σ' εκεί-
νη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθή
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
σύργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κρι-
νει τα έργα των άναγνωστών της και
δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιά χρηματική άμοιβή.

Σταύρος Κεπενεκίδης. Όχι
δημοσιεύονται οι στίχοι σας. Κυρίως όστε-
ρουν στον ρυθμό και στην άρμονία που
πρέπει νάχη ένα ποίημα. Α. Πολυκρά-
την. Άποτυχημένο το ποίημά σας. Πολύ
άφελως γραμμένο. Κώσταν Σίμων.
Έγκρίνεται το «Θέλω να πεθάνω». Γιάν-
νην Τσάλ. Άτεχνο το ποίημά σας «Ο-
πτασία». Και σε ώρισμένα μέρη άσυνάρτη-
το. Άπτε το και μόνος σας.
Κι' ήτανε Μάρτης βροχερός
Ό άτυχος ό τυχερός

Έγώ που τέτιο πλάσμα δεν είδ' άλλο
Μιάς νέας θαύμα καστανής
ογορεύα μαλλιάκια σοβαρής
Της πονεμένης μου καρδιάς οι χτύποι μ' ένα
Της μίλησαν με μιά φωνή
Κομμένη δεν ξαίρω γιατί
Για το σαράκι που μου τρώει τα σωθικά μου

Μα κείνη κρύα παγερή
σαν μάραρο, λίγο χλωμή
Δεν ξαίρω πώς και το γιατί μα ή καρδιά μου

σαν ένα γυάλινο κουτί
έργαζε μόλις μου πη
Πώς με τα λόγια την ψευτιά και την άπάτη
που κυβερνάνε τις καρδιές
Και της χωρίζουν σε μεριές
Δεν είναι δυνατό να γεννηθή μεγάλη αγάπη.

Ν. Παπακδόσαν. Πολύ στεγνή ή ά-
φήγηση και χωρίς γενικό ενδιαφέρον. Γρά-
ψτε τίποτα πιο πρωτότυπο και πιο σύν-
τομο. Σ υ ρ ι α ν ό ν. Το «Έλεη-
στε» έντελώς άτεχνο. Το «Χέρια
νεκρά» έχει άρκετή συγκίνηση αλλά είναι
μετριώτατα γραμμένο. Μη διάξεστε. Για το
ένδιαφέρον σας εύχαριστούμε θερμά. Στο
τελευταίο σας έρώτημά ή άπάντησις είναι
άρνητική. Νικ. Κον. Έγκρίνεται το «Δί-
χως τίτλο». Το Σταυρόλεξό σας έδόθη στον
άξιόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. Έλπί-
δα Νίκης. Χιλιοσιπώμενες κοινοτοπίες.
Κρίν ο ν. Έπαναλαμβάνουμε και πάλι ότι
λυπόμαστε που σας άπογοιτεύουμε αλλά μάς
είναι άδύνατο να δημοσιεύσουμε το πεζό
σας που είναι γεμάτο από μια κοινότοπη
φλυαρία κουραστική και μονότονη. Όστε ελ-
ναι έπιδεκτικό καμιάς διορθώσεως, δυστυ-
χώς. Νέλλη ην Σίβαν. Το τελευταίο
σας δεν μάς ικανοποίησε δυστυχώς. Όταν
γνωρίζονται δυο άνθρωποι τόσο καλά δεν
δρίσκετε τους δεν προσθέτει τίποτα στην
γνωριμία που ένα όνομα; Μάτ. Μαργ. Ί-
σως αν το δουλεύατε ακόμη λίγο με προσο-
χή να γινότανε δημοσιεύσιμο το ποίημά σας.
Είμαι όμως και έντελως παρακάτω. Στεί-
λτε τίποτε άλλο. Πιπίτσαν. Έγκρίνε-
ται και θα δημοσιευθή με τη σειρά του.

Γ. Αύκαν. Τα κρατούμε και τα δύο,
δχι όμως για τη στήλη ακόμη. Δεν δρίσκο-
με ότι είναι άσχημο να περιλάβη κανείς στη
συλλογή του και ποίηματα δημοσιευμένα ήδη
δταν αυτά άξίζουν τον κόπο βέβαια. Άν
θέλετε την ειλικρινή συμβουλή δεν θάπρεπε
να διασθήτε να εκδώσετε ποιητικές συλλο-
γές την στιγμή που άργότερα θα παρουσιά-
σετε άσφαλώς μεγαλειότερη άριότητα στα
ποιήματά σας. Αυτά σας τα γράφομαι από
φιλικώτατο ενδιαφέρον κι' δχι βέβαια για
να σας στενοχωρήσωμε. Νίκον Σόλβι-
ον. Πολύ έξζητημένες οι εκφράσεις σας.
Η «Διαμολογία» έχει άρκετή πρωτοτυπία
άλλά δεν της λείπουν κι' οι ύπερβολές. Το
«Γυναικοπάρα» έχει μερικούς στίχους κα-
λούς και πολλούς άσχημους.

Οι ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἱατροῦ τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἄ λ ι κ η ν . Π ά τ ρ α ς . Ἀπισταντικά
 λουτρά εἰς φιάλας καὶ εἰς δοχεῖα παρασκευ-
 αζουσι· τὸ ἐργαστάσιον Κ. Δαμβρήγη φαρ-
 μακοποιῦ καὶ ἡ ἐταιρεία Ὑγιεία. Πωλοῦνται
 σ' ὅλα τὰ φαρμακεία. Ζητᾷτε ὅποια ἀπὸ τῆς
 δυο μάρκας θέλετε. Κί' οἱ δυο καλῆς. Τῆς
 ἀλλοφῆς μωρεῖτε καὶ τῆς φτιάξετε σ' ὅποιο-
 ῖποτε καλὸ φαρμακεῖο.

Ε. Π. "Αρτ. ν. "Απισχαντικά λουτρά υπάρχουν Δαμβόργη και έταιρίας "Υγείας. Θά τὰ ζητήσετε έτσι. Κάθε φιάλη ἡ δοχείον διαλύεται μέσα στὸ νερὸ ἐνὸς λουτροῦ. "Ο-
δηγίαι χρήσεως υπάρχουν σὲ κάθε φιάλη.

Τέξαναν Ἐνταυθα. Γιά νά σᾶς ἐξυπηρετήσω καλλίτερα συνέστησα σὶνὸν κ. Λαδᾶ νά σᾶς δεχθῇ δωρεάν καὶ θὰ σᾶς συμβουλευθῇ ὅτι πρέπει καλλίτερο. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8.

Μίαν ἀνεγνώστριαν. Ἀφοῦ σὰς ἔχουν ἰδῆ τόσο ἐπιφάνεια καθὼς γράφεις, γιαιτοὶ καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν συμβουλιῶν τὸν ἀπέβησαν ἀνθρώποι καὶ ἔχειοτε-
ρευσαν μᾶλλον τὴν κατάστασίν σου, πῶς νὰ σὰς δώσω ἐγὼ συμβουλὴν καὶ ἀπὸ μακρὰν. Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω παρέπεμψα τὴν ἐπιστολήν σου στὸν διεκματολόγον μας Ἰατὸρ κ. Παῦλ στὸν ὁποῖον πηγαίνετε νὰ σὰς ἐξετάσῃ καὶ θὰ σὰς ὑποδείξῃ ὅ,τι πρέπει ἀποτελεσματικώτερο. Δέχεται Σόλωνος 40

11—1 καὶ 5½—8. Ἐκτὸς Κυριακῆς.

Μά θαν. Δὲν εἶναι δυνατόν νά παρασκευάσετε μόνη τή μάσκα αὐτή. Καίτοι εἶναι εὐκόλῃ χρειάζεται παρσκευῇ οὗ φαρμακείου, ἄλλως θά σᾶς κόβῃ καί θά σᾶς κάλῃ κακῶ. Ἡ μαμά σας δεβαϊότατα μπορεῖ νάθε μέγα νά μεταχειρίζεται τὸ φάρμακο αὐτό. Ὅσον ἀφορᾷ γιά τήν κρίμα πού μοῦ ζητάτε νά καθαρίζουν τίς λεκέδες θά τήν βρῆτε στό ἄρθερα τοῦ κ. Λαδά περὶ πανάδων. Μιά δροσιστική λοσιόν ἂν θέλετε νά παραλῆσετε τήν καλλυντική κρίμα εἶναι ἡ ἐξής:

Lait d'âmandes	50	gr.
Glycerine	10	»
Eau de roses naturelle	200	»

Σταρένια. Μὰ νομίζετε ὅτι γιὰ ρεκλά-
μα σᾶς ἔγραφα νὰ προτιμάτε τὸ πρόσφατο
Μπρέν Σολέϊν γιὰ νὰ γίνη τὸ δέμα σας
μπροσὺν τὴν χωρὶς νὰ τὸ καταστρέφει ὁ ἡ-
λιος; "Ολα τὰ φθινὰ περιέχουν σεαρήν
τῆς ὁποίας εἶδατε τὰ ἀποτελέσματα. Καί
τώρα ἐμπρός γιὰ θεαματικὰ καὶ ἀντίκτυ-
λα νὰ καταλάβετε ὅτι μόνο ὅταν ἔχουμε ἀ-
πόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ πείρα ἐνὸς φαρι-
σου τοῦ συνιστοῦμε. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα κρα-
τῶ τὸ γράμμα σας καὶ γράφτε μου ἀμέσως
ἐάν συμβαίνει μόνον καθ' ὕπνον ἢ καὶ τὴν
ἡμέραν. Ὡς καὶ τὴν πραγματικὴν διεθθυνσί-
σας.

Ἄπογοητευμένην νῆα. Κῦ-
προν. Νὰ παύσετε τὴς κρίσεις. Μετὰ
τὸ πρῶτον πλῆμνος μ' ἔνα θαμέθακι βουτηγμέ-
νο σὲ πολλὴ ἀραιότητα μόλις ἔσθῃ χαμομη-
λόνερο νὰ περνᾷ τὸ πρόσωπο καὶ νὰ τ' ἀ-
φήνεται μόνο του νὰ σεσγνώσῃ. Πρὸ τῆς
πούδρας τὴν ἐξῆς λουτίν:

Lait d'amandes 50 gr.

Glycerine	10	»
Eau de roses naturelle	200	»

Τὰ αὐγὰ νὰ ἐξακολουθῇτε. Κάνουν κα-
λό. Πάντα εἴμεθα πρόθυμοι.

A. X. Χανιά. Μά αυτή είναι η διαφορά της αλθητικής δερματολογίας ότι στην χορήγηση των φαρμάκων έχει πάντα υπόψη την πρόληψη άρνητερα καταστροφής του δέρματος. Ό βόρεας καί η στήλη που σās συνεδούλευσαν σπασμά με την λιπαρότητα του δέρματος αλλά καταστρέφει συγ-

χρόνως και την ανθρωπότητά του. Όστε να μεταχειριζόσαστε αλληλοσφίχτες χωρίς άραωσιση την λαισιν της συνταγής μας πρωί και βράδυ.

Επίσης να χρησιμοποιείτε μια φορά την εβδομάδα το άσπραδι του αυγού κι άλλη μια φορά τὸν κρόκο. Μετά $\frac{1}{4}$ της ώρας να ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ αὐγὸ, εἴτε άσπραδι εἴτε κρόκο, μὲ βαμβάκι δροσερὸ φυσικὸ ροδόνερο (δχι χημικὸ). Ἄν σὰς ἔχουν μείνει ἱχνη αὐγὸς πλύνετε καὶ μ' ἄφθονο δροσερὸ νερὸ. Μετὰ 1 μῆνα μοῦ ἔσυναγράφετε. Γιά τίς βλεφαρίδες να χρησιμοποιεῖτε τὴν πομάδα Τοποβαξέν ὀφθαλμικῇ.

Α. Γ. Γ. Χανιά. Νὰ ραντίζετε τίς τρίχες καὶ νὰ κάνετε ἕνα ἑλαφρὸ μασάζ τῶν ριζῶν καθημερινῶς μὲ τὸ ἔξῃς φάρμακο:

Liquide ammoniacal	1	gr
Chlorydrosulfate de quinine	1	
Teint de romarin	35	"
Rhum	65	"
Alcool à 60°	65	"

Λούσιμο όχι συχνότερο από ένα κάθε δε-
κα μέρες. Ἀπὸ τὶς οὐλὲς τοῦ τραχήλου μό-
νον ἡ ἀκτινοθεραπεία θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ.

ΛΟΦ

Θαυμάζουμε τὰ ὠραία Μαχχιά!

ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σω-
στή περιποίησης εἶναι ἀπλή: μιὰ φορά τὴν
ἐβδομάδα λούσιμο μὲ τὸ Σαμπουάν ΤΕΙ-
ΝΟΥΑΡ(Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει
καὶ τὸ εἶδος «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει μιὰ μα-
λὶα φυσικὴ γυαλάδα, ὕγεια καὶ τὰ διατηρεῖ!
πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν σαμπουάν ΤΕΙ-
ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ
γιὰ ἔσθια μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ
γιὰ τὰ σκούρα.

ΟΥΓΑΡ υπάρχουν, τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ
 ἔχει ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ
 ἔχει τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

ΣΑΜΠΟΡΟΡ ΣΑΜΠΟΣΑΝ

2 eñon: Shamposan
kai Shampodoe

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ώτορινολαρυγγολόγος
Ε Χ ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΤΙ ΚΑΙ HALLPHEN

Νέοι και νέαν νέαν αὐτοῦ
Μέγαρον Μαλάρα
Μαύροκορδα
6 μ. μ. Τηλεφ.
562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTEPON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ἐν Παρισίοις. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PON-
TKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἰλπα-
κράτους 19 6

Ἡ μόνη ἐπιστήμονισσὴ πού-
δρα διὰ τὴν περιποίησιν τῶν παι-
δῶν εἶναι ἡ
ΠΟΥΔΡΑ
ΔΙΑΛΩΝ

Ἡ Πούδρα **DIALON** ἀφαιρεῖ τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τοῦ ἰδρώτος, παρεμποδίζει τὴν ὑπερβολικὴν ἐφίδρωσιν, ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν σπορτ καὶ εἶναι ἀπαράμιλλος διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν.

~~Πωλείται~~ Πωλείται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Μυροπωλεία

ΠΕΡΟΜΕΝ
 ΕΙΣ ΓΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΛΥΠΛΗ-
 ΘΟΥΣ ΠΕΛΑΤΕΙΑΣ ΜΑΣ ΟΤΙ ΣΥ-
 ΝΕΠΗΛΗΡΩΣΑΜΕΝ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ
 ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΥΝΤΕΣ ΟΤΙ ΘΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙ-
 ΗΣΩΜΕΝ ΚΑΘΕ ΥΟΥΣΤΟ.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι.Γ. ΒΑΓΕΝΑ & Σ^{ΙΑ}
 ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
 ΤΗΛ. 30-415

CHANEL
Αρώματα κ.λ.π.

D'ORSAY
Αρώματα
Dandy κ.λ.π.

SCHERK
Πούδρα - Ρούζ χειλέων και προσώπου
Lotion δια το πρόσωπον - Κρέμα
Shampooing - Shamposan

LANTHERIC
Crayon Χειλέων
Ρούζ προσώπου-Πούδρα
Brillantine κ.λ.π.

BOURJOIS
Αρώματα
Soin de Paris
όλα τα μεγέθη
Crayon Femina

MILLOT
Αρώματα
Creme de Chine
όλα τα μεγέθη
κ.λ.π.

CUTEX
Crayons Χειλέων
Vernies ονύχων

BAFENA
20 διάφοροι τύποι αρω-
μάτων εις χυμα-
κόλωνα! 10 τύποι

GUERLAIN
Αρώματα
Quand vient l'été
Champs Elysee

POND'S
Χούη διάφοροι
ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ
Πενες ονύχων κ.λ.π.

FATTORI
Cremes V και C
Poudres εις όλας τας αποχρώσεις
Lotions κ.λ.π.

CHERIGAN
Αρώματα
Fleurs de Tabac

G. DRALLE
Αρώματα
Lotion
Κολώνια
Σάπωνες κ.λ.π.

HUG. GUERLAIN
Πούδρα-Κρέμα
Κολώνια κ.λ.π.

TOKALON-PARIS
Πούδρα - Κρέμα
κ.λ.π.

COTY-PARIS
Αρώματα - Lotions - Κολώνια
Πούδρα - Brillantine
Πούδρα - Ρούζ προσώπου
Κρέμα - βερνίκια ονύχων κ.λ.π.

N.S. GARDENIA
Αρώματα κ.λ.π.

BAFENA
Αρώματα
Quand vient l'été
Champs Elysee

GUERLAIN
Αρώματα
Quand vient l'été
Champs Elysee

POND'S
Χούη διάφοροι
ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ
Πενες ονύχων κ.λ.π.

FATTORI
Cremes V και C
Poudres εις όλας τας αποχρώσεις
Lotions κ.λ.π.

CHERIGAN
Αρώματα
Fleurs de Tabac

G. DRALLE
Αρώματα
Lotion
Κολώνια
Σάπωνες κ.λ.π.

HUG. GUERLAIN
Πούδρα-Κρέμα
Κολώνια κ.λ.π.

TOKALON-PARIS
Πούδρα - Κρέμα
κ.λ.π.

COTY-PARIS
Αρώματα - Lotions - Κολώνια
Πούδρα - Brillantine
Πούδρα - Ρούζ προσώπου
Κρέμα - βερνίκια ονύχων κ.λ.π.

N.S. GARDENIA
Αρώματα κ.λ.π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντες ανάγκη των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ἐκάστην 4-7

Εαν θήν αμαξόνα. Έφ' όσον δέν υποχωρεί αυτή ή κατάσταση με όσα και άν σάς είπαν οι γιατροί σας να ξαναπάτε πάλιν στον λαρυγγόλογο και να του τή εκθέσετε. Τώρα τελευταίως σ' αυτές τις καταστάσεις κάμνουν ένεσιν οίονοπνεύματος, εκεί μέσα στη μύτη. Επίσης κάμνουν ένέσεις άσβεστιου οι όποιες έχουν όπωσδήποτε αποτέλεσμα. Όλα όμως αυτά απαιτούν την συνδρομή του γιατρού χωρίς αυτόν δέν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο.

Πονεμένην Καρδιά Ν. Φ. Έχετε δικη, γιατί είναι κρίμα σ' αυτήν την ηλικίαν να έχετε αυτά τα πράγματα. Φαντασθήτε τί μπορεί νάχη κανείς αργότερα. Για να φτιάσετε όλα αυτά είναι ανάγκη πρώτ' απ' όλα να σταματήσετε το συχνό πλύσιμο του προσώπου και μάλιστα με πράσινο σαπούνι' μπορείτε να χρησιμοποιήτε της άγελάδος ή Έρημ' που είναι άγνότερα. Τό δε νερό νάναι λίγο χλιαρό όχι τελείως κρύο. Θα πάρετε τις κάτωθι κρέμες: την κρέμα Φυλίσ για την νύκτα σύμφωνα με την οδηγίαν και το Νέξ Φυλίσ για την ημέρα προ της πούδρας. Ύστερ' από λίγο και-

ρό μου γράφετε πώς πάτε για να σας γράψω τί άλλο πρέπει να κάμετε.

Απελπισμένην. Δέν άπηρεχε λόγος να υποβλήθητε στον κόπον και τα έξοδα να γράφετε για να με ευχαριστήσετε γιατί σάς τόχα γράψι και στην προηγούμενη μου απάντησή ότι αυτός είναι ο σκοπός της στήλης. Πάντως σάς ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια. Δέν πιστεύω να σας κακοφάνηκε το ότι ή διάγνωσίς μου ήταν αντίθετη προς τις υποψίες σας. Με το να ένοχλησθε δέν πιστεύω να σάς περνά ή ιδέα ότι έκαμα λάθος, γιατί σάς το είπα άν θυμώμαι καλά ότι ή κατάσταση αυτή είναι ένοχλητική χωρίς να είναι και επικίνδυνη. Είναι ζήτημα ιδιοσυγκρασίας. Μόνον ο όργανισμός είναι εκείνος που μπορεί να το μετριάση αλλά πρέπει να τόν βοηθήσετε και σεις. Όταν λοιπόν αποκτήσετε το θάρρος όπως και μόνη σας γράφετε, έλατε πάλι είμαι πρόθυμος και στη διάθεσί σας. Όστε δέν υπάρχει λόγος κάθε φορά που θα χρειασθή να γράφετε και να περιμένετε απάντησή για νάρητε. Τόν δρόμο τόν ξέρετε δέν έχετε παρά όταν ο καιρός σάς το επιτρέπει ναόδητε.

Σ. Ο. Σ. Τό να εξακολουθή αυτή ή κατάσταση επί τόσον καιρό νομίζετε ότι είναι πράγμα εύχαριστο ή θέλετε να την έχετε πάντα μαζί σας και κάθε τόσο να βοήσκαθε σε δουλειά. Γιατί σάς βεβαίω αυτό νομίζω ότι θέλετε. Έμάθατε βέβαια το μάθημα καλά και

μπορείτε και μόνος σας να το εξακολουθήσετε αλλά χρειάζεται και μια παρακολούθησις, που και κάποιον γιατί πιθανόν νάναι άλλης φύσεως αυτό το έγκλημα και να μην υποχωρήμ' αυτά τα μέσα που χρησιμοποιείτε. Τώρα έφ' όσον αποκλείετε το να πάτε σε άλλον γιατρό ή στον δικό σας σάς δηλώ ότι άδυνατώ να γίνω συνυπεύθυνος σε καμιά άλλη ιστορία γιατί σκοπός μου είναι να υποβοηθώ τους πάσχοντας όχι όμως και να γίνω συνένοχος ανθρώπων οι όποιοι θέλουν όπως φαίνεται να κάμνουν κακό του έαυτού των.

Γουντγουάιν. Δέν είμαι της γνώμης ότι αυτά που μου γράφετε προέρχονται από καμιά οργανική βλάβη. Πάντως το καλλίτερο στην προκειμένη περίπτωση είναι μια λεπτομερής εξέταση προσωπική από έναν ιατρό για να αντιληφθή περι τίνος ακριβώς πρόκειται ώστε με λίγη καλή θέληση να υποχωρήση αυτό. Δέν βλέπω άλλωστε να υπάρχει και λόγος που να σάς αναγκάζη να μην καταφύγετε σε γιατρό. Αν δε νομίζετε ότι μπορώ να σάς εξυπηρετήσω είμαι πρόθυμος να το κάμω άρκει να με έπισκεφθήτε στο Ίατρείο μου Άγίου Δημητρίου 14, 4-7 και είμαι στη διάθεσή σας. Δέν πρόκειται να επιβαρυνθήτε με τίποτα. Αυτή είναι ή καλύτερα λύσις απ' όλους έφ' όσον θέλετε να σταματήση αυτό και να μην έχετε αργότερα άλλα μεγαλύτερα.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλίτερα πούδρα διά το ύπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλίτερα πούδρα διά το σπίτι, διότι δέν κάμνει ποτέ «πλάκες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατᾷ δλόκληρον την ημέραν, διότι είναι αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σάς απαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και διατηρεί εις την επιδερμίδα δροσιά και νεότητα, χάρις στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε απ' αυτήν την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Αποσύρατέ το.... Η πούδρα είναι πάντοτε και το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατᾷ παρά την εφίδρωσιν και τόν χορόν, τόν βροχερόν καιρόν και τα θαλάσσια μπάνια. Δέν περιέχει κανένα απ' αυτά τα ελάχιστα τριβουλίδια, που είναι δυνατόν να εισέλθουν εις τους πόρους της επιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τόν σχηματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της επιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραιες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τους διεσταλμένους πόρους. Οι παρσασκευαστά έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τα χρήματα επιστρέφονται.

Ηλιοθεραπεία με NIVEA

Μή κάνετε ποτέ ήλιοθεραπεία με θρεμνον σώμα! Ένα ήλιολούτρον διαρκείας μερικῶν λεπτῶν με θρεμμένο σώμα έχει ως άποτέλεσμα ένα οδυνηρόν έγκαυμα. Δι' αυτό μετά το λουτρόν στεγνώσατε καλά «σώμα» από την ήλιοθεραπεία κάμετε μία ταλή έντριβή με NIVEA, κρέμα ή λάδι. Καί διά τῶν δύο άποφεύγετε τόν κίνδυνον τῶν έγκαυμάτων καί τὸ δέρμα λαμβάνειν ὀψίν νεανικήν καί δροσεράν.

ΦΑΙΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΘΥΡΟΠΟΛΕΙΑ

Τό πιασόν πιασόν 8.56
Τό μεσσίον 8.15
Τό μεσσίον 8.30

Διά να είναι άβλαβής μια πούδρα πρέπει να είναι έπιστημονικῶς άγνή εις την σύνθεσίν της και λεπτομερῶς έξηλεγμ ένη εις την κατασκευήν της. Πολλοί διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιούν ότι ή τελεία άγνότης της πούδρας ΡΕΑ είναι δι' έγγυήσις και διά την πλέον λεπτήν επιδερμίδα. Ένα κοσκίνισμα τελειοποιημένο της έξασφαλίζει άπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δέν αφήνει κανένα σημάδι εις τὸ δέρμα, αλλά τὸ καθιστά λεῖον καί βελούδιον. Μία δοκιμή θα σάς πείσῃ. Ζητήσατέ την από τόν άρωματοπώλην σας καί άπό όλα τὰ καλὰ καταστήματα ειδῶν πολυτελείας. Είναι προϊόν της Άρωματοποιίας Cana.

**Ένας
είναι ὁ Κ. ΚΑΡΑΚΩΤΗΣ
διά τὰ ΠΕΔΙΛΑ από 110
δρ. καί ἄνω.**

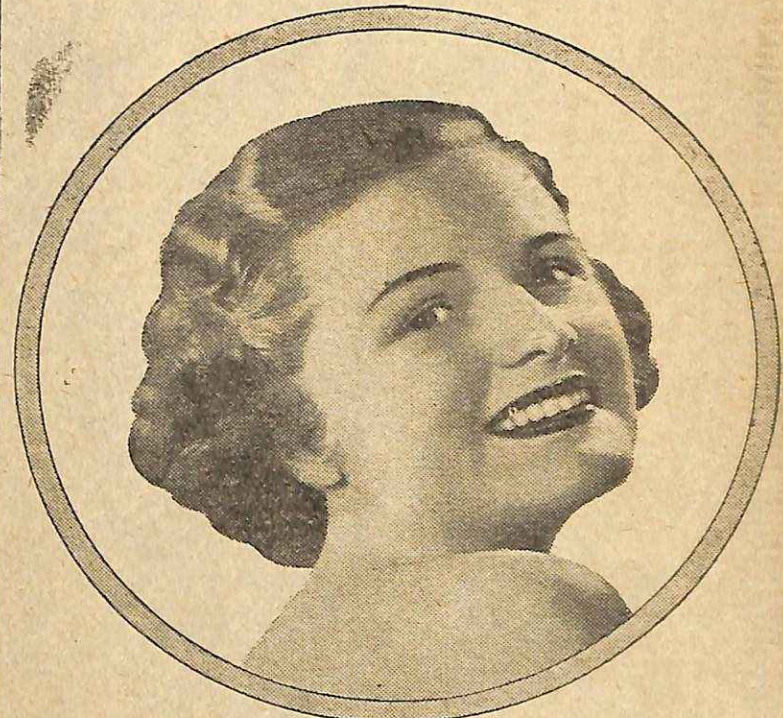
Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 61

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μή τὸ σκέπτεσθε ἔφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ ιδεώδεις γερμανικαὶ θάφαί ΑΡΤΙ με

τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ περσινὰ σας φορέματα καί νὰ τὰ κάνετε καινούργια καί μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καί ἑμπορικά.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥΝΟΣ", Διαφέρει από κάθε άλλην οδοντόκρεμα. Η ένέργειά της είναι διαφορετική. Η σύνθεσίς της μοναδική. Είναι οικονομική. Διάρκει δύο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ

οδοντόκρεμες, διότι χρησιμοποιείτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ.

Ετιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μῆγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" καὶ σεις θὰ ἀποκτήσατε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ. ΚΟΤΣΙΑ

καί λοιπὰς άνωμαλίας τῶν ποδιῶν

Τὸ Φαρμακείον μας, ἀντιπροσωπεύον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον οἶκον SCHOLL, ἰδρύσει τμήμα CHIROPODIE, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καί ἐπιβλεψιν ξένου εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Λονδίνου, με τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα τοῦ Οἴκου SCHOLL, εἰς τιμὰς λογικὰς. ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ. Έκτελεῖται - PEDICURE.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΒΕΟ Ἡ καλλίτερη κάλτσα γιὰ
τὸν καλλίτερο κόσμον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ - REGINA ἡ εὐδηνότερα λεπτή
κάλτσα ἐκ φυσικῆς μετάξης.

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλὰ καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὠρισμένας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

Μητροπόλεως 44 — 46^Β.